

1
leden
2020

Košířský farní list

LEDEN

ZPÍVEJTE HOSPODINU PÍSEŇ NOVOU

Vzpomínám si na hodinu hudební výchovy v prvním ročníku gymnasia, kdy nám paní profesorka pouštěla ukázkou gregoriánského chorálu. Vnímal jsem ji jako nudnou a nezáživnou. Nic ve mně neprobouzela.

Po několika letech jsem slyšel během bohoslužeb v kostele sv. Ignáce na Karlově náměstí chorální zpěv během bohoslužby. Byl jsem uchvácen krásou, vznešeností a duchovní vroucností tohoto zpěvu.

V litoměřickém semináři jsme měli pravidelné chorální mše a na velikonoční triduum naše bohoslovecká schola zpívala v kostele sv. Tomáše na Malé Straně. To už byla osobní zkušenost s touto formou bohoslužebného zpěvu, který se na koncerty nebo někde jinde mimo kostel ani nehodí. Nejde jen o hudební produkci, ale o modlitbu.

Na Strahově působil nezapomenutelný a v tomto oboru naprosto vynikající pan Jaroslav Orel, který byl v mládí veden k tomuto zpěvu mistrem Venhodou, jehož chorální schola byla fenomenální. Pan Orel zasvěcoval strahovské premonstráty, kteří se po čtyřiceti letech vrátili do kláštera, do tajů chorálního zpěvu. Každá zkouška byla i duchovním zážitkem. Chorální mše pak našly pravidelné místo v liturgii strahovské baziliky Panny Marie. Z dílny pana Orela vyrostlo několik výborných kantorů – zpěváků choralistů. Ti slaví bohoslužby s chorálním zpěvem ve farnostech, které jsou jim svěřeny.

Během tradiční duchovní rekolekce před vstupem do adventní doby zazněla v sobotu 30. listopadu 2019 úvaha bratra jáhna Ing. Pavla Karla Mráčka, Dr. h. c., o gregoriánském chorálu. Připomeňme si ji.

„V souvislosti s adventem bych ještě rád zmínil hudební stránku. Je zajímavé, jak v naší době, kdy se pořádají různé více či méně pochybné kytarové mše s písněmi, které něco neustále v textu opakují – všimněte si, že církevní hudba se neopakuje – kdy kněží různě experimentují s mešními texty, a to někdy už silně za hranou, vzniká na druhé straně reakce. V této době se v Evropě, což je pozoruhodné, dostává zase znovu pomalu do popředí, řekli bychom skoro i do módy, gregoriánský chorál. On je totiž přirozeným zpěvem ke mši, on je modlitbou.

Vzpomínám si, jak mi jeden kněz k průběhu mše líčil své osobní pocity: Já se soustřed'uji na vrcholný okamžik mše, na Proměňování, a z kostela slyším zpěv, který je o všem možném, jen ne k věci, a to mě strašně rozptyluje. Dovedete si to představit?

Když slyšíte gregoriánský chorál, uvědomujete si, že nám zprostředkuje něco ze sféry nadpřirozena, ze sféry Boží. Není možné jej předvádět jako koncert, protože je modlitbou a ne představením. A kde je tajemství toho jeho úspěchu, který prochází dějinami křesťanství? Je možné uvědomit si to zejména tehdy, když si pustíte třeba rádio a slyšíte v něm tu agresivní hudbu. Když se do ní snažíte zaposlouchat, tak vás na druhé straně úspěch těch starých chorálů najednou vůbec neudivuje. Mnohé v dnešní hudbě se stalo tak banálním, že vůbec není divu, když lidé najednou znovu objevují hudbu, kterou zpívali Bohu mnozí více než tisíc let. To je přímo dar Boží lidem, kteří mají jednoduše touhu získat opět intimní dotek s tím božským. V gregoriánském chorálu je něco nadpřirozeného. Co se zde latinsky zpívá, jsou biblická slova, slova Boží. A zpívají je lidé zasvěcení Bohu jako svou modlitbu, jako náboženský úkon, a v hluboké koncentraci. Právě proto, že v tomto zpěvu prosí, proto by jej nikdy nemohli provozovat jen jako koncertní kus. A když se do toho zpěvu dobře zaposloucháte, tak jistě něco z toho jejich dialogu třeba i mimosmyslově vnímáte."

Mohli bychom najít mnohá vyjádření z povolaných úst církevních osob, která se hlásí k chorálu a oceňují jeho kvalitu. Tím se jistě nechce podceňovat hodnota jiných hudebních žánrů zapojených do liturgického slavení. Použijeme-li příměr s pokrmem, pak chorál je v tomto ohledu chlebem chutným a výživným. Mysleme na tyto aspekty, až se budeme pohybovat na vlnách tohoto zpěvu vstříc Pánu!

Tak s chutí do Nového roku 2020! Zpívejme Hospodinu s radostí!

P.L.

Liturgický kalendář

LEDEN 2020

1. středa	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE
2. čtvrtek	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. pátek	Nejsvětějšího jména Ježíš – první pátek v měsíci
5. NEDĚLE	2. neděle po Narození Páně
6. pondělí	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
7. úterý	Sv. Rajmunda z Peñafortu, kněze
12. NEDĚLE	Svátek Křtu Páně
13. pondělí	Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve
14. úterý	Sv. Gotfrida, řeholníka
18. sobota	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
19. NEDĚLE	2. neděle v mezidobí
20. pondělí	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka a sv. Šebestiána, mučedníka
21. úterý	Památka sv. Anežky, panny a mučednice
22. středa	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
24. pátek	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. sobota	Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
26. NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
27. pondělí	Sv. Anděly Mericiové, panny
28. úterý	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitel církve
31. pátek	Památka sv. Jana Boska, kněze

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s výkladem Matoušova evangelia budou pokračovat **v sobotu 4. a 18. ledna** ve farním sále sv. Jana Nepomuckého po večerních bohoslužbách.

Schůze farní rady SPKK

Schůze farní rady SPKK se uskuteční **v pátek 10. ledna**.

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Od 18. do 25. ledna je týden modliteb za jednotu křesťanů. Po celý týden má být na to pamatováno v přímlovách.

Chorální mše sv. v zimní kapli sv. Václava

Každou sobotu se od 17.00 hod. slaví **v zimní kapli sv. Václava chorální mše sv.**

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY – VPKK ZE DNE 13. 12. 2019

Přítomní: V. Bobysud, E. Horáková, S. Hojek, V. Funda, P. Lohelius.

1) Oprava varhan v kostele sv. Jana Nep. byla dokončena. Bude třeba zajistit prevenci před vysušením, které způsobuje ventilátor. Měl by být umístěn do vedlejší místnosti.

2) Dotace na opravu varhan v kostele Nejsvětější Trojice jsou pro letošní rok kompletní, a tak bylo možné zaplatit všechny požadované faktury. Kontroly z Magistrátu a Prahy 6 byly uskutečněny 28. 12. 2019. V příštím roce 2020 se předpokládá dokončení celého díla.

3) Pokračuje právní řízení vedené advokátem JUDr. Liborem Šlaufem ohledně parkoviště u kostela Nejsvětější Trojice. Vlastník nezpochybnil částečné vlastnictví pozemku parkoviště patřící farnosti. Dr. Šlauf podá návrh smlouvy pro další možnost užívání tohoto parkoviště pro parkování účastníků bohoslužeb.

4) V. Bobysud jedná s Prahou 5 o řešení porostu kolem plotu kostela sv. Jana Nep. v lokalitě chodníku se schody mezi kostelem a školou.

5) Misijní kříž před vchodem do kostela sv. Jana Nep. bude opraven.

6) V neděli 5. ledna 2020 bude v kostele sv. Jana Nep. slavena děkovná mše sv. k 25. výročí služby administrátora farnosti. Celebrantem bude J.M. emeritní strahovský opat M. Pojezdny O.Praem. Při té příležitosti poděkujeme organologům Š. Svobodovi a panu Valovi za svědomitou opravu varhan.

Zapsal:

P. Lohelius

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Úmysly na leden

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první lednovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Podpora míru ve světě

Modleme se, aby křesťané, lidé vyznávající jiná náboženství a všichni lidé dobré vůle prosazovali ve světě mír a spravedlnost.

Národní úmysl

Za věřící různých církví – ať na přímluvu **sv. Jana Sarkandra** vytvářejí společenství jedné Boží rodiny modlitbou a společnou pomocí potřebným.

JESLIČKY

Papež František vydal 1. prosince 2019 **Apoštolský List** o významu a hodnotě vánočních jesliček **ADMIRABILE SIGNUM**.

Dokument podepsal při návštěvě jesličkové jeskyně, v níž r. 1223 svatý František z Assisi poprvé inscenoval živý betlém. Jeskyně se nalézá ve františkánském poutním místě Greccio, asi 100 km severně od Říma.

V krátkém úvodu obsáhlého Listu František píše:

„Tímto Listem bych rád podpořil krásnou tradici našich rodin, které během dnů, jež předcházejí Narození Páně, strojí vánoční betlém. A také zvyk umísťovat ho na pracoviště, do škol, do nemocnic, vězení, na náměstí... Jde o opravdové cvičení tvůrčí fantazie, která používá maximálně nesourodých materiálů, aby dala vznik krásným mistrovským dílkům. Učí se tomu děti, když jim maminka a tatínek spolu s babičkou a dědečkem předávají tento utěšený zvyk, který je výrazem bohaté lidové spirituality. Rád bych, aby tato praxe nikdy nepřestala, ba dokonce doufám, že tam kde se už nevyskytuje, bude opět objevená a oživená“.

Dokument o 10 kapitolách podepsal papež takto:

František
Greccio, svatyně prvních jesliček
1. prosince 2019, v sedmém roce mého pontifikátu

Zprávy z farnosti

LEDEN – měsíc našeho duchovního správce
P. LOHELIA ZDEŇKA KLINDERY, Th.D. O.Praem.

15.1. 1957 – datum narození
23. 1. – jmeniny

6. 1. 1995 – převzetí vedení
Košířské farnosti
(25 let - viz prosincové číslo
Košířského Farního Listu)

Ke všem lednovým výročím svému
duchovnímu pastýři upřímně blahopřeje-
me, za vše děkujeme a ze srdce mu pře-

jeme hodně zdraví, pokojné radosti a ještě dlouhá léta mezi „svými ovce“!

Vděční košířští farníci

V neděli 5. ledna 2020 bude v kostele sv. Jana Nep. slavena děkovná mše sv. k 25. výročí služby administrátora farnosti. Celebrantem bude J.M. emeritní strahovský opat M. Pojezdný O.Praem.

Mikulášská besídka 2019

Jako obvykle i letos se v naší farnosti konala Mikulášská besídka. Tentokrát v neděli 8. prosince 2019 odpoledne.

Jako obvykle přišla celá řada dětí, rod těch nejmenších po ty odrostlejší, v průvodu rodičů i prarodičů.

Jako obvykle v úvodu zahrál dětem na kytaru P. Lohelius.

A jako obvykle po radostném očekávání dostavily se bytosti andělské i čertovské i sám velký Mikuláš! Nic nového – jen nám ti andělé i čertíci jaksi trochu povyrostli! Děti předváděly své umění v oboru recitačním i hudebním, Velký Anděl je odměňoval dárky z velkého koše – radost převeliká vládla v celém sále!

Velké poděkování patří všem organizátorům akce, zejména pak těm, kdo financovali a připravili pro děti drobné dárky (MUDr. E. + M. Horákovy) a Mikulášovi (P. Zborník) za jeho vtipné komentáře. Odměna z míst nadzemských je jistě nemine!

POUSTEVNICTVÍ

V měsíci lednu si připomínáme svátky velkých svatých poustevníků a zakladatelů křesťanského poustevnictví sv. Pavla Thébského a sv. Antonína Velikého. Nejprve si však ujasníme tento pojem a podíváme se i do historie. Poustevník, anachoreta, pochází z řeckého slova anachórein, tzn. ustoupit, vzdálit se. Anachorese pak značí poustevnictví. Další výraz pro poustevníka je eremita, z řeckého slova eremos- poušť. Je to mnich, žijící na odlehlém a opuštěném místě, v poustevně VÝLUČNĚ PRO BOHA A JEN S BOHEM a též za účelem duchovního očistění, kontemplace a modliteb. Z historie známe už starozákonní postavy Eliáše a Elizea na hoře Karmel, sv. Jana Křtitele, i samotného Ježíše Krista postícího se 40 dní na poušti. Poustevníci žili v jeskyních, nebo v chatrčích, postavených vlastními rukama, živili se pěstováním plodin, ručními pracemi (proslulý je sv. Sába, který pletl koše), z almužen, v pozdější době správou duchovenských objektů.

Počátky křesťanského poustevnictví nacházíme v Egyptě, kde od 2. pol. 3. stol. se formovalo asketické hnutí, které vyzývalo muže i ženy k odchodu do ústraní a do pouště, či lesa, místem sepětí s Ježíšem Kristem, boje proti démonům, odvrácení od světa. Za otce křesťanského poustevnictví byli od nepaměti považováni sv. Pavel Thébský (230- 342) a sv. Antonín Veliký (251- 356). Zvlášť přísnou formu poustevnictví provozovali tzv. stylité, neboli sloupovníci, kteří trávili život na hlavici sloupu, nejznámější je sv. Simeon Stylita st. na přelomu 4.-5. stol.

Ve 4. stol. se rozšířilo klášterní hnutí, které se svým přísným kolektivismem stalo alternativou k individuálnímu poustevnictví, které si však svůj význam zachovalo a někteří mniši po průpravě v klášteře odcházeli k poustevnickému životu (př. sv. Sába, sv. Jan Damašský, sv. Prokop). A zase naopak někteří mniši po průpravě a zdokonalování na poušti, či samotě zakládali kláštery, nebo se do nich uchýlili (sv. Prokop, sv. Felix z Valois, iroskotští mniši).

Kromě individuálního poustevnictví byly a dosud jsou široce rozšířeny malé poustevnické kolonie, kupř. ke sv. Antonínu Velikému se přidružili poustevníci, kteří žili každý ve své chýšce s pravidly, a Antonín jim byl otcem, příkladem. Podobně kolem sv. Sáby jeho nadšenci zbudovali pod jeho vedením v krajině u Jeruzaléma "lauru", tj. řadu poustev se společnou bohoslužbou. Na hoře Athos v Řecku dodnes existují kromě 20 velkých klášterů malé poustevnické kolonie, kde mniši žijí od pondělí do pátku, a na neděli se vrací do svého původního kláštera, účastní se zde bohoslužeb, společného jídla atd.

A jak je upraven, současný poustevnický život v kanonickém právu? V novele Kodexu kanonického práva z r. 1983 o poustevnictví pojednává kánon 603. Ten počítá s poustevníky jednotlivci, kteří jsou podřízeni biskupovi, pod jehož diecezi spadají a žijí. Biskup také schvaluje jejich osobní statuta, určující konkrétní životní styl žití, tzv. Osobní pravidla života. Rovněž se připouští existence poustevnických kolonií. Biskup ustanovuje pro poustevníky pověřeného delegáta a spirituála, který je jejich bezprostředním nadřízeným a má pravomoc řešit jejich konkrétní duchovní i osobní potřeby. Adepta poustevnictví čeká dvouletý noviciát a 6 let období časných slibů, následně lze přistoupit ke složení

věčných slibů. Kandidát poustevnictví má mít za sebou už určité duchovní a životní zkušenosti a nemít romantické představy o poustevnickém životě. Absolvováním psychotestů se pozná, zda je psychicky a tělesně způsobilý. I když žije v určitém odloučení od světa, musí mít možnost pravidelného přistupování ke svátostem, tj. přijímat eucharistii, možnost se zpovídat, mít lékařskou péči. Poustevníky se mohou stát i členové některých řádů (benediktini, kapucíni). U těchto poustevníků se předpokládá, že budou udržovat pravidelný kontakt se svými původními komunitami a v průběhu roku tam stráví nějaký čas.

A jaké máme slavné poustevníky v našich zemích? Nejznámější je sv. Prokop z Chotouně u Českého Brodu (985 – 1053), který poustevničil u řeky Sázavy a posléze založil s přispěním knížete Oldřicha klášter slovanského obřadu. Sv. Ivan z charvatského knížecího rodu se usadil v jeskyni v místě dnešního Sv. Jana pod Skalou, setkal se s knížetem Bořivojem, doveden na Tetín. Bl. Vintíř (985 – 1045) německý benediktin usazen v poustevně Dobrá Voda u Hartmanic, pohřben u sv. Markéty v Praze v Břevnově.

Svatí mniši a poustevníci orodujte za nás...

M.Val.

Dějiny Strahovského kláštera

Tadeáš Řehák

6. část

Strahovský majetek, tato nutná základna života a působení kláštera, který byl příkladem a učitelem pokrokového hospodaření a který berněmi nemálo přispíval zemským financím a dalším královským podnikům, měl vcelku stejný rozsah jako za Přemyslovců a užitek z něj závisel na jeho racionálním využívání.

Opat Petr z Čachrova v krátké době svého úřadu stačil dát majetek kláštera sepsat v tak zvaném strahovském urbáři, který je seznamem 64 obcí, ve kterých rolníci obdělávali 531 lánů (lán asi 20 ha), dále 13 klášterních dvorů, lesů a vod, včetně platů a prací, ke kterým byli uživatelé povinni.

Majetky tvořily osm obvodů, v čele každého byl probošt/provizor, kterým mohl být i bratr laik. Obvody (v pořadí podle urbáře) byly (z obcí uváděny jen některé pro orientaci):

krumlovský v tzv. Záchlumí (od 13. stol., Svěráz, Suš, Zátoň)

pacovský (od založení kláštera, Velká Chyška, Utěchovice)

pražský (od založení, Úhonice, Horoměřice, Nebušice, Kněževes)

kolínský (snad věnování biskupa Jana – Ovčáry, Nučice, Chrášťany)

lounský (od založení, Pátek, Radonice, Stradonice, Peruc, Vrbno)

podřipský (od 13. stol., Mněteš, Běsno)

vltavský (od 13. stol., Stěchovice)

strahovský (od založení, Motol, Hlubočepy, Košíře, Pohořelec, Obora, Bruska, Petřín, Střešovice, Sárka)

Majetek, který vypadá a byl veliký, řadil Strahov do druhé poloviny církevních majetků v Čechách. Jeho výtěžek pro klášter byl značně snížen berněmi a platy římské kurii.

Proti dřívější době stavební podnikání bylo malé, stavby z dřívější doby dobře postačovaly. Budovy kláštera, ale i jeho majetky hodně utrpěly v bojích po smrti posledního Přemyslovce. Jejich obnovu podnikl opat Gerhard. Nově dal vystavět, snad přistavět k jižní lodi kostela kaple Svatých andělů a kapli sv. Erharda pro farní funkce. Rektoři kaple sv. Erharda byli strahovští faráři (známe jména Jimram, Heřman) s nevelkým počtem věřících, roztroušených ve dvorcích strahovského a pražského obvodu.

Co o postoji strahovských k obnovnému hnutí. Zprávy skoro žádné. Na jedné straně jim bylo blízke hlásané zvroucnění a prakse asketického života i zdůrazňovaná eucharistická a mariánská úcta. Na druhé věrnost papeži, obavy ze zničení veřejného a hospodářského řádu, příslušnost k nadnárodnímu společenství, ohled na německé spolubratry, vedly strahovské do opačného tábora, zvláště když obnova přecházela v revoluci.

Strahov v době husitské a po ní.

Strahov vynakládá všechny síly na své zachování.

Úděl Strahova nemohl být jiný než úděl katolictví v Čechách. Následující řádky neobsahují celkové posouzení, jsou vypsaní toho, jak důsledky situace dopadaly na konkrétní českou církevní instituci. Vzrušený lid zaútočil po smrti Václava IV., 17. srpna 1419 na pražské kláštery. Jako jinde také na Strahově něco poškozeno a uloupeno a pak klášter ponechán sobě v tísnivé obavě co bude dál.

Když 1420 zemský správce a předák husitské strany Čeněk z Vartenberka vydal pražský hrad Zikmundovu vojsku, pražské revoluční živly vedené Želivským chtěly hrad dobýt pro sebe. Když se jim to nepovedlo, daly se do plenění klášterů johanitů a augustiniánů na Malé Straně a Strahova. K plenění došlo bez souhlasu konšelů pražských měst, kteří právě vyjednávali v Kutné Hoře se Zikmundem, a bez účasti Žižky, který vstoupil se svým vojskem do Prahy na pomoc proti Zikmundovi 20. května. Kostel a klášter tehdy – po 8. květnu a před 20. květnem – byly vypleněny, vyloupeny a zapáleny. Není jistých zpráv, co se stalo s bratřími. Podle obdobných událostí týrání i mučednictví bratří nelze vyloučit, je pravděpodobné. Část bratří uprchla, někteří s opatem Durynkem už dříve. Útočištěm jim byl klášter sv. Vincence ve Vratislavi. Z kostela a kláštera se staly rozvaliny. Byl to konec také tzv. Druhé strahovské knihovny. Některé knihy a listiny se snad podařilo odnést před tím do Vratislavi. Husitská šlechta a města zabrala strahovský pozemkový majetek.

Ze strahovských bratří vůdčí osobností tehdejšího dění se stal Jan Železný. Původem patrně pražský Němec, narozen asi 1360, vstoupil na Strahov, kde brzy vynikl, zprvu jako mistr univerzity. Už 1388 je biskupem v Litomyšli a v popředí politického života země. Hus a jeho stoupenci v něm měli neúnávného a nesmiřitelného odpůrce. Měl podíl na vynucení Husova odchodu na kostnický koncil a jako člen koncilu na Husově odsouzení. Roku 1416 se stal zároveň biskupem olomouckým a 1421 po exkomunikaci Konráda z Vechty administrátorem pražské arcidiecéze. Jako předák katolických pánů stál nejednou v poli jako statečný voják (proto Železný). Jeho přičiněním se Morava lépe ubránila husitství než Čechy. Roku 1426 jmenován kardinálem. Zemřel 1430 v Ostríhomí, když se s císařem Zikmundem účastnil tažení proti Turkům. Jeho dnešní hodnocení není snadné. Ale jeho horlivost, nezištnost, nasazení do vyčerpání všech sil pro dobro věci, které sloužil jako poznané pravdě, zůstanou hodny obdivu.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

ÚNOR

SVÍCE – SETKÁNÍ - OBĚŤ

První neděle měsíce února je v letošním roce 2020 spojena se svátkem Uvedení Páně do chrámu. Tak je určen nynější liturgický název svátku, který měl v dřívějších dobách i jiná pojmenování vyjadřující jeho obsah.

Název *Hromnice* byl odvozen od hromničních svící. Staří Čechové nazývali tuto slavnost také „svíčkami“, čili „den svíček“. Nejde jen o lidový název, ale o odlesk biblické události. Proto se také v liturgii přede mší sv. koná slavné svěcení svící tzv. „hromniček“. Svěcené svíce pak nesou věřící v rukou v průvodu, který se rovněž koná přede mší sv. Průvod nám připomíná a znázorňuje setkání Simeona s Ježíšem ve chrámě. Rozžaté svíce naznačují Krista, jehož Duchem sv. osvěcený Simeon nazval „světlem k osvícení národů a ke slávě izraelského lidu“. Svíce se světi nejen pro průvod, ale věřící si je mají brát s sebou domů, aby jim byly zárukou Božího požehnání. Rozžaté hromničky se též dávaly umírajícím křesťanům do rukou s přáním, aby po temnotách a nebezpečí tohoto světa dospěli k nehasnoucemu světlu. Aby se tak podobali moudrým pannám z evangelia a s rozžatými lampami dobrých skutků a ctností vyšli vstříc Božskému ženichovi duší a pohledem na svěcenou svíci, připomínající dobrotivého Ježíše, naplnění důvěrou mohli zvolat se

Simeonem: „Nyní můžeš propustit svého služebníka v pokoji...“

U východních křesťanů se nachází označení svátku *Setkání Pána našeho Ježíše Krista*, totiž se Simeonem a Annou.

V západní latinské církvi se až do liturgické reformy uplatňoval název – *Slavnost očistování Panny Marie*. Základem tohoto názvu je předpis Mojžíšova zákona, podle něhož byla žena po porodu chlapce nečistá po dobu sedmi dnů, osmého dne pak mělo být dítě obřezáno, následujících třicet tři dní se nesměla účastnit posvátných úkonů, takže celá doba očistování trvala čtyřicet dní. Porodila-li matka děvče, trvala doba očistování dvakrát tak dlouho. Po uplynutí doby očistování měla matka obětovat beránka nebo hrdličku za hřích. Byla-li matka chudá, mohla obětovat dvě hrdličky nebo dvě holoubátka, jedno v oběť zápalnou a druhé za hřích. Panna Maria nebyla tomuto zákonu podrobena, neboť jak by mohl potřebovat očistu chrám Ducha sv., Matka Božího Syna? Neboť jak připomíná

sv. Bonaventura, Maria byla počata bez poskvrny hříchu, byla čistá bezúhonným životem, neposkvrněným panenstvím a početím z Ducha sv. Z poslušnosti k Bohu se však Panna Maria podrobila předpisu zákona, aby předešla pohoršení u lidí, kteří neznali Boží tajemství, a aby osvědčila dobrovolnou pokoru. (F. Sušil, Výklad Písma sv. evang. sv. Lk, str. 38) Tak se Panna Maria podrobila tomuto zákonu a podle způsobu chudých žen přinesla Bohu předepsanou oběť, když se při tom uskutečnilo památné setkání se Simeonem a Annou.

Na západě se v římské círvi tento svátek pojímal jako mariánský na rozdíl od východní tradice, která jej pojímala jako svátek Páně. Toto dvojí pojetí se promítalo do zastoupení různých liturgických textů.

Tento svátek se nachází na rozhraní dvou dob církevního roku, odkazuje totiž na dobu vánoční a zároveň uvádí dobu postní. Dvě myšlenky tvoří obsah tohoto svátku. První myšlenku můžeme chápat jako objektivní – předmětnou. V rukou Marie se zjevuje novorozený Ježíš ve chrámě Simeonovi a Anně, která o něm mluvila ke všem, kteří očekávali vykoupení Izraele, a touto myšlenkou odkazuje svátek na dobu vánoční. Druhá myšlenka je: V rukou Marie se obětuje Ježíš v chrámě svému nebeskému Otci; a tím poukazuje již tato slavnost k době velikonoční. V Simeonovi a Anně se nám zpřítomňuje subjektivní – podmětá stránka slavnosti. Neboť jako jejich oči tak i naše viděly spasení našeho Boha, které připravil před tvářmi všech lidí, a proto máme podle jejich příkladu chváli Pána, ale zároveň máme s Kristem obětovat sami sebe, a tak se chystat na cestu oběti, kterou budeme kráčet v době postní.

Oběť se pro mnohé naše současníky stala věcí neznámou nebo náležitou do dávných časů. Spotřební společnost soustřeďuje v duchu reklam pozornost člověka na sebe a na vlastní uspokojení a maximální požitky. Životní styl ve znamení oběti vymizel také z praxe mnohých křesťanů. Přizpůsobili se požadavkům požitkové dobové mentality. Oběť však patří ke zbožnosti věřícího křesťana. V Písmu sv. je většinou pojímána jako *dar Bohu*, přenesení svého vlastnictví do vlastnictví Božího, aby se získalo Boží zalíbení. Proto také je oběť „příjemnou vůní Bohu“ (Ex 29,41). Již na počátku lidstva je oběť líčena jako samozřejmá věc, takže se jí člověk naučil buď z přímého Božího zjevení nebo svým osvíceným rozumem poznal nezbytnost projevu naprosté podrobenosti člověka Bohu. Z doby předmožšíské máme pouze kusé zprávy o konání celopalů (Gn 22,2), oběti přísežné (15,9), prosebné (4. 3. 7), děkovné (8,20). V době Mojžíšova zákona udává Písmo sv. oběti krvavé jako celopaly nebo oběti za hříchy a oběti nekrvavé.

Nový zákon užívá jména oběti v přeneseném smyslu pro vše, cokoli člověk podává Bohu s nějakým sebezapřením: Milovat Boha z celého srdce... a milovat bližního jako sebe je větší věc, než všechny celopaly a oběti“ (Mk 12,33); „Odložte tedy zlobu a všechnu lest... vzdělávejte se ve svatě kněžství, abyste podávali oběť duchovní, příjemnou Bohu, skrze Ježíše Krista“ (1 Petr 2, 1-5). Vlastní obětí jedinou Nového zákona je Pán Ježíš ve své oběti na kříži krvavé a nekrvavým způsobem obětované při proměňování svátosti oltářní. On o sobě a o své smrti na kříži a na oltáři mluví výrazy, jakých se užívalo při obětech starozákonních: „Chléb, který já dám, je mé tělo, které dám za spásu světa (Jan 6,52); „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život; kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v den poslední“ (Jan 6, 54 atd.). Apoštolové plně pochopili obětní ráz slavení „lámání chleba a pití z kalicha“, které jim Pán uložil slovy: To čiňte na mou památku“ (Lk 22,19). V 1. Jan je Pán označen jako smírná oběť za hříchy celého světa..

Každá naše oběť přinesená z lásky k němu má nesmírnou hodnotu, protože se stává účastí na jeho oběti. Připojme se tedy k jeho oběti prosebné, děkovné, smírné a oslavné. V něm všechno nachází svůj smysl a požehnání.

P.L.

Použitá literatura: *Příruční slovník biblický, nakl. Kropáč a Kucharský, Praha 1940.*
J. Kupka: O církevním roce, nakl. Kotrba, Praha 1907.

Liturgický kalendář

únor 2020

2. NEDĚLE	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. pondělí	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
5. středa	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. čtvrtek	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
7. pátek	První pátek v měsíci
8. sobota	Sv. Jeronýma Emilianiho
	Sv. Josefíny Bakhity, panny
9. NEDĚLE	5. neděle v mezidobí
10. pondělí	Památka sv. Scholastiky, panny
11. úterý	Panny Marie Lurdské
15. sobota	Bl. Bedřicha Bachsteina a druhů, mučedníků
16. NEDĚLE	6. neděle v mezidobí
17. pondělí	Sv. Evermoda, biskupa premonstrátského řádu
21. pátek	Sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
22. sobota	Svátek Stolce svatého apoštola Petra
23. NEDĚLE	7. neděle v mezidobí
26. středa	POPELEČNÍ STŘEDA
27. čtvrtek	Čtvrtek po Popeleční středě
28. pátek	Pátek po Popeleční středě
29. sobota	Sobota po Popeleční středě

Oznámení

Katecheze s výkladem Desatera

Další biblické katecheze s výkladem Matoušova evangelia budou **v sobotu 1. a 15. února ve farním sále u sv. Jana Nep.** po večerních bohoslužbách.

Schůze farní rady (VSPKK)

Schůze farní rady (VSPKK) se uskuteční **v pátek 14. února.**

Udílení svátosti pomazání nemocných

Společné udílení svátosti pomazání nemocných bude **v pátek 14. února při večerní mši sv. v kostele Nejsvětější Trojice.** Zájemci se mohou přihlásit v sákristii.

Postní duchovní obnova farnosti

Postní duchovní obnova farnosti bude **v sobotu 29. února** s obvyklým programem: od **15.00** první promluva, potom **příležitost k svátosti smíření, 16.30** pobožnost křížové cesty a **v 17.00** mše sv. s druhou promluvou.

Zápis ze schůze farní rady (VSPKK) konané 10. 1. 2020

Přítomní: S. Hojek, P. Zborník, V. Funda a P. Lohelius

- 1) vyhodnocení minulého roku 2019 – duchovní aktivity a opravy varhan
- 2) kontrolu ozvučení kostela sv. Jana Nepomuckého provede V. Funda
- 3) P. Lohel zjistí, zda byl při revizi hořáku teplovzdušného topení v kostele NT promazán stroj
- 4) Postní rekolekce farnosti bude 29. února 2020
- 5) Autobusová poutní výprava by v souladu s letošním 900 – stým výročí premonstrátského řádu mohla směřovat do kláštera Želiv. Program doplní návštěva vytypovaného poutního místa v okolí.
- 6) Informace o souboru Hora ruit a příprava koncertu v sobotu 18.1. v 15.00 hod.

Zapsal: P. Lohelius

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Úmysly na únor

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první únorovou nedělí.

Všeobecný úmysl

Naslouchat volání uprchlíků

Modleme se, abychom slyšeli a brali vážně naléhavé volání migrantů, našich sester a bratrů, kteří upadli do rukou bezohledných převaděčů.

Národní úmysl

Za lékaře a zdravotníky – ať na přímluvu **sv. Anežky** ani v nejsložitějších situacích nepodléhají pokušení rozhodovat o životě a smrti.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

25.VÝROČÍ – P. Lohelius Klindera, ThD., O. Praem.

Několika obrázky Václava a Terezy Fundových se ještě vracíme k oslavě 25.výročí dne (5.1.2020), kdy převzal vedení farnosti P.Lohelius Klindera, ThD,O.Praem. Zároveň mu znovu blahopřejeme i k jeho narozeninám (15.1.) a jmeninám (23.1.) a vyprošujeme mu hodně zdraví,síly a trpělivosti v jeho práci s námi, jeho stádcem mnohdy toulavým.

Jeho vděční farníci.

NAŠI MINISTRANTI

Do řad ministrantů v kostele sv. Jana Nepomuckého vítáme nové ministranty *Antonína Křížovského* a *Václava Zborníka*. Přejeme jim hojnost Božího požehnání a vytrvalost v jejich službě!

PB.

Sentire cum ecclesia

Jde o charakteristiku křesťanského života, který je prožíván v úzkém a důvěrném spojení s Kristovou církví. Nemá se jednat o pouhé sbírání aktualit či „drbů“ o církevních osobách a sledování událostí církevního života, ale o bdělou starost v modlitbách a kajících úkonech, o srdce nesoucí její bolesti i radosti, o úsilí směřující k větší kráse a užitečnosti Kristova tajemného těla, k posvěcení příbuzných a přátel, podporu misijního a pastoračního díla církve, zapojení do aktivit církevního společenství.

Mezi našimi členy farního společenství se tato charakteristika týká paní

RNDr. Marie Brůčkové Ph. D. ,

která letos děkuje za požehnaný úsek pozemského života. Více než dvacetiletá práce na tvorbě Košířských farních listů je také jedním z mnoha důvodů naší vděčnosti za její nasazení pro naše farní společenství. Do dalšího života ji přejeme vše potřebné od Pána Boha, zdraví, sílu a radost ze sentire cum ecclesia!

VALENTINSKÉ TRADICE

Datum 14. února je všeobecně známo coby svátek zamilovaných a slaveno takřka po celém světě. Přes svůj zcela světský ráz a komerční využití obsahuje bohatou duchovní tradici, sahající až k antickému období. Je spjat s dvěma postavami stejného jména, sv. Valentina. V současném martyrologiu je uváděn římský kněz sv. Valentin, patron mladých lidí, čisté a odhodlané lásky. Původně lékař, charitativně činný za císaře Claudia II. Podle císařova názoru ženatí muži prý v armádě nepodávají tak dobré výsledky, jako svobodní a z tohoto důvodu zakazoval budoucím vojákům vstup do manželství. Sv. Valentin však zamilované páry tajně oddával a odtud zřejmě pochází svátek zamilovaných. Světec byl postaven před císaře, když byl obžalován, že jako křesťan je nepřitelem říše a před kterým neohroženě obhájil nejen sebe, ale i církev.

K dalšímu vyšetřování byl předán soudci Asteriovi, v jehož domě vyprosil uzdravení slepé dívky. Ano, i sám Asterius žádal o výuku ve víře a rozbil modly. U pohanů to vzbudilo pohoršení, vnikli do domu, zbili kněze, vyvlekli za město a sťali mečem r. 269 u Milvijského mostu na Flaminijské cestě. Tam byl také archeology objeven jeho hrob pod zříceninami jemu zasvěcené baziliky, kterou ve 4. stol. nechal postavit papež Julius II.

Ostatky světce se nacházejí v římských chrámech Santa Maria in Cosmedin (lebka) a sv. Prassedy. Část ostatků se již ve středověku dostala do mnoha evropských zemí, zejména severně od Alp (fragmenty kostí). Největší úcta je sv. Valentinovi prokazována ve dvou desítkách evropských chrámů, zejména v Rakousku, Polsku, Velké Británii, Severním Irsku. Světcova kost z lopatky je uchovávána v bazilice sv. Petra a Pavla v Praze na Vyšehradě. Ve Svatovítské pokladnici je ostatek světce vložen do gotického relikviáře a taktéž se vyskytuje v soupisu ostatků na Karlštejně.

R. 496 papež Gelasius I. poprvé oficiálně stanovil uctívání sv. Valentina k datu 4. 2. V té době se tento den konaly akce zamilovaných, kdy dívky házely do urny lásky lístečky se svými jmény, mladí muži je tahali a tak na ně připadlo jméno té, či oné dívky. Je to už zárodek oslavy sv. Valentina, patrona zamilovaných...

Další osobnost spjatá s tímto jménem je sv. Valentin Umbrijský, biskup a mučedník v dnešním Terni. .Není uveden v dnešním martyrologiu, ale jeho jméno se vyskytuje v Jeronýmském martyrologiu z 5. – 6. stol. Z té doby pochází i Vita sancti Valentini, Život sv. Valentina, který se soustřeďuje na světcovy zázraky, uzdravení a stvrzuje pověst svatosti ternského biskupa a umožňuje rozšíření úcty k tomuto mučedníkovi.

Životopis uvádí, že na jeho přimluvu byl uzdraven Kraton, syn učitele řečnictví, a ten pak spolu s otcem Cherenonem i jeho žáky přijal křest a působili i na další. Biskup Valentin též přijal mučednickou korunu stětím, rovněž i jeho odchovanci. Jeho hrob na předměstském hřbitově se stal postupně místem modlitby a každoročním cílem poutníků. Ostatky jsou s tumbou umístěny, vyzdviženy na oltář baziliky sv. Valentina v Terni. Tisíce věřících a poutníků každoročně navštěvuje tento chrám, aby si tam vyprošovali světcovu ochranu. Mezi nimi jsou četné páry snoubenců.

Den sv. Valentina proslavil ve 14. stol. Geoffrey Chaucer ve svém díle Ptačí sněm. Dílo představuje poctu k zasnoubení anglického krále s Annou Českou, dcerou Karla IV. a zároveň učinilo sv. Valentina PATRONEM ZAMILOVANÝCH.

Církev až do roku 1969 formálně uznávala 11 svátků sv. Valentina. Teprve v r. 1969 byl v římsko-katolickém kalendáři stanoven jediný den – 14. 2.

Z výše uvedených řádků vyplývá, jaké široké úcty a obliby se dostává oběma světcům. V Evropě jmenujme ku př. Svatoštěpánský dóm ve Vídni, farní kostel sv. Valentina v Kiedrichu v Porýní (získané žebro) r. 1454, klášterní kostel karmelitek v Dublinu v Irsku, relikvii daroval papež Řehoř XVI. V Praze patřil k nejstarším místům svatovalentinské úcty středověký kostel sv. Valentina ve Valentinské ul. Na Starém Městě pražském postavený koncem 12.stol.

***Svatý Valentine oroduj za mladé páry, za jejich čistou vzájemnou lásku
i za nás ostatní... Amen.***

M.Val.

DĚJINY STRAHOVSKÉHO KLÁŠTERA

Tadeáš Řehák

7. část

Jako *Jan Železný* byl velkým bojovníkem strany pod jednou, byl jím na straně pod obojí, a to na jejím radikálním křídle, *Jan Želivský*. Ovšem jeho členství v želivské kanonii je sporné, nejsou o tom současné zprávy. Želivský může znamenat, že ze Želiva nebo od Želiva pocházel. V jeho kázáních u Panny Marie Sněžné je prudkost, nesmiřitelnost, chiliasmus prvotního táborství, bouří proti Zikmundovi, papeži, prelátům, postupně i proti mistrům univerzity, husitským pánům i vedení Táboritů. Jeho kázání poslouchal Žižka. Mši sloužil latinsky a v ornátě, ale časem se asi přizpůsobil kněžím tábořským. Jako politik a demagog vede krvavou defenestraci 1419. Bojující pobízí se Svátostí v ruce. Po Žižkově odchodu z Prahy stane v čele nižších pražských vrstev. Když konšelé vyjednávají se Zikmundem, sesazuje je a jmenuje jiné, stává se vládcem Prahy. V této situaci je vypálen Strahov, lze si představit i osobní účast Želivského. Na jaře a v létě bojují Pražané pod Želivským úspěšně ve východních a severních Čechách. Pak následuje jeho klesání a pád. V Praze získávají moc umírnění a Žižka, který uznával Želivského jako kněze a „teologa“ nestál za ním jako za politikem a válečníkem. Želivský byl Pražany 9. března 1422 popraven. Mohl to být život odpadlého premonstráta?

Strahovští, kterých bylo v konventu asi 20 a 10 jinde a kterých jistě ještě ubylo, ukazují v rozptýlení v těchto kritických dobách velkou věrnost katolické víře i svému řeholnímu založení. Pro obnovení kláštera dělají co mohou i po smrti opata Duryňka 1423. Po patnáctiletém neobsazení opatského úřadu shromažďují se ti, kdo zbyli, 1438 v Praze a volí opatem Lva z Bukšice (1438 – 45). Po nejnutnějších opravách byly na Strahově obnoveny bohoslužby a život několikačlenného konventu.

Stav církve pod jednou v našich zemích po husitských válkách není dobrý. Vedou utrakvisté, katolíků je málo, snad jedna desetina obyvatelstva. Katolické instituce – arcibiskupství, biskupství, kláštery - živoří, některé zanikly. Ale pod nedobrym vnějším zůstávala a rostla vnitřní síla a čekala – i když dlouho – na lepší vnější situaci aby se mohla projevit.

V tíživých poměrech byla na tom z premonstrátských klášterů nejlépe Teplá, protože husity nebyla zničena a protože přijala obnovné snahy premonstrátů v Sasku. O něco lépe než vyvrácené české kanonie bratří a sester byly na tom kanonie moravské. Teplá tehdy Strahov zachraňuje, když mu posílá bratry a opaty. Jiní bratři a opati byli z Louky a z Hradiska. Strahov byl tehdy v nejtěžší situaci svého dlouhého trvání.

Přízni Jiřího z Poděbrad se těšil Jan IV. Haukap (1454 – 70), ovšem konventní život přestal, když na Strahově kromě opata byl jediný kněz. Strahov trval spíše jako veřejná instituce tehdejšího feudálního zřízení.

Haukapovým nástupcem v opatském úřadě i v královské přízni byl hradiský premonstrát Jan V. Starustka (1470 – 86). Jeho úsilí podpořenému panovníkovou přízní se podařilo nejen podniknout některé stavby, ale zvláště obnovit konvent, i když v malém rozshu. Ke konci jeho života došlo v Praze za krále Vladislava k protikatolickým bouřím, když utrakvističtí páni a měšťané bránili obnově katolictví. V bouřích se opat s bratřími uchýlili na pražský hrad. Tam opat zemřel a bratři zvolili v hradním kostele Všem svatých jeho nástupce.

Ani další opati mezi roky 1486 a 1586 nebyli ze Strahova a vystřídalo se jich za těch sto let šestnáct. Na jejich postavení ukazuje také skutečnost, že deset jich rezignovalo a odešlo jinam. Bylo to těžké století, kdy opat a průměrně tři bratři zachraňovali trvání kláštera skromnou bohoslužbou.

Vetřelcem mezi těmito opaty je Jakub ze Šternovic (1560 – 79). Byl to diecézní kněz, kaplan místodržitele, arciknížete Ferdinanda Tyrolského, syna Ferdinanda I., který ho za opata vnutil. Jakub složil řeholní sliby a zpočátku se zdálo, že se bude o klášter starat. Brzy se vrátil ke šlechtickému způsobu života, prostředky poskytovalo zastavování těch částí majetku, které Strahov znovu získával. Také věrnost Církvi Jakubovi chyběla. Jak jinak vysvětlit, že 1565 byl na Strahově držen svátek Jana Husa. Jakub byl nakonec se souhlasem Rudolfa II. sesazen a snad alespoň jeho konec byl dobrý po přísném pokání, které musil konat v Teplé.

Spíše než nebezpečí, kterému zde říkáme vnější, které Strahovu hrozilo, (nedostatek bratří, nejistota, nedostatek hmotného zajištění), existovalo nebezpečí vnitřní: nemožnost klášterního života a zmatení věroučné. Někteří z bratří i někteří z opatů koketovali s utrakvismem a když utrakvismus ztrácel sílu, pokračovala zmatení vznikající vnikáním učení Lutherova, kterému se oslabené kláštery těžko bránily vlastními silami. Ale přesto ponížení Strahova mělo už brzy skončit.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

3
březen
2020

Košířský farní list

BŘEZEN

ROK BOŽÍHO SLOVA

Strahovský premonstrát Dominik Doubrava je autorem mnoha brožovaných knížek, které vycházely na různá témata pod názvem Mozaika. V každé z nich soustředil určité úvahy, rozjímání, postřehy, které měly posloužit k duchovnímu prospěchu nejen křesťanů, ale všech lidí dobré vůle.

Jedna myšlenka vzbudila jisté překvapení i úsměv: „*Boží slovo není houpačka, ale houkačka.*” Dvě slova blízká svým tvarem s jednou rozdílnou hláskou, ale s úplně jiným významem. Na rozdíl od klídku, pohodičky, lehkého konejšení a příjemných pocitů se jedná o poplašný a burcující hlas Božího slova, které je někdy „*ostřejší než jakýkoli dvojsečný meč, proniká až k místu, kde se dělí duch a duše, klouby a morek, může soudit hnutí a myšlenky srdce.*” (Žid 4,12). Má nás vysvobodit z falešné spokojenosti a upozornit na vážné nebezpečí, které může ohrožovat naši spásu v podobě hříchu a věčného zavržení.

Od první neděle adventní 1. prosince 2019 probíhá až do památky sv. Jeronýma 30. září 2020 Rok Bible. Možná nebo určitě jsme to mnozí ani nezaznamenali, a proto nebude marné si to nyní připomenout. V roce 2019 totiž slavila Katolická biblická federace 50 let od svého založení a v tomto roce si připomeneme šestnáctisté výročí od úmrtí svatého Jeronýma, velkého překladatele Bible, který dokázal přeložit Písmo do „každodenního jazyka” obyčejných lidí a učinil tak psané Boží slovo dosažitelným pro všechny. Jeho horlivost týkající se dostupnosti Písma lidem vychází z jeho přesvědčení, že „*neznalost Písma je neznalostí Krista*”, Měl pravdu,

protože Písmo sv. má svůj hlavní smysl ve zvěstování spásy dostupné pro každého člověka, který uvěří v Pána Ježíše. Je to *dopis nebeského Otce dětem o jejich spáse*. Ta je pak dostupná právě a jedině skrze Krista. On je Cestou, Pravdou a Životem, Světlem světa a Dveřmi, kterými se vchází do ovčína – společenství zachráněných Božích dětí.

Tento rok má vést k novému zdůraznění skutečnosti, že Boží slovo je středem života církve, jak to vyjádřili jak sv. Jan Pavel II. (Tertio Millenio Adveniente, čl. 36), tak i papež Benedikt XVI. v návaznosti na biskupskou synodu v roce 2008 (Verbum Domini, čl. 73) a papež František v encyklice Evangelii Gaudium (§ 174).

Připomeňme si alespoň jeden z těchto odkazů – 73. čl. Posynodní apoštolské exhortace o Božím slově v životě a poslání církve Benedikta XVI.

„Synod vybídl ke zvláštnímu pastoračnímu úsilí, jehož cílem je vyzvednout centrální místo Božího slova v životě církve; doporučil přitom „rozvíjet biblickou pastorační, a to ne vedle jiných pastoračních forem, ale jako biblické oživení celé pastorace“. Nejde tedy o to přidat ve farnosti nebo v diecézi nějaké setkání, nýbrž zajistit, aby v obvyklých aktivitách křesťanských společenství, ve farnostech, ve spolcích a hnutích leželo jejich členům skutečně na srdci osobní setkání s Kristem, který se nám sdílí ve svém slově. V tomto smyslu, jelikož „neznalost Písma je neznalostí Krista“, vyústí biblické oživení celé obvyklé i mimořádné pastorace ve větší znalost osoby Krista, který zjevuje Otce a který je plnost božského zjevení.

Vybízím proto pastýře i věřící, aby pamatovali na důležitost tohoto oživení: bude to také nejlepší způsob, jak čelit některým pastoračním problémům, o nichž se na synodním shromáždění jednalo a které jsou spjaté například s bujením sekt, rozšiřujících pokřivenou a účelovou četbu Písma svatého. Tam, kde nejsou věřící formováni ke znalosti Bible podle víry církve v řečišti živé Tradice, ponechává se ve skutečnosti pastorační mezera, v níž mohou takové společnosti, jako jsou sekty, najít terén, kde zapustí kořeny. Proto je nezbytné postarat se také o patřičnou přípravu kněží a laiků, kteří by byli schopni vzdělávat boží lid v autentickém přístupu k Písmům.

Kromě toho, jak bylo zdůrazněno během synodních prací, je dobré, že se v pastorační činnosti podporuje také šíření malých společenství, „tvořených rodinami či zakořeněných ve farnostech anebo spjatých s různými církevními hnutími a novými komunitami, v nichž se rozvíjí formace, modlitba a znalost Bible podle víry církve.“

Synodní text zdůrazňuje důležitý princip v přístupu k Písmu sv. Není totiž ponecháno soukromému výkladu. Kdo si namlouvá, že jej pochopí z vlastních sil, je pyšný. Boží slovo člověka přesahuje, a proto se Bůh postaral, aby bylo kvalifikovaně, s náležitou pravdivostí vysvětlováno. Proto je svěřil *Církvi, která je prvním pravidlem víry*. Je jí svěřena učitelská služba. Má úkol věrně interpretovat obsah Písma v sepjetí s posvátnou Tradicí – plynulého předávání od Krista a apoštolů do každé doby. To je správná „čítanka“, kterou věřící potřebuje k četbě Písma svatého. Proto klade sv. Pavel Timotejovi na srdce toto povzbuzení: „*Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.*“ (2 Tim 3,14-17)

Boží slovo, pocházející od Božího Ducha, se tedy samo nelegitimizuje v žádné biblické knize. I vlastní kánon Písma sv. – soubor 72 knih Starého a Nového zákona je dán z rozhodnutí církevní autority. Tyto knihy se samy nesestavily, v žádné z nich nenacházíme tvrzení: „já tam patřím“. Proto i jejich výklad je svěřen příslušné autoritě pastýřů a učitelů církve. Po zrození církve jsou to nejprve apoštolové a potom jejich nástupci ve službě biskupů. I svatý Pavel z Tarsu vystupuje jako právoplatný hlasatel evangelia z pověření apoštolů, se kterými se po svém obrácení harmonizuje ve výkladu Božího slova. Proto píše Galatánům s oprávněným sebevědomím tato slova:

„*Divím se, že tak rychle opouštíte Toho, jenž vás povolal Kristovou milostí, a přecházíte k jinému evangeliu – ne že by tu snad byla dvě; jsou tu pouze lidé zasévající mezi vás zmatek, kteří chtějí převracet evangelium Kristovo. Nuže! Kdybychom my sami, kdyby nějaký anděl z nebe vám zvěstoval evangelium odlišné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet! Už jsme to řekli a dnes to opakuji: jestliže vám někdo zvěstuje evangelium odlišné od toho, jež jste obdrželi, buď proklet! A chci nyní získat přízeň lidí, nebo přízeň Boží? Snažím se zalíbit lidem? Kdybych se chtěl ještě teď líbit lidem, nebyl bych už Kristovým služebníkem.*“ (Gal 1, 6-10)

V kontaktu s Božím slovem, obsaženým v Bibli se tedy vždy nezapomeňme ptát, jak ho ve své víře chápeme a jaký smysl v něm nachází církev. Potom jistě nezabloudíme ...

P.L.

Liturgický kalendář

březen 2020

1.	NEDĚLE	1. NEDĚLE POSTNÍ
8.	NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
13.	pátek	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
15.	NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
19.	čtvrtek	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
22.	NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
25.	středa	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
29.	NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

Katecheze s výkladem Matoušova evangelia

Biblické katecheze s výkladem Matoušova evangelia budou pokračovat **v sobotu 7. a 21. března** po večerní mši sv. ve farním sále sv. Jana Nep.

Schůze farní rady (VSPKK)

Schůze farní rady (VSPKK) se uskuteční **v pátek 13. března**.

Koncert souboru Hora fugit

V neděli 1. března bude od 16.30 v kostele sv. Jana Nep. koncert souboru Hora fugit z hudby starých mistrů. Podrobný program koncertu a následné přednášky ve farním sále je uveden na plakátu.

Skrutinia – přípravné obřady k přijetí iniciačních svátostí

V liturgii postních nedělí budou skrutinia – přípravné obřady **k přijetí iniciačních svátostí – křtu, biřmování a eucharistie** katechumenky **Lenky Henebergové**.

**Celosvětová síť modlitby s papežem
Apoštolát modlitby**

Úmysly na březen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první březnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Katolíci v Číně

Modleme se, aby církev v Číně vytrvala ve věrnosti evangeliu a rostla v jednotě.

Národní úmysl

Za farní společenství – ať jsou na přímluvu sv. Vojtěcha dobrým zázemím pro hledající, katechumeny, trpící a nemocné.

Zápis ze schůze farní rady – VSPKK – 14. 2. 2020

Přítomní: V. Bobysud, S. Hojek, E. Horáková, V. Funda, P. Zborník P. Lohelius

- 1/ Postní duchovní obnova – 29. 2. 2020 s P. Gorazdem Kručinou O. Praem.**
- 2/ Úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí v sobotu 4. 4. 2020 v 8. 00 hod.**
- 3/ Iniciační svátosti o velikonocích 2020 přijme paní Lenka Henebergová**
- 4/ Farní autobusová pout' do Kláštera Želiv a na Křemešník – 13. 6. 2020**
- 5/ Návštěva památného místa v Praze – domluví V. Bobysud s Petrem Novákem**
- 6/ Další postup pro generální opravu varhan u Nejsv. Trojice. Požadovaná dotace z Městské části Prahy 5 – 200 000,- Kč a z Ministerstva kultury – 400 000,- Kč. Dokončení díla se předpokládá na začátku roku 2021.**
- 7/ Plakáty na koncert souboru Hora fugit – připravil P. Zborník**
- 8/ Přihlášení na Noc kostelů – 5. 6. 2020 , účast souboru Hora fugit**

Zapsal: P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

ZPRÁVA FARNÍ CHARITY

PŘEHLED SBÍREK ZA ROK 2019

157. sbírka – leden	Na postižené leprou	2 600 Kč.
158. sbírka – únor	Pomoc kněžím Cesta 121	1 400 Kč.
159. sbírka – březen	Lékaři bez hranic	2 000 Kč.
160. sbírka – květen	Nadační fond Betlém nenarozeným	3 000 Kč.
161. sbírka – srpen – září	Na nemocnici v Ugandě – Arcidiecézní charita Praha	2 700 Kč
162. sbírka – říjen – listopad	Na podporu bohoslovců (Misie)	2 500 Kč
163. sbírka – prosinec	Na stavbu kostela Brno-Lesné	700 Kč

Farní charita děkuje všem věrným dárcům. Ať dobrotivý Bůh Vám vše odplatí.

Velké poděkování patří rodinám Peterkových a Šestákových, kteří darovali plyšové hračky na mikulášskou besídku, jakož i panu Ing. Václavu Dajbychovi, který každoročně daruje oříšky na mikulášskou besídku.

MUDr. Elen Horáková - předsedkyně farní charity

Nové webové stránky

Milí farníci

s vykročením nového roku 2020 jsme aktualizovali naše webové stránky. Naleznete zde nejen aktuální farní zpravodaje, ale informace ze života farnosti, ohlášky, fotogalerii a plánované akce.

Doufáme, že se Vám stránky budou líbit a naleznete zde vše, co potřebujete vědět ze života farnosti.

Odkaz na stránky je: www.farnostkosire.webnode.cz

Petr Zborník

Ukázka stránek:

Ohlášky 16.2.2020

- dnes je 6. neděle v mezidobí
- v pondělí je památka sv. Alexia a druhů řeholníků
- v pátek je památka sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
- v sobotu je svátek sv. Petra a Pavla, apoštolů

Aktuálně ze života farnosti

- postní duchovní obnova farnosti bude **v sobotu 29. února** s obvyklým programem, od 15:00 hodin první promluva, pak příležitost k svátosti smíření, pobožnost křížové cesty a druhá promluva při mši svaté.

JOSEFSKÉ TRADICE

Měsíc březen je znám velikým, starobylým svátkem a tradicí sv. Josefa, snoubence a manžela Panny Marie a pěstouna Ježíše. Jméno znamená „ Nechť přidá“, tedy Hospodin.

Josef se narodil se v Betlémě, byl synem Heliho z rodu Davidova a tesařem v Nazaretě. Jeho životním posláním bylo ochraňovat a živit panenskou manželku Marii a jejího syna Ježíše, jemuž před zákonem zastupoval otce. Josef vzal Marii k sobě, tím před zákonem uznal její dítě za své i s přijetím plné otcovské odpovědnosti. K tomu ho pověřil Bůh, když mu ústy anděla řekl, aby dal dítěti jméno: to bylo podle zákona vyhrazeno otci. Pojmenováním na něj přenesl i svou sociální identitu, z čehož vyplývá, že Ježíš mohl být uznán za potomka Davida. Podle sv. Jana Pavla II. Maria a Josef mohli spolu prožívat charisma panenství a zároveň i dar manželství jako zcela výjimečnou cestu, ale přesto skutečné manželství. A Ježíš tak směl vyrůstat v rodině, která zajišťuje normální rozvoj osobnosti dítěte. Jejich vzájemná láska byla poznamenána úctou k Bohu, který se nacházel uprostřed nich. Všichni členové rodiny vynikali mimořádnou pokorou.

Z Josefových ctností mimořádně vyniká VÍRA. Sv. Jan Pavel II. jeho víru přirovnal k víře Abrahamy pro postoj naprosté ODEVZDANOSTI BOŽÍ PROZŘETELNOSTI. V tom má nám být vzorem. A tato víra s láskou k Bohu a lidem byla uskutečňována v lásce k jeho snoubence a byla základem všech dalších ctností. Z dalších Josefových ctností byly spravedlnost, poslušnost, ochota k službě. Sv. Josef žil ve službě své snoubence a Božímu Synu.

Dnes je velmi zapotřebí objevit znovu hodnotu prostoty, poslušnosti, respektování a hledání Boží vůle, jak to vidíme u sv. Josefa. Josef nám má být vzorem, důvěrníkem, s jehož pomocí se snažíme být lepšími. Čteme-li evangelia, pak z dalších Josefových vlastností vyniká MLČENLIVOST, vyjadřující souhlas s Boží vůlí, mlčenlivost uschopňující naslouchat, jejímž ovocem je pokoj. Jeho život byl ustavičnou modlitbou v usebranosti a v jednotě s Bohem. Podle Bernardina Sienského byl především mužem kontemplace. Josef byl tichý, v pozadí. Bylo-li však třeba, dovedl BEZ PRŮTAHŮ VYKONAT to, co od něho Bůh žádá. Nebývaly to snadné věci. Josef neztrácel ani chvíli a hned činil, pustil se na cestu do Egypta bez přípravy, bez turistické mapy, bez buzoly. Nejednal bezmyšlenkovitě, poslušnost se snoubila s moudrou starostlivostí, jak vidíme při jeho návratu z Egypta do vlasti. V evangeliích jeho stopa končí v epizodě nalezení Ježíše v chrámě. Zemřel v Nazaretě, nejspíš ještě před veřejným Ježíšovým působením.

A jak se vyvíjela úcta k sv. Josefu?

Byla poměrně pozdního data. Za svatého byl prohlášen před r. 1 000 , zatím jen v koptské církvi. Úcta k němu se šířila nejprve na Východě, od 12. stol. se postupně prohlubovala na Západě. Od 15. stol. byla přiznána jeho OCHRANA RODINY a záchrana před pronásledováním. R. 1074 mu byla zasvěcena oratoř katedrály v Parmě a brzy následovaly další kostely a oltáře v Bologni, Avignonu, v Římě. Svátek sv. Josefa byl přijat do římského kalendáře v r. 1478, za rok papež Sixtus IV. rozšířil slavení svátku na celou církev. Později papež Klement XI. předepsal slavení jeho svátku na 19.3. R.1621 papež Řehoř XV. stanovil zasvěcený svátek sv. Josefa , v témže století papež Urban VIII. přijal sv. Josefa mezi zasvěcené svátky pro celou církev. R. 1847 zavedl papež Pius IX. svátek Ochrana sv. Josefa / patronicum na 3. středu po velikonočních a v r. 1870 byl sv. Josef papežem Piem IX. prohlášen za PATRONA CELÉ CÍRKVE. U karmelitánů byly liturgické oslavy sv. Josefa od 2. pol.15. stol., jako první tento řád zavedl oficiem ke cti sv. Josefa. R. 1680 generální kapitula řádu vyhlásila sv. Josefa jako hlavního ochránce karmelitánů.

Sv. Josef je též PATRONEM UMÍRAJÍCÍCH, neboť on sám měl podivuhodnou výsadu, že zemřel v náručí Krista a Marie, kteří s ním přebývali v jeho posledních dnech.

Svatý Josefe , pomáhej nám v boji proti mocnosti temna, odvrát' od nás všechnu nákazu bludů a mravní zkaženosti, braň Boží církev proti úkladům nepřátel a proti všem protivenstvím, nás pak všechny ochraňuj Amen.

DĚJINY STRAHOVSKÉHO KLÁŠTERA

Tadeáš Řehák

8. část

Strahov zmobilizoval zbylé vlastní síly a přišla pomoc Církve a řádu. V polovině 15. století vzniklo uvnitř řádu obnovné hnutí, v jehož čele byla saská cirkárie, od ní přišla pomoc Teplé a od Teplé dalším domům cirkárie. Obnovu řeholního života pro celou Církev uzákonil pak po stu letech Tridentský koncil (1545 – 63). Poslušen jeho ustanovení obnovoval se i premonstrátský řád.

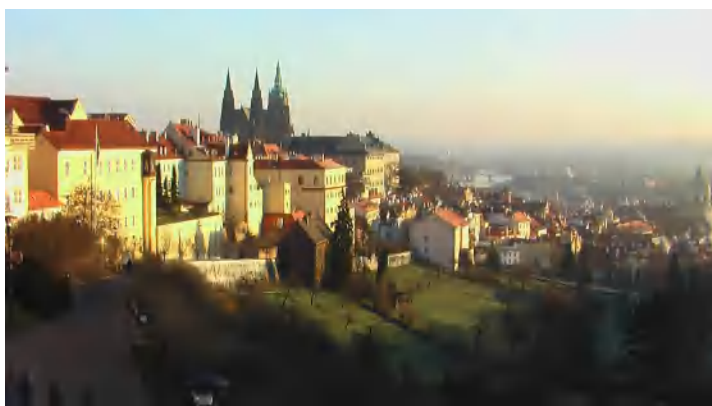
Výsledek se projevil také na Strahově. Když i vnější podmínky – poměrná přízeň státní moci – věci napomáhaly, výsledky se začal ukazovat. Začátek je spojen se jménem Jana Lohela.

Je těžké hovořit o kulturní činnosti Strahova v 15. a 16. století, kdy se zápasilo o jeho holou existenci, kdy s velikými obtížemi a překážkami byla udržována jednoduchá bohoslužba. Až z konce sledovaného období je zpráva o existenci skromné knihovny.

Opati Haukap a Starustka ještě zasahovali do veřejného dění v zemi, jejich nástupci již ne, Strahov a jeho opati se stávali bezvýznamní.

V husitských bojích byla rozchvácena hospodářská základna kláštera a jenom těžko byla část majetků vrácena. Pro částečnou orientaci uveďme strahovské majetky ze začátku 16. století:

Petřín s dvorem, polnostmi a vinicemi, Bruska s vinicemi, Střešovice, Šárka, Nebušice, Horoměřice, Štěchovice, Úhonice, Mnetěš s Řípem.

Ve srovnání s urbářem Petra z Čachrova byly odňaty: obvod strahovský, lounský, pacovský, kolínský a krumlovský. Něco z odňatého majetku bylo později vráceno. Strahov také ztratil kostely a duchovní správu v Žatci a v Praze u sv. Mikuláše.

Stavební činnost je doložena jenom za opata Starustky. Protože byla zničena farní kaple sv. Erharda, dal postavit pro farní bohoslužby kapli sv. Felixe a Adaukta na místě nynějšího kostela sv. Rocha. Tam při bráně dal obnovit kapli sv. Kateřiny, která

snad byla s novou farní kaplí stavebně spojena. To bylo roku 1480. Na zbytcích románské stavby dal nově postavit budovu opatství (na místě dnešního), která byla obydlena jeho i bratří a kde byla i knihovna (až do Hirnhaima). Kostel (s výjimkou kaple sv. Voršily) a klášter byly k používání nezpůsobilé, opati dělali celkem marné pokusy o nápravu.

Při farní kapli byl hřbitov, který je uváděn k 1544 jako morový, který se stal farním a kde byli někdy pohřbíváni i strahovští. Jinak jako pohřebiště opatů a bratří jsou uváděny kaple sv. Kateřiny (ve které byl pohřben Starustka), kaple sv. Felixe a Adaukta v kostele sv. Voršily.

To byl stav, který našel při svém nástupu Lohel. Málo nasvědčovalo tomu, že nastala doba znovuzrození staroslavného Strahova, ale stalo se to skutečností.

OBNOVA STRAHOVA

Pod tímto označením probíráme dějiny kláštera za **opata Lohelia**, který bývá jmenován jeho druhým zakladatelem, a jeho tři nástupců: Questenberka, Fuka a Amelunxena.

Analystický způsob podle posloupnosti opatů nechme umenšit a zasunout význam kolektivu a jednotlivých bratří. Je to způsob tradiční a odpovídá opatskému zřízení premonstrátského řádu, ve kterém opati žijí, a činnost kanonií, jsou iniciátory, vedoucími, koordinátory, garanty poměrně samostatné činnosti a osobního nasazení bratří. Obnovu pokládali opati a všichni bratři za povinnost

svého povolání od Boha, aby znovu mohla být konána bohoslužba a apoštolské práce pro pravý prospěch lidu,

To vše se dalo za složité situace doby před třicetiletou válkou, za ní a po ní. Obnova katolictví i řádu v našich zemích se podařila díky přízni panovníků, když jinde katolictví a kláštery zašly jejich nepřízni. Ale bez osobního přičinění opatů a bratří by k obnově nedošlo. Pro dobro kláštera, řádu a Církve nasazovali všechny své síly při úspěších a neúspěších, při velkých ziscích následovaných ztrátami, při mnohém cestování, při útěcích a návratech, při nadějích a zklamáních, v přízni i nepřízni politických a vojenských událostí. Jako v začátcích kláštera a potom po husitských vojnách vyvíjeli tito opati i činnost politickou, aby byli podle svého přesvědčení účastníky na zařizování věcí veřejných v zemi, která se stala jejich vlastí.

JAN LOHEL se narodil v Chebu z poddanské rodiny, byl sluhou a pak studentem v Teplé, 1573 byl přijat do kláštera. Studoval v Praze u jezuitů, 1576 byl vysvěcen na kněze, byl převorem na Strahově a v Teplé. Roku 1586 se stává na Strahově opatem, 1589 zároveň opatem želivským a vikářem generálního opata v Prémontré pro Čechy a sousední země, 1603 titulárním biskupem, 1612 pražským arcibiskupem. Zemřel 2. listopadu 1622, pohřben na Strahově, náhrobní kámen je na stěně vedle hlavního oltáře.

Když Lohel odchází po přijetí opatské benedikce od sv. Víta, má vedle sebe dva bratry: tepelského kněze Melichara Šindlera a strahovského bratra laika Dominika Mana. Situace beznadějná, ale ne pro Lohela. První věc: řádový dorost. Lohel zřizuje školu pro jinochy, 1603 je zahájeno na Strahově vyučování bohosloví: tři kněží ze Steinfeldu, který zase pomáhá svému založení, přednášejí exegezi, dogmatiku a morálku. Obnova slavné bohoslužby a denní a noční chórové modlitby. Práce vikáře, vizitátora a reformátora jiných kanonií. Účast na obnově katolictví v zemi. To jsou jen hesla energické Lohelovy činnosti.

Když 1612 odchází Lohel ze Strahova, aby nastoupil jako arcibiskup, patří ke Strahovu ke třicítce zbožných, vzdělaných a nadšených bratří, které on Strahovu a řádu vychoval. Protože klášter může být bez mnoha náležitostí, ale ne bez řeholníků.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

DUBEN

JEŽÍŠOVA „HODINA“

Sedmnáctkrát se v Janově evangeliu zmiňuje Ježíšova „hodina“. V první polovině knihy „hodina“ výrazně předznamenává moment Ježíšovy služby, který stále poutá pozornost čtenáře a posouvá vyprávění dopředu (Jan 2,4; 4,21; 5,25;7,30; 8,20). Ve druhé části knihy čtenáři zjišťují, že u Ježíše nastupuje tato „hodina“ pouze v posledních dnech jeho života (Jan 12,23; 27;13,1; 17,1). Jaký je smysl této „hodiny“ a proč byla jedinečným ohniskem Ježíšova poslání?

Pečlivý rozbor čtvrtého evangelia ukazuje dvojí rozměr tajemství „hodiny“, jeden spočívá v historickém životě Krista a druhý v liturgickém životě církve.

Historická hodina

„Hodina“ Kristova je první a nejpřednější stanovení doby utrpení, která je u Jana stejně jako ve všech evangeliích vrcholným úsekem jeho poslání. Před touto dobou jsou pokusy Ježíšových nepřátel jej zatknout marné, protože ještě nenastala jeho „hodina“ (Jan 7,30; 8,20). Avšak hodina začíná tikat na začátku pašijového týdne, když Ježíš prohlašuje, že „hodina“ jeho oslavení právě nastala (Jan

12,23). I když byl soužen bolestnou zkouškou, která se jej zmocnila v této „hodině“, (Jan 12,27), Ježíš obejmul vyhlídku utrpení jako „hodinu“, kdy úspěšně přejde z tohoto světa k nebeskému Otci (Jan 13,1). Jeho učedníci rovněž budou mít podíl na této zkoušce jako na „hodině“ která je zasáhne strachem a trýzní jako u ženy při porodu (Jan 16, 21-22).

Na historické úrovni je potom „hodina“ dobou, kdy Kristus trpí v agonii zradou a tělesným mučením a nakonec nesením kříže lásky k Otci a jako oběť pro naši spásu. Tato „hodina“ Kristova ponižení a smrti je v Janově evangeliu hodinou jeho vyvýšení a stává se zdrojem věčného života pro svět.

Liturgická hodina

Jestliže je Kristova „hodina“ spojena s historickou událostí jeho utrpení, pak to také přesahuje do liturgického zpřítomnění této události v životě církve. Různá tvrzení týkající se „hodiny“ Ježíšovy jsou spojena s křesťanskou bohoslužbou.

1. U Jana 2,4 odpovídá Ježíš na matčinu prosbu o víno záhadným prohlášením: „Ještě nenastala má hodina“. Zdá se, že skrytým předpokladem je, že když zatím vzdálená hodina nakonec přijde, očekává se, že zajistí **hojnost nejlepšího vína** (Jan 2,10). To může být chápáno jako představa liturgie, kde věřící celého světa společně budou uctívat Krista, jak **nechává sebe proudit do eucharistického kalicha pod viditelným znamením vína**.

2. U Jana 4,21-23 Ježíš tvrdí, že příchod „hodiny“ má vždy co do činění s úctou – nejen s bohoslužbou, ale s duchovním klaněním Otci nad dříve známá místa v Samaří nebo dokonce v Izraeli! Tato úcta charakterizovaná touto „hodinou“ **nebude omezena** žádnou zvláštní horskou svatyní, ale **pozvedne pravé ctitele k nové a nebeské výšině v Duchu** (Zj 1,10; kap. 4 a 5).

U Jana 5,25-29, Ježíš hledí na svou „hodinu“ jako na dobu, kdy **ti, kteří zemřeli, uslyší jeho hlas** a vstanou k životu. To má též spojitost s liturgií, kde Kristus dále promlouvá v Písmu a **probouzí duše usmrcené hříchem**.

3. Nakonec Kristova „hodina“ přinese **úrodu** pro věřící všech národů, protože Ježíš jako pšeničné zrno, které odumřelo a bylo pohřbeno do země, **uschopní Izraele a všechny národy vypučet do nového života** (Jan 12,20-24). Toto požehnání nepřichází jen Kristovou smrtí, ale **také jeho vzkříšením a oslaveným lidstvím**, které je pšenicí, jež se stává pro nás **„Chlebem života“ v eucharistii** (Jan 6,48).

Oba tyto rozměry „hodiny“ jsou částmi jediného Kristova velikonočního tajemství. Proto nemůžeme vrážet klín mezi skutečnosti historické a liturgické, mezi obětní dar Krista Otci na kříži a svátostný dar Krista daný nám v liturgii. To bylo rozpoznáno v prvotní církvi, kde se Ježíšova hodina vztahovala nejen k jeho utrpení a smrti, ale jako v liturgii sv. Jakuba a sv. Marka výraz „tato hodina se vztahoval k znovuzpřítomnění (re-presentaci) utrpení v eucharistickém slavení.

Kombinaci s odkazem na křest (Jan 3,5), eucharistii (Jan 6,35-58), a smíření (Jan 20,23), vidíme v Janově evangeliu. „Hodina“ Ježíše se odhaluje během Svatého týdne také rozložena všemi staletími a celým světem jako křesťanská památka posvátného tajemství „hodiny“ ve svátostné liturgii Nového zákona.

Z tohoto pohledu na Ježíšovu „hodinu“ k nám září tajemství velikonoce, s kterým je ztotožněna. Do této „hodiny“ vstupujeme na vrcholu liturgického roku, když vnímáme Ježíšovu bolest a následující vítězství nad temnotou hříchu a smrti. K této spásenosné „hodině“ se můžeme připojit svou vlastní životní „hodinou“, svým podílem na Ježíšově velikonoční „hodině“. Jsou to naše osobní pády a povstání, prohry a výhry, ubohost i vznešenost, bolesti a radosti, smrt a vzkříšení, které nám Kristus svým vzkříšením zaručil, neboť naše velikonoční vyznání je, že **Kristovo vzkříšení je příslibem našeho vzkříšení**.

Z anglického originálu: „The Ignatius catholic study bible“, San Francisco, 2001.

Liturgický kalendář

duben 2020

5. NEDĚLE	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
6. – 8.	PONDĚLÍ, ÚTERÝ A STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
9. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
10. pátek	VELKÝ PÁTEK
11. sobota	BÍLÁ SOBOTA
	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – Velikonoční vigilie
12. NEDĚLE	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
13. – 18.	PONDĚLÍ AŽ SOBOTA – VELIKONOČNÍ OKTÁV
19. NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
23. čtvrtek	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka hlavního patrona pražské arcidiecéze
24. pátek	Sv. Jiří, mučedníka
25. sobota	Svátek sv. Marka, evangelisty
26. NEDĚLE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
28. úterý	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka
29. středa	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. čtvrtek	Sv. Zikmunda, mučedníka Sv. Pia V., papeže

Oznámení

Během uzávěrky tohoto farního listu je liturgické slavení velikonočních svátků zatím nejisté, k případnému slavení je uveden rozpis bohoslužeb na vývěškách a na webu farnosti.

Úklid kostela sv. Jana Nep

S úklidem kostela sv. Jana Nep. v sobotu 4. dubna se zatím počítá.

Biblické katecheze

Také biblické katecheze v sobotu 4. a 18. dubna se předpokládají.

Setkání farní rady

Setkání farní rady je přeloženo na pátek 17. dubna.

Případné změny budou uvedeny v ohláškách, na vývěškách a na webových stránkách farnosti.

V době nekonání nedělních bohoslužeb je možné poslat finanční příspěvky na bankovní účet farnosti. Tyto příspěvky pak zastoupí nedělní kostelní sbírky.

Zadané nedělní mešní intence budou persolvovány v soukromém slavení kněze.

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Úmysly na duben

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první dubnovou nedělí.

Všeobecný úmysl

Vysvobození ze závislostí

Modleme se, aby všichni lidé trpící pod vlivem závislostí našli potřebnou pomoc i ty, kdo by je doprovázeli.

Národní úmysl

Za ty, kteří podlehli závislosti na drogách, alkoholu, cigaretách, pornografii nebo internetu – ať pod ochranou **bl. Mladý** najdou cestu ke svobodě.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

RNDr. Milan Práger, Ph.D.,

dlouholetý člen našeho farního společenství, se v tomto měsíci dožívá významného jubilea -

oslaví 90 let pozemského putování.

Jeho profesí i celoživotní láskou je matematika! Matematika vládne i v celé jeho rodině – věnuje se jí jeho manželka, jedna z jeho dcer, zeť a dva vnuci!

Kromě matematiky má ovšem náš oslavenec i řadu jiných zálib a zájmů – miluje hudbu (z té církevní zejména chorální zpěv) i výtvarné umění. Věnoval a dosud se věnuje skautingu, nyní jako „Very Old Scout“ - nicméně matematika je pro něj přednostní, jako královna věd!

Pro naše farní společenství dr. Práger obětavě slouží již řadu let jako redaktor Košířského farního listu i jako jeho pravidelný přispěvatel. Za to mu patří náš velký dík!

Do dalších let našemu oslavenci přejeme pevné zdraví, hojnost Božího požehnání a sil pro další práci ve farnosti !

Vděční spolufarníci z obou košířských kostelů spolu s jejich duchovním vůdcem P. Loheliem.

K aktuální situaci

NEDĚLE U NÁS DOMA

Bůh je vždycky s námi,
nejsme na to sami.
Otec poslal svého Ježíše,
ten vzal naše kříže.

Včera jsme slavili neděli
a chyběly nám kostely.
Ráno nás vzbudily zvony
a kněží oblékali štoly.

Modlíme se v poledne
a díváme se na TV Noe.

Píšeme si a voláme
a radost všem děláme.

Svíčku při modlitbě zapálíme
a růženec se pomodlíme.
Svaté všechny vzýváme
a na Marii nezapomínáme.

Kněze všechny zdravíme
a v modlitbě na ně myslíme.
Řeholní sestry pracují
a o nemocné pečují.

Báseň složila Lidunka / 9 let/ s maminkou

SV. ZIKMUND ZEMSKÝ PATRON

Měsíc duben je štědrý na patrony naší země. Dne 23. 4. slavíme svátek sv. Vojtěcha, biskupa a 30. 4. krále sv. Zikmunda, zemského patrona naší vlasti. Naše řádky se budou věnovat králi, jehož jméno zanechalo stopu až do středověku v souvislosti s císařem a českým králem Karlem IV. Ale nepředbíhejme...

Sv. Zikmund pocházel zřejmě z Lugdummu, pozdějšího Lyonu, jenž tehdy bylo hlavním městem Burgundského království. Jeho otcem byl ariánský král Gundobald. Zikmund se asi před r. 500 oženil s Amalbergou, dcerou ostrogotského krále Theodoricha a s ní měl syna Sigericha. Působením biskupa Avita se seznámil s katolickou vírou a veřejně se zřekl ariánství. Po přijetí se svou rodinou navštívil papeže Symmachu a přivezl od něj ostatky svatých. Za své sídlo si zvolil Ženevu a tamní biskup sv. Maxim v něm udržoval horlivost pro katolickou víru. Z jeho popudu pak král dal vybudovat pro benediktinské opatství klášter St. Maurice-en- Vallais i s chrámem v Agaunu na území dnešního Švýcarska. Do svatyně dal přenést ostatky sv. Mořice a jeho druhů z Thébské legie. V klášteře soustředil mnichy, kteří rozdělení do 5 skupin ve dne v noci se střídají v nepřetržitém zpívání žalmů, a to trvá dodnes.

Zikmund podporoval i budování škol a zval do nich věhlasné učitele. Byl energickým mužem, který horlivě podporoval obrácení ariánů a upevňoval křesťanství ve své zemi. Po smrti manželky se oženil s komornou Prokopií. Ta syna z prvního manželství Sigericha nenáviděla a na základě jejího očernění r. 522 ho nechal zardousit. Hořce pak svého činu litoval. Začal se postit a konat velmi přísné pokání. Obcházeje chrámy v zemi prosil jednotlivé patrony o přímluvu, až došel do Agaune ve švýcarském kantonu Vallais, do kláštera sv. Mořice, žil zde mnišským životem a pokáním. Prosil Boha o potrestání již na tomto světě za svá provinění a přál si zemřít mučednickou smrtí.

O rok později se účastnil bojů s Franky, vyvolaných nástupnickou krizí. Byl poražen, utekl do hor, kde žil kajícně jako poustevník. Byl ale vyzrazen, zajat franckým orleánským králem Chlodomírem r. 524, zbaven trůnu. Frankové obsadili i část jeho říše. Král Chlodomír ho nechal odvést do vězení v Orleansu, kde byli uvězněni dva Zikmundovi synové a manželka, a následně všechny hodit do studně u vesnice Coulmiers dne 1. 5. 524. Jejich ostatky tam zůstaly deset let, až r. 535 opat kláštera sv. Mořice Venerand je nechal vyzvednout a přenést do jeho kláštera. Slavnostní přenesení ostatků se dle zvykového práva rovnalo svatořečení. Podle svědectví biskupa Řehoře Tourského byl Zikmundův hrob oslaven zázračnými uzdraveními a úcta k němu se šířila souběžně s rozdáváním jeho ostatků. Část jeho lebky se dostala ve Švýcarsku do chrámu benediktinského opatství Einsiedeln, kde se stal jeho spolupatronem. Jeho úcta se pak šířila v 9. – 11. stol. po Francii a Švýcarsku.

R. 1354 odvezl císař a český král Karel IV. část jeho lebky z Einsiedelnu do Prahy. R. 1365 pak při návratu z Avignonu navštívil klášter sv. Mořice a dostal od místních mnichů jeho tělo. Ostatky sv. Zikmunda byly 27. 9. t. r. následně uloženy v kapli katedrály sv. Víta, dnes Černínské. Část ostatků věnoval král polskému králi Kazimírovi pro katedrálu v Polocku. Od r. 1366 se z rozhodnutí pražské synody začal slavit svátek sv. Zikmunda 2. 5. jako ZEMSKÉHO PATRONA a jeho úcta se rozšířila po celém českém království. V Čechách jsou mu zasvěceny 4 kostely a více oltářů, kupř. v Praze u sv. Tomáše. Dnes se slaví jeho svátek 30. 4., neboť den jeho úmrtí 1. 5. je věnován nezávazné památce sv. Josefa dělníka.

Sv. Zikmunde, patrone kajícníků, dle jména vítězný ochránce, oroduj za nás zejména v době pokušení a těžkých zkoušek. Ať máme v tobě vzor pokání, kajícího, pokory. Amen.

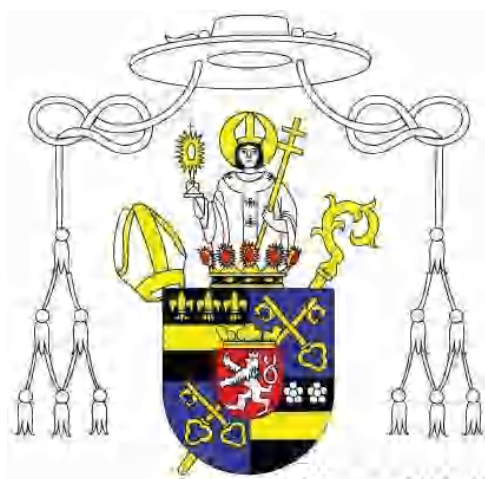
M.Val.

HISTORIE STRAHOVA

TADEÁŠ ŘEHÁK

9. část

Lohelovi dva nástupci byli v čele Strahova za třicetileté války. *Kašpar Questenberk* se narodil 1571 v Kolíně nad Rýnem v měšťanské kupecké rodině, vstupuje na Strahov 1599, stává se knězem, je kazatelem, který dovede uchvátit, novicmistrem, podpřevorem a převorem. Roku 1612 je zvolen strahovským a zároveň želivským opatem, 1614 vikářem generálního opata. Zemřel 28. června, pohřben na Strahově. Žil Bohu a řádu v nejsložitějších dobách. Všecky síly by vyžadovalo už úsilí na záchranu existence Strahova, přitom jeho

první péčí byl strahovský dorost. Roku 1628 znovu dostává kostel a faru sv. Mikuláše na Starém Městě a překládá tam do většího prostoru školu pro výchovu mládeže pro řád. Když císař dal sv. Mikuláše z Emauz vykázaným benediktinům, dostává Questenberk 1635 jako náhradu kostel a budovy u sv. Benedikta, kde je místo nejen pro připravující se studenty, ale kde 1638 opat zahajuje bohoslovecké studium české cirkárie – Collegium Norbertinum. V Sasku získává řádu zpět Magdeburg, Jerichow, Gottesgnaden a Ilfeld, u nás Milevsko. Pro obnovné snahy získává domy polské cirkárie. Těžkosti ho nezdolaly. Před Bílou horou ho vyhánějí obyvatelé Pohořelce, tedy klášterní poddaní, které vede kněz kanonie Jan Václav Šícha, vynikající malíř- iluminátor. Questenberk se vrací a pokračuje ve svém díle. Podle Obnovného zřízení zemského 1627 se stává zemským prelátem (osmým ze 24 duchovních členů zemského sněmu), téhož roku komisařem tzv. druhé rekatolizační komise pro boleslavský a hradecký kraj, když v tomto úřadu postupoval velmi mírně jak je prokázáno. Téhož roku přenáší na Strahov ostatky sv. Norberta. Prchá před Sasy, kteří klášter vylupují 1632 a před Švédy 1639. Kolikrát byl v nebezpečí života. Při všech vnějších zvratech pečoval věrně o vnitřní život svého kláštera i ostatních, které mu byly svěřeny. Jeho velikou láskou byl chorální zpěv, ke kterému dává opisovat i sám opisuje chorální knihy.

Před smrtí byl raněn mrtvicí a nemohl mluvit. Ještě v tomto stavu musel 1639 utéci a opět se vrátil, aby pln zásluh na Strahově zemřel, když od 1630 byl jeho nástupce jeho

koadjutorem

Kryšpín Fuk se narodil 1575 (jindy udáváno 1585) v Hradisku u Olomouce v mlynářské rodině. Studoval v Olomouci a v Praze, na Strahov vstoupil 1604, knězem 1609, probošt ve Schlaglu 1609 - 22, probošt v Doksanech 1621 - 37, 1644 titulární biskup. Zemřel 3. (někdy udáváno 23.) srpna 1653, pohřben na Strahově. Patřil k čelným a schopným premonstrátům třicetileté války. Střídá místa představených jak bylo právě potřeba, od 1627 je rekatolizačním komisařem pro loketský, žatecký a litoměřický kraj, za zásluhy o zplavnění Vltavy u Štěchovic, kde řeka byla strahovským majetkem, dostal od Ferdinanda III. šlechtický titul „z Hradištká“. Je věrným pomocníkem Questenberkovým, také při přenesení ostatků sv. Norberta. Po tolika zvratech, kdy zničeno co tak těžce obnovoeno, kdy ještě v posledních měsících dlouhé války 1648 vyloupili kostel, klášter a knihovnu Švédové, zase začíná znova.

Trojici přímých Lohelových pokračovatelů uzavírá *Norbert Amoenus Amenlunxen*. Původem vestfálský šlechtic, jako laik Questenberkův pomocník při přenesení Norbertových ostatků, v roce přenesení vstupuje 1627 na Strahov, knězem 1629, novicmistr a podpřevor na Strahově, převor v Louce, probošt v Doksanech 1637 - 49, želivský opat 1649 - 53, 1653 opat strahovský a téhož roku vikář gen. opata. Zemřel po tříletém zastávání tohoto úřadu 14. dubna 1656, pohřben na Strahově.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

KVĚTEN

MATĚJSKÁ POUŤ

Milí košířští farníci a farnice,

každým rokem jsme podnikali malou farní pouť na posvátná místa Prahy. Jak to bude možné letos, v těchto nejistých dnech pandemie zatím nemůžeme odhadnout. Ať to však dopadne v následujících jarních a letních měsících jakkoliv, můžeme putovat alespoň na stránkách našeho farního listu

na jedno velmi historicky, kulturně a duchovně významné místo. Naším cílem bude kostel sv. Matěje. Svatomatějská pouť se dříve konala 24. února a má své kořeny v době pozdní renesance, kdy na českém královském stolci vládl císař Rudolf II. Tento termín poutě byl v nedávné době obnoven. Druhým termínem poutní slavnosti je 14. květen. Idea dvojité pouti se zhmotnila již před dvěma lety, kdy místní umělecké sdružení Hora fugit předneslo po 71 letech obnovenou premiéru „Missa Brevis“, kterou přímo pro místní kostel sv. Matěje složil v těžkém období vrcholící

druhé světové války major vojenské hudby Jaroslav Voříšek (1928-1998). Důvod připomínání obou tradic slavení Matějské pouti je dán historickým vývojem a úzce souvisí s aktuálními tématy renesanční Evropy...

V roce 1595 papež Klement VII. vyhlásil plnomocné odpustky pro poutníky do kostela sv. Matěje na žádost metropolitní kapituly u sv. Víta. Navázání plnomocných odpustků na kostel, jehož byl patronem apoštol Matěj, byl v tomto ohledu skvělý diplomatický tah, který dobře vypovídá o rudolfínské době, kdy se sláva Prahy umocňovala významem a leskem sídelního města římského císaře.

Svatý Matěj (také Matyáš, z hebrejského Mattahias), sice doprovázel Ježíše Krista už od dob jeho křtu v řece Jordánu, ale až po vyloučení Jidáše ho los zařadil mezi dvanáctku apoštolů, jejichž posláním bylo šířit „radostnou zvěst o Kristu“ do celého světa. Hlavní kvalifikací Matěje byla osobní zkušenost vidění Zmrtvýchvstalého Pána. O jeho životě se neví prakticky nic víc než to, že pravděpodobně působil v Judsku, a že zemřel jako mučedník snad v Jeruzalémě nebo v gruzínské Kolchidě. Předpokládá se, že jeho ostatky nechala převézt do Říma svatá Helena (255-330), manželka římského cí-

saře Constantia I. Chlora a matka prvního křesťanského císaře Konstantina Velikého. Ty odtud dál putovaly do německého Trevíru, kde je dodnes uctíván. Také v Padově se v kapli při kostele Santa Giustina nachází jeho mramorový náhrobek a podle řeckých pramenů je pohřben v římské pevnosti Gonio (Apsaros) na jihozápadním cípu dnešní Gruzie. Protože Matěj byl jedním z apoštolů, jeho památku slaví a uctívají nejen katolíci, ale i křesťané protestantského vyznání. A právě to může být jedním z důvodů, proč byl zvolen jinak nevýznamný kostelík za hranicemi Prahy s vědomím císaře Rudolfa II., cestou žádosti svatovítského kapitulního probošta Jiřího Bartholda z Breitenberka papežem Klementem VII. za hodna této prestižní pocty.

Protestanský úhel pohledu na věc si lze v kontextu české historie představit celkem snadno. Ale pro vnímání celé situace z katolického hlediska je zapotřebí vnímat události z širší – celoevropské – perspektivy. I při letmém pohledu na život papeže Klementa VIII., který udělil kostelíčku sv. Matěje odpustky, se začnou ústřední tlaky ovlivňující pozdně renesanční katolickou Evropu rýsovat. Papež Klement VIII. se narodil jako Ippolito Aldobrandini ve Florencii v roce 1536. Svoji kariéru začal jako biskupský právník v Tridentu a v Římě. Stojí za zmínku, že za Aldobrandiniho mládí probíhal v Tridentu významný tzv. Tridentský koncil (1545 – 1563), který odmítl protestantskou reformaci, jejíž některé ideje propagoval už mistr Jan Hus o více než století dříve. Tridentský koncil vymezil katolickou nauku o spáse a o svátostech, a také sjednotil liturgii římskokatolické církve v tzv. Tridentské mši. Ta byla závaznou formou katolické liturgie až do vydání nového misálu Pavlem VI. (papežem 1963–1978) v roce 1970.

Téhož roku rozhodl papež Pavel VI. také o přesunu svátku sv. Matěje ze 24. února na 14. květen. Řešil tím nesoulad, který nastával, když oslava tohoto významného svátku vyšla na začátek předvelikonočního postního období. Popeleční středa čili začátek Velkého půstu se odvozuje od termínu Velikonoc, které začínají v neděli po prvním jarním úplňku.

Původní únorový termín matějské pouti připadal na předjaří, tedy čas, kdy začíná tát sníh, pukají ledy a probouzí se příroda. Teploty jsou už mírné, mezi nulou a pěti stupni Celsia. Kostel svatého Matěje byl po celá staletí obklopený vinicemi, a tak byl v jeho okolí ústup zimy znát. Byl to dobrý čas na první pout' roku.

Dá-li Pán, můžeme se v příštím roce 2021 vypravit třeba jen v malé skupince na únorovou svatomatějskou pout' na malebné místo, které se tyčí nad východním cípem Šáreckého parku a poskytuje nádherný pohled do údolí a okolních hřebců.

Letošní květnová svatomatějské pout' je sice s otazníkem, ale alespoň individuální výpravě nic nebrání. Je jistě mnoho důvodů k prosbám a láskyplným obětím na nejrůznější úmysly. Vylisování Matěje za apoštola nám může připomenout, že i na nás padl los Boží lásky a že i s námi Kristus počítá a zve nás ke svému následování.

S použitím článku Jiřího Altiora: Matějská pout' aneb pout' jako žádná jiná, Institut renesance kulturního dědictví, Pontanus. Com. c. MMXX.

P.L.

Liturgický kalendář

KVĚTEN 2020

1. pátek	Sv. Josefa, dělníka
2. sobota	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
3. NEDĚLE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
6. středa	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8. pátek	Panny Marie, Prostřednice všech milostí

10. NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12. úterý	Svátek Výročí posvěcení katedrály
13. středa	Panny Marie Fatimské
14. čtvrtek	Svátek sv. Matěje, apoštola
16. sobota	Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech a košířské farnosti
17. NEDĚLE	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
18. pondělí	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20. středa	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
	Sv. Bernardina Sienského, kněze
21. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
22. pátek	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
24. NEDĚLE	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
25. pondělí	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve
	Sv. Řehoře VII., papeže
26. úterý	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27. středa	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
29. pátek	Sv. Pavla VI., papeže
30. sobota	Památka sv. Zdislavy
	Večerní mše sv. vigilie Slavnosti Seslání Ducha sv.
31. NEDĚLE	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat **v sobotu 2. a 16. května**. Je to však podmíněno situací poznamenanou morem.

Poutní slavnost

Poutní slavnost sv. Jana Nepomuckého by měla být **v sobotu 16. května v 17.00 hod.**

Svatodušní vigilie

Svatodušní vigilie **v sobotu 30. května** bude spojena s udělením **iniciačních svátostí paní Lence Henebergové v 17.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.**

Májové pobožnosti

Ve všední dny měsíce května by měly začínat **májové pobožnosti v 17.00 hod.** Na ně by měla navazovat mše sv..

Vše je podmíněno a tedy s otazníkem vzhedem k situaci, která nastala. Doufejme a důvěřujme v Boží zaslíbení. Ta se jistě uskuteční, i když se nemusí uskutečnit naše nejrůznější přání...

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Úmysly na květen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první květnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

– Jáhni

Modleme se, aby jáhni, věrní službě Slova a chudým, byli pro celou církev živým znamením.

Národní úmysl

Za kněze, řeholníky a řeholnice – ať na přímluvu **sv. Radima** je dostatek Božích služebníků i dalších lidí, kteří rádi nasazují svůj život pro Krista a službu druhým.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Velikonoce 2020 v Košířích

Letošní způsob slavení velikonočních svátků v Košířích byl „poněkud neobvyklý“!

Způsobila a ovlivnila to pandemie infekcí a onemocnění vyvolaných koronavirem Covid 19. O příčinách této pandemie nám nepřísluší zde spekulovat, její následky jsme však nesli a dosud neseme všichni. Viditelně se to projevuje povinným nošením roušek (lidově „náhubků“), dodržováním dvoumetrových odstupů mezi jednotlivými osobami a co se nás o velikonočních zvláště dotklo, uzavřením kostelů.

Kostel Nejsv. Trojice i kaple Nanebevzetí P. Marie zůstaly uzavřeny trvale.

Kostel sv. Jana Nepomuckého byl na Květnou neděli otevřen od 8,30 pro požehnání ratolestí (jako vždy dopravil „kočičky“ pan varhaník J. Plíšek), pro svátost smíření a podávání Eucharistie na ruku (P. Lohelius). Postupný vstup do kostela a potřebné odstupy jednotlivců řídil Petr

Zborník. K soukromé adoraci byl kostel otevřen až do 12 hod.

Na Bílou sobotu byl kostel sv. Jana Nep. otevřen k soukromé adoraci od 8,30 do 12 hod.

Večerní Vigile se nekonala v žádném z Košířských kostelů!

Nicméně Strahovští premonstráti nám umožnili sledování obřadů Bílé soboty z jejich kostela P. Marie Nanebevzaté a to přímým přenosem na veřejnoprávní televizi TV 2! Ti kdo jsme tento přenos sledovali, byli jsme uchvázeni krásou kostela (vynikající kamerové záběry) i hlubokými prožitky textů mluvených i zpívaných přes rouškami chráněnými ústy a nosem řeholníků. Vřelé díky „naším strahovským“!

Někteří naši farníci sledovali velikonoční přenosy na jiných stanicích (Noe, Vatikán), možností bylo opravdu hodně.

Hod Boží velikonoční se zase slavil v koslele sv. Jana Nep. adorací NSO, možností svátosti smíření, požehnáním a podáváním Eucharistie na ruku. Vstup do kostela opět řídil Petr Zb. a kontroloval, aby nebyl překročen dovolený počet současně přítomných osob.

Závěrem možno říci, že letošní velikonoce byly v naší farnosti slaveny „ v polních podmínkách“, nicméně jejich prožití bylo v mnoha směrech možná intenzivnější než léta minulá. Bohu díky!

Vzpomínka a poděkování

Dr. Milan Práger děkuje všem svým spolufarníkům za „zhmotnělou vzpomínku“, kterou mu u příležitosti jeho životního jubilea jejich jménem předal P. Lohelius.

Zejména pak děkuje paní Vendulce Drábové, která vše obětavě a s láskou vpravdě křesťanskou, v těchto nelehkých časech obstarala a zařídila.

O modlitební vzpomínky prosí i nadále a ze srdce za ně děkuje.

OSLAVENEC

V květnu oslaví 60. narozeniny náš bývalý ministrant a vždy dobře připravený průvodce řady našich farních cest,

Ivo Suchý.

Nechce se tomu věřit, nicméně kalendář je neúprosný a stejně tak rodný list.

Ivošek, jak jsme mu mnozí říkali, se nám po smrti svého nezapomenutelného otce – horolezce, z farnosti vytratil. Důvodem je jeho péče o nemocnou maminku, se kterou žije a kterou, kromě svého zaměstnání, denně pečlivě ošetřuje.

Ivoškovi přejeme hodně zdraví, radosti a ještě mnoho dalších let!

Ať mu Pán žehná a pomáhá v jeho péči o maminku!

Košířští farníci

SV. DON BOSCO A SALEZIÁNSKÁ RODINA

Měsíc květen je ve znamení mj. i svátku Panny Marie Pomocnice křesťanů, který se slaví v saleziánské rodině a o jehož zavedení se zasloužil její zakladatel sv. Don Bosco. O něm a o jeho díle, založení kongregace saleziánů, budou vyprávět následující řádky...

Sv. Jan Bosco byl italský kněz, vychovatel, zakladatel a hlava Saleziánů Dona Bosca. Pocházel z chudé venkovské rodiny v Piemontě, pečlivě vychován matkou Markétou. Jako chlapec byl veselý povahy, bavil druhé komediálními kousky, provazochodectvím. R. 1841 byl vysvěcen na kněze a začal apoštolát mezi zanedbanou mládeží. Shromažďoval konfliktní chlapce, děti ulice, o které se nikdo nestaral, a které kradly, praly se, byly i uvězněny.. Pečoval o ně, aby neměly hlad, vychovával je a každého nechal vyučit řemeslu. Stal se ZAKLADATELEM UČŇOVSKÝCH ŠKOL, r. 1853 otevřel učňovské dílny pro krejčí a obuvníky, pak pro stolaře, tiskaře, kováře. Vyučeným chlapcům pak pomáhal hledat práci a dohlížel na ně.

V r. 1854 v jeho domě už bydlelo 125 chlapců a za dalších 8 let 600 hochů. Pomocnicí mu byla v domácnosti jeho matka Markéta, finanční a hmotnou podporu sháněl porůznu, oporou mu byli někteří bohatí představitelé města, šlechtici.

Systém výchovy se opíral o rozum, náboženství, laskavost. Byl knězem, který duchovně vedl mládež, zároveň i kamarádem, který si hrával s chlapci, vymýšlel, co by je mohlo zajímat, rozmlouval s nimi, radil, napomínal.

Měl i dar prorockých vidění, popsal je papeži, mnohá se vyplnila ještě za jeho života. Společnost, ze které chtěl vytvořit řeholní řád, zabývající se výchovou mládeže, vložil pod ochranu sv. Františka Saleského. R. 1858 svůj plán předložil papeži Piu IX., který jej oficiálně schválil až 3.4.1874. A tak se zrodila KONGREGACE SALEZIÁNŮ. Měla 17 členů, mezi nimi byli rovněž 2 kněží. K saleziánům se přidávali mladí muži ze všech stran a ze všech společenských vrstev.

Duchovním centrem této saleziánské rodiny se brzy stal známý mariánský kostel P. Marie Pomocnice křesťanů. Don Bosco se často utíkal k Bohorodičce, jí zasvěcoval svou činnost i akce s mládeží. U této Pomocnice hledal pomoc a podporu v těžkostech, zvláště při podezírání, zneuznání, a totéž doporučoval i druhým.

Nezvládl by tak velké věci, kdyby se kolem něj nevytvořil široký okruh ochotných spolupracovníků a dobrodinců z řad věřících. Proto pro ně a jejich pokračovatele založil r. 1876 osobité SDRUŽENÍ SALEZIÁNSKÝCH SPOLUPRACOVNÍKŮ, s účastí na duchovních dobrech saleziánského společenství. Don Bosco měl velké misionářské přání - přinést světlo evangelia do celého světa. V r. 1875 vyslal misijní výpravu do Argentiny a Ohňové země. V době jeho smrti 31.1.1888 měla saleziánská

společnost 6 řeholních provincií s 57 domy a 774 řeholníky. R. 1929 byl papežem Piem IX. blahořečen, a r. 1934 kanonizován. Sv. Jan Pavel II. jej jmenoval OTCEM A UČITELEM MLÁDEŽE.

Saleziáni Dona Bosca, neboli Společnost sv. Františka Saleského patří dnes ke třem největším mužským řeholím římsko-katolické církve a působí po celém světě. Vedle saleziánských komunit působí ve farnostech i jednotlivci, např. v Jiřkově, Ostravě - Heřmanice. Na mnoha místech v našich zemích působí nejen v duchovní správě, ale zakládají a spravují i Saleziánská střediska mládeže. Každý rok vyráží saleziáni na misie do Afriky, Indie, jižní Ameriky, Bulharska. Kromě saleziánů působí v církvi celá řada podobných společenství, inspirovaných ideály Dona Bosca, kupř. Dcery P. Marie Pomocnice křesťanů v Saleziánském domu dětí a mládeže v Ostravě - Vyškovcích, dále saleziáni spolupracovníci, Volontaire Dona Bosca, Sdružení P. Marie Pomocnice. Uvedená sdružení jsou volně spolu spojena a tvoří SALEZIÁNSKOU RODINU. Saleziánským duchem se inspirovala i řada občanských sdružení, např. Saleziánské hnutí mládeže, Saleziánské kluby mládeže, Církevní středisko Don Bosco v Havířově, Charitní středisko v Ostravě - Dubině.

Nejznámější místa saleziánů jsou v Praze. Saleziánské středisko mládeže Kobylisy, které je středem saleziánské provincie. Je tam oratoř, nízkoprahový klub sociálních služeb, vzdělávání dětí i dospělých, dobrovolníci Centrum pro rodinu, kroužky, podpůrné rodičovské skupiny, hřiště, divadlo, v létě pak tábory. Podobně tomu je i v Ostravě, kde jsou kromě toho i duchovní obnovy, exercicie, podpora misiím, televize Noe.

Sv. Don Bosco, pros Boha, aby ti dal duše, i naše duše... pro spásu nás všech!

M. Val.

HISTORIE STRAHOVA

TADEÁŠ ŘEHÁK

10. ČÁST

Nelze neobdivovat muže, kteří s takovou statečností a železným odhodláním, které nic nezlomilo, s nasazením zdraví a života sloužili věci, která byla jejich přesvědčením. Strahovu připravili jeho vynikající místo mezi českými kláštery po dlouhá desítky let.

Opati byli jistě důležití, opat je hlavou kláštera, většinou hlavní iniciátor a organizátor jeho činnosti uvnitř a navenek. Ovšem klášter nemůže být bez bratří. Lohel přijal za 26 roků svého úřadu 29 nových bratří, Questenberk za 28 roků 71, Fuk za 13 roků 35, Amenluxen za 3 roky 8. Průměr jsou dva nově přijatí bratři ročně. Poměry třicetileté války je dán původ bratří. Ve sledovaném období ze 143 přijatých bylo 83 narozeno v českých zemích (Čechy, Morava, Slezsko), 60 jinde (v Německu 9, ve Vestfálsku, v Belgii, Švýcarsku, Polsku, Dánsku). Rodilých Čechů přibývá. Z přijatých je 14 propuštěno. Z přijatých je 7 bratrů laiků. Roku 1631 měl Strahov 55 členů, 37 v Praze na Strahově a u sv. Mikuláše, 18 jinde.

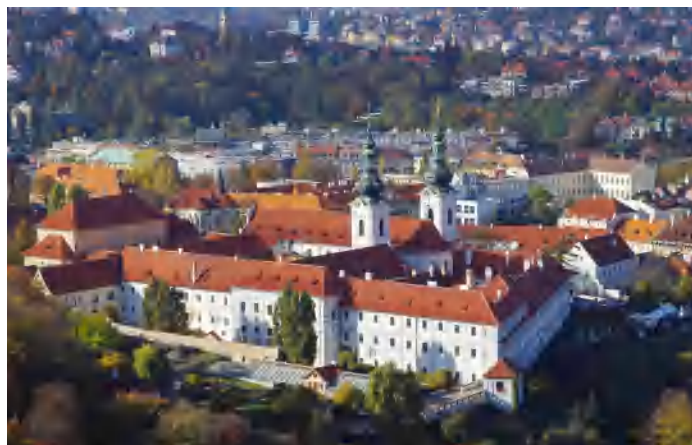
Počty ukazují na možnosti. Přes stále se měnící situaci existoval konventní život bohoslužby a řeholních observancí, studium, v omezené míře pěstovány vědy a umění, bratři posíláni obnovovat jiné kláštery, představení se účastní veřejné činnosti.

Veliká péče byla věnována vzdělání jak členů kláštera tak vstupujících. Se studiem chlapců, kteří mohli, ale nemuseli do řádu vstoupit, a se studiem bohosloví začal v omezené míře Lohel na Strahově. Questenberk pro ně získal kostel sv. Mikuláše a přilehlou budovu fary na Starém Městě roku 1628, které Strahovu patřily do 16. století. Ne nadlouho, místo nich mu byly přiděleny kostel sv. Benedikta a přilehlé budovy, kde 1638 začalo vyučování. Vyučovalo se na gymnáziu, na filozofii (2 roky) a na teologii (3 roky). Gymnázium přestalo 1653. V koleji zvané Norbertinské bylo místo pro 20 kleriků z kanonií české cirkárie. Kromě nich na ní studovali jednotliví klerici z kanonií bavorské a švábské cirkárie a studovali, případně bydlili, studenti světští. Kolej byla ústavem české cirkárie, ale

rektorem a naprostou většinou vyučujících byli strahovští. Vyučovali také na sousedním arcibiskupském semináři u sv. Vojtěcha. Prvním rektorem byl Alexej Perlowski/Perlecius, původem z Polska, profesor morálky. Rektorem poprvé 1641 – 43, podruhé 1654 – 59, strahovský převor 1643 – 52, zemřel 1659. Z vyučujících první doby koleje jmenujme alespoň Huga Teisera, učitele rétoriky a proslulého kazatele (rektorem 1645 – 47, zemřel 1655).

V této době opět začali strahovští působit ve farnostech. V posledním desetiletí 16. stol. jsou doloženi strahovští faráři v Jihlavě a v Mikulovicích u Znojma,

1628 u sv. Mikuláše na Starém Městě, 1624 v Milevsku, 1629 v Žatci, 1638 v Čáslavi, 1624 v Táboře.

S faráři pracovali ve farnostech další strahovští kněží jako kaplani.

Veškerá činnost nebyla možná bez materiálního zajištění. K majetkům ze začátku 16. století získal Lohel znovu vrchnostenské právo nad Pohořelcem, který - když od 14. století měl jen několik domů - dnes mezi špitálem sv. Alžběty a „schody“ - byl zastavován v 16. století domy od schodů k bráně i velkými domy na straně protější. Dalšími Lohelovými zisky byly znovu Velká Chyška u Pacova 1615 a nově Mikulovice a Konice u Znojma. Několik kněží bylo administrátory těchto majetků. Je hodně

podivu, jak se v této době stavělo. Za Lohela 1601 – 03 přestavěn kostel ve stavbu nevyhraněného goticko-renesančního charakteru, místo dvou románských hranolových věží postaveny na východní straně dvě věže renesanční, které podnes tvoří obdivovanou siluetu Strahova, 1604 – 12 přistavěno k jihozápadnímu rohu konventu nedlouhé křídlo, tzv. Lohelova prelatura. Za Lohela byl také nákladem císaře postaven kostel sv. Rocha, později farní, když patrně tehdy byly odstraněny kaple sv. Kateřiny a sv. Felixe Adaukta.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

ČERVEN

TAJEMSTVÍ EUCHARISTIE

„Dříve než budeme slavit svatá tajemství, (v latině – sacra mysteria) litujme svých hříchů“. Tak někdy začíná kněz slavit eucharistii výzvou k úkonu kajícího. Ve zkratce je zde naznačena spojitost první svaté zpovědi (svátosti smíření) a prvního svatého přijímání, které budeme prožívat v tomto měsíci v neděli 14. června v kostele sv. Jana Nepomuckého. V tomto roce připadá také Slavnost Těla a Krve Páně na 11. června.

V galerii Strahovského kláštera máme cyklus obrazů ze života sv. Norberta. Mezi nimi je také několik momentů, které souvisí s Norbertovou úctou k eucharistii a s obhajobou pravé víry vzhledem k tomuto tajemství. Na jednom obraze je výjev, který zachycuje působení Norberta v Antverpách, kde překonává zakořeněný blud Tanchelma, který popíral Kristovu přítomnost v eucharistii. Antverpy, jejichž panorama je v pozadí výjevu, byly pod vlivem tohoto heretika (z řec. heresis – výběr, což znamená omezení pokladu víry, popíráním některých pravd), který odmítal učení církve o přijímání Těla Páně. I po jeho smrti roku 1115 bylo Tanchelmovo učení natolik rozšířeno a zakořeněno, že jej

nebylo možné vymýtit. Proto kongregace dvanácti antverpských kněží povolala sv. Norberta a jeho spolubratry a darovala mu k užívání kostel, a pozdější klášter sv. Michaela. Díky působení premonstrátů se antverpští navrátili k přijímání a sv. Norbert se stal patronem města.

Sv. Norbert vyznával pravou katolickou víru v tajemství eucharistie. Ptejme se znovu v naší bouřlivé době, jak církev tuto neměnnou pravdu pojímá a předává.

Eucharistie je jednou ze sedmi svátostí církve. Je stejně jako ostatní svátosti viditelným a působivým znamením neviditelné Boží milosti. Je ustanovena Kristem k našemu posvěcení.

Znamením rozumíme vše, co něco jiného naznačuje, k něčemu jinému poukazuje nebo na něco jiného upozorňuje. Některá znamení jsou přirozená, např. dým je znamením ohně; o jiných se lidé domluvili, aby naznačovala určitou skutečnost, např. prapory určitých barev značí určitý stát. „Viditelný“ zde znamená postřehnutelný smysly – zrakem, sluchem atd. Svátost je působivým znamením, protože vnitřní milost nejen naznačuje, ale i působí. Mezi svátostmi a jinými posvátnými znameními (obrazy svatých, křížem atd. je veliký rozdíl); ta nám totiž staví před oči předmět, který vyobrazují; zatímco svátosti milost nejen naznačují, ale zároveň působí čili udělují. Moc, působit milost, mají svátosti od Pána Ježíše, který je ustanovil.

Eucharistie – svátost oltářní je nejsvětější svátost; je totiž pravým tělem a pravou krví Pána našeho Ježíše Krista pod způsoby chleba a vína.

Ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla souvisejí s posvátnou eucharistií a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb.“(2. VK, Po 5).

Svátost oltářní je „nejsvětější svátost“, protože nejen jako všechny ostatní svátosti člověka posvěcuje, ale samého Ježíše Krista, původce veškeré svatosti, v sobě obsahuje. Proto se vnímá jako „svátost všech svátostí“.

Pán Ježíš tuto svátost ustanovil při Poslední večeři, proto je také nazývána – Večeře Páně. Tehdy měl Pán tuto večeři v předvečer svého utrpení a tím předjímal svatební hostinu Beránka v nebeském Jeruzalémě.

Jakým způsobem to Pán učinil?

- 1) vzal chléb, požehnal jej a řekl nad ním: „Toto je moje tělo“;
- 2) podobně vzal i kalich s vínem, požehnal jej a řekl nad ním: „Toto je má krev“;
- 3) obojí dal k požití svým apoštolům;
- 4) poručil: „To čiňte na mou památku!“

Těmito slovy byla ustanovena nekrvavá oběť Nového zákona; beránek zde obětovaný chtěl být od této chvíle naším pokrmem ve svatém přijímání, a skrytý pod způsoby chleba a vína chtěl mezi námi přebývat.

A tak slovy: „Toto je moje tělo“, „Toto je má krev“ proměnil Pán Ježíš chléb ve své nejsvětější tělo a víno ve svou nejsvětější krev, ale tak, že způsoby chleba a vína zůstaly nezměněny. Mají stejné vlastnosti jako před proměňováním – barvu, chuť, pevnost, vůni, tekutost atd. Podstata chleba a vína byla proměněna v podstatu těla a krve Kristovy; toto proměnění jedné podstaty v podstatu jinou se nazývá „přepodstatnění“. Po proměnění nezbylo z chleba a vína nic víc nežli jejich způsoby (vlastnosti). Od tohoto momentu proměňování tedy zůstává ve svátosti oltářní Pán Ježíš přítomen pod způsoby (vlastnostmi) chleba a vína.

Ptáme-li se proč Pán Ježíš ustanovil tuto svátost, nacházíme tři základní důvody:

- 1) aby i jako člověk s námi zůstal
- 2) aby se ve mši svaté nebeskému Otci za nás obětoval
- 3) aby byl ve svatém přijímání pokrmem našich duší, který je „lékem nesmrtelnosti, lékem, abychom nezemřeli, ale žili věčně v Ježíši Kristu“. (Sv. Ignác Antiochijský, Epistula ad Ephesios, 20,2).

Nikdy nebudeme schopni dostatečně docenit tento dar, nikdy nebudeme schopni patřičně děkovat za toto nesmírné dobrodiní darované z lásky Božího Syna.

P.L.

Liturgický kalendář

červen 2020

1. pondělí	Památka Panny Marie, Matky církve
2. úterý	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3. středa	Památka sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků
4. čtvrtek	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
5. pátek	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. sobota	Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele premonstrátského řádu
7. NEDĚLE	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
9. úterý	Sv. Efréma, jáhna a učitele církve
11. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – doporučený svátek
13. sobota	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
14. NEDĚLE	11. neděle v mezidobí
15. pondělí	Sv. Víta, mučedníka
19. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
20. sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
21. NEDĚLE	12. neděle v mezidobí
24. středa	Slavnost NAROZENÍ SVATÉHO JANA KŘTITELE
27. sobota	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. NEDĚLE	13. neděle v mezidobí
29. pondělí	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ – doporučený svátek

Oznámení

Biblické katecheze

Další **biblické katecheze budou v sobotu 13.** (pokud nebude farní pout') a **20. června ve farním sále sv. Jana Nepomuckého** po večerních bohoslužbách.

Slavnost sv. Norberta

V sobotu 6. června je Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele premonstrátského řádu. Program bohoslužeb ve strahovské bazilice Nanebevzetí Panny Marie bude uveden na plakátech.

Noc kostelů

Noc kostelů bude ve všech kostelích Košířské farnosti v **pátek 12. června.** Podrobnější informace k programu budou uvedeny na vývěškách.

Farní pout'

V sobotu 13. června by se měla uskutečnit **farní pout' do Želivského kláštera a na poutní místo Křemešník.** Ve dnech přípravy tohoto farního listu není ještě známo, kolik účastníků by mělo zájem. Pokud jich bude **alespoň třicet**, autobus bude objedнан a výprava se bude konat.

Setkání farní rady

Setkání farní rady (VSPKK) bude v pátek 12. června po večerních bohoslužbách.

Děkovná bohoslužba

Děkovná bohoslužba za uplynulý školní rok s farním táborákem bude ve čtvrtek 25. června v kostele sv. Jana Nepomuckého a na louce před kostelem. Jsou srdečně zváni všichni farníci.

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Úmysly na červen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první červnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Cesta srdce

Modleme se, aby ti, kdo trpí, skrze pronikavý dotek Ježíšova Srdce našli životní východisko.

Národní úmysl

Za dar moudrosti pro studenty – ať pod ochranou **bl. Hroznaty** mladí nacházejí pravý smysl života a nechají se vést Duchem Svatým.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Farní pout' v kostele sv. Jana Nepomuckého

Stejně jako jiná léta konala se i letos, **16.5. 2020, v den svátku našeho národního patrona, poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého.**

Rozdíl byl jen v tom, že letos všichni její účastníci, včetně dvou **celebrujících**, strahovského premonstrátského převora P. M. J. Bartoše a našeho duchovního vůdce P. Lohelia, byli „zamaskováni“ obličejovými rouškami – povinným opatřením proti epidemickému šíření coronavirové infekce. Toto opatření nikterak neovlivnilo radostnou atmosféru slavnostní bohoslužby ani obvyklé setkání účastníků před kostelem spojené s drobným pohoštěním.

I letos všichni přáli a přejeme dlouhá a zdravá léta našemu panu varhaníkovi **Janu Nep. Plíškovi**, který v tento den slaví nejen svoje jmeniny, ale i narozeniny!

Za dlouholeté, obětavé varhanické služby mu ze srdce děkujeme a přejeme „dlouhá léta, ŽIVIJO“ jak on rád pívá všem oslavencům!

Jeho vděční spolufarníci

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ (BOŽÍ TĚLO)

V měsíci červnu slavíme doporučený svátek, Slavnost Těla a Krve Páně, známý též pod lidovým názvem Boží Tělo. Zdůrazňuje se jím REÁLNÁ PŘÍTOMNOST JEŽÍŠE KRISTA JAKO BOHA I JAKO ČLOVĚKA V EUCHARISTII. Podle nauky katolické církve dochází při slavení mše k TRANSSUBSTANCIACI (PŘEPODSTATNĚNÍ) obětovaného chleba a vína v Tělo a Krev Ježíše Krista. Slavení svátku může být provázeno okázalou zvyklostí, kdy z kostela vychází liturgický průvod, v němž je nesena Svátost oltární a na čtyřech předem určených a upravených místech (náměstí, sochy svatých, morové sloupy a pod.) se konají krátké pobožnosti se závěrečným požehnáním Nejsvětější Svátostí oltární.

Pojďme nahlédnout do historie slavení tohoto výjimečného, citově působivého svátku, dodnes spojeného s krásnými vzpomínkami z dětství snad u každého, kdo tuto událost zažil a byl jí vnitřně i vně účasten. Se zavedením svátku Božího Těla je spojena osobnost Juliany z Cornillonu u Lutychu v Belgii. Tato vizionářka mívala od r. 1215 vidění světelného kola s tmavou skvrnou. Díky vnitřnímu poznání zjistila, že se tak děje proto, že v liturgii Církve chybí svátek ke cti Eucharistie. Navrhovala svému biskupovi Robertovi, aby v diecézi zavedl nový svátek. Byla ustanovena zvláštní církevní

komise, která návrh přijala a v r. 1246 biskup Lutychu Robert zavedl na území své diecéze SVÁTEK BOŽÍHO TĚLA. Nadšení pro novou formu eucharistické úcty vyjádřil také arcijáhen z Lutychu, který

po svém zvolení za papeže jako Urban IV. rozhodl v r. 1264, aby se v celé církvi slavil svátek Božího Těla. Zavedení svátku zdůvodnil ve své zakládací bule *Transiturus*, kde rozvinul nauku o eucharistii jako o oběti i jako o hostině. Další papež Klement V. na koncilu ve Vienně v r. 1314 připomenul a potvrdil zavedení svátku a jeho nástupce Jan XXII. se zasloužil o celocírkevní rozšíření slavnosti Těla a Krve Páně. Se zavedením svátku Božího Těla v r. 1264 souvisí i zázrak v Bolseně, kdy při proměňování a pochybnostech kněze Václava Petra se proměněná Hostie zbrotila krví a potřísnila purifikatorium a korporál. Sv. Tomáš Aquinský při zkoumání korporálu podpořil zavedení svátku Božího Těla a významně se podílel na tvorbě příslušných bohoslužebných textů a hymnu *Lauda Sion Salvatorem*. Dne 11.10.1551 vydal Tridentský koncil dekret o eucharistii, v němž zdůrazňuje REÁLNOU PŘÍTOMNOST KRISTOVA TĚLA A KRVE a považuje za legitimní uctívání Nejsvětější Svátosti oltářní i mimo přijímání. Procesí Božího Těla získalo v dekretu protireformační charakter.

Svátek se slavil původně bez průvodu. Ačkoliv není v zakládací bule *Transiturus* Urbana IV. O průvodu s Nejsvětější Svátostí Oltářní ani zmínky, v období mezi r. 1247 – 79 lze doložit jeho pořádání u sv. Gereona v Kolíně nad Rýnem. Ve 14. stol. byl

zaveden PRŮVOD BOŽÍHO TĚLA ve většině zemí a byl nadšeně přijímán. Naši předkové ho slavili s neobyčejnou okázalostí. V Praze bylo založeno v r. 1389 i bratrstvo k úctě Božího Těla a vystavěna kaple, do které se průvod s Nejsvětější Svátostí Oltářní ubíral. Baldachýn nad Nejsvětější Svátostí Oltářní nesli přední měšťané, na Pražském Hradě nejvyšší zemští úředníci. Řemeslnické cechy, mistři i

tovaryši se svícemi v rukou kráčeli v průvodu podle přesně stanoveného pořádku.

Do měst byly přiváženy z lesů celé vozy stromků a "májí", jimi ozdobeny oltáře i průčelí domů, podle kterých se průvod ubíral. Na zem byly sypány růže, a kam se oko zadívalo – samý věnec, samý květ. V průvodu zvonily zvony, radostná střelba, zpěv a plesání všeho druhu. Vlály korouhve, bezpočet praporců či nejkrásnější zdobení oltářů, vzácná roucha, koberce. U oltářů se konaly modlitby za úrodu, za odvrácení zla, přírodních katastrof, sucha, záplav, prosby za hojnou úrodu a požehnání Nejsvětější Svátostí Oltářní. Nevídaná krása a sláva Božítelových průvodů svědčí o veliké úctě našich předků k tajemství eucharistie. Husitské bouře na čas průvody zastavily, začaly se opět konat za Rudolfa II., za obnovy Ferdinanda II. po celých Čechách s oslavou, jako kdysi. Jezuitské průvody s Nejsvětější Svátostí Oltářní vynikaly vnější nádherou, divadelností, výrazovou bohatostí. Od 18. stol. se průvody Božího Těla přesouvají z měst na venkov, byl to nejvýznamnější svátek v roce, místní tradice, svaté obrázky, svíce, květiny, řada břízek. Za první republiky byla tradice těchto procesí s Nejsvětější Svátostí Oltářní velmi živá a svátek Božího Těla byl i státním svátkem. Tradice průvodů mimo kostel byla potlačena po r. 1948 a po roce 1989 se spontánně obnovila především ve větších městech. V Praze se soustředí průvod s Nejsvětější Svátostí Oltářní v katedrále na Pražském Hradě s oltářem u Arcibiskupství, u kanovnického domu, u kláštera karmelitek a v samotné katedrále.

Pane Ježíši, dnešním triumfálním průvodem jsme vyznali víru v Tebe, EUCHARISTICKÉHO KRÁLE a složili ti veřejně hold. Kraluj v našich srdcích a buď nám posilou, pokojem, radostí. Amen

M. Val.

HISTORIE STRAHOVA

TADEÁŠ ŘEHÁK

11. ČÁST

*Kašpar z Questenberka, opat ; rytina
Jana Jiřího Balzera (1772)*

Za Questenberka byl r. 1614 – 29 konvent renesančně přestavěn. Místo tmavých románských prostor vznikla řada světlých a vytápěných místností, zrušen dormitář, na Pohořelci postaven špitál sv. Alžběty, 1630 – 31 byl o 7m k západu prodloužen kostel a dostal dnešní průčelí. Na svém pozdějším místě byl postaven pivovar, když z dřívějšího pivovaru v západním křídle konventu byl upraven refektář. Z Petřína byla stoupající potřeba vody uspokojována novým podzemním vodovodem.

Pohřebištěm Questenberka a Fuka je tzv. Questenberkova krypta v lodi kostela před místem prvního uložení ostatků sv. Norberta. Opati od Amenluxena ukládání do opatské krypty před hlavním oltářem, bratři do krypty uprostřed chóru, výjimečně na hřbitov u sv. Rocha.

Questenberkovu hrobku kryla bílá mramorová deska s nápisem (přeloženým do češtiny):

*Bohu nejlepšimu, největšímu! K počtě a památce
nejdůstojnějšího Otce a Pána, pana Kašpara
z Questenberka, muže v slovech i skutcích vpravdě*

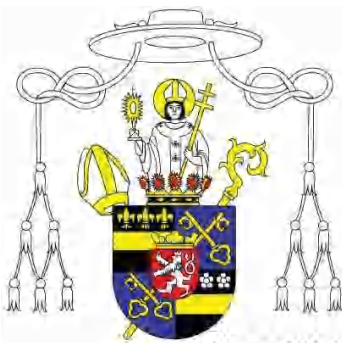
přehorlivého, jímž chlubí se Kolín jako rodákem, tento klášter zase jako opatem, řád premonstrátů jako vizitátorem a v císařských zemích jako generálním vikářem, Císařská milost svým radou, řádové kláštery jako průkopníkem své svobody, konečně přesvatý náš patriarcha Norbert jako vysvoboditelem a původcem přenesení, který pln záslužných skutků a dní zbožně zemřel v Pánu l.p. 1640 ve věku 69 a své vlády 28 let, položili tento pomník zarmoucení řeholní synové.

Questenberkova hrobka byla otevřena v listopadu 1992 při opravě dlažby. Zjištěny dvě neporušené rakve, jedna obrácená „tvář“ k hlavnímu oltáři, druhá k hlavnímu vchodu.

Nový rozkvět Strahova.

Obnova pokračovala rozkvětem. Jistě je třeba existenci Strahova zařadit do celkové situace života českých zemí. Po skončení třicetileté války zlepšil se jejich stav, obyvatelé nabyli jistot, země se zalidňovala jak přírůstkem domácího obyvatelstva, tak přistěhováním, zvyšovala se hospodářská úroveň i když velké prostředky dále musely být dávány na války proti tureckému nebezpečí. Nebude zde rozebíráno zavádění katolicismu, jen konstatováno, že Církev včetně řeholních společností měla nebo znovu měla prostor pro svou činnost náboženskou a ve prospěch obecného dobra.

V celkovém dění se uplatnily také kvality premonstrátského řádu vůbec i vnitřní síla strahovského založení zvláště. A když přistoupily schopnosti, obětavost, nasazení, věrnost opatů a všech bratří, dostavily se i výsledky.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

7-8
červenec
srpen
2020

Košířský farní list

ČERVENEC SRPEN

SV. AUGUSTIN – ZAKLADATEL ŘEHOLNÍHO ŽIVOTA KNĚŽÍ

Svatého Augustina známe především jako jednoho z nejvýraznějších konvertitů od pohanského ke křesťanskému životu nebo jako vynikajícího biskupa a církevního otce, který po sobě zanechal gigantické teologické dílo mající univerzální dosah pro každou dobu. Méně známý je tento světec v roli zakladatele řeholního života kněží, a tak si všimneme této jeho neméně významné aktivity v souvislosti s jeho svátkem, který budeme slavit na konci letních prázdnin 28. srpna.

Uvedená tematika nás může také zajímat z hlediska premonstrátské spirituality. Kněží a klerici Norbertova založení se totiž nejen hlásí k Augustinovu odkazu, ale přijali také pravidla řeholního života připisovaná tomuto duchovnímu velikánovi.

Augustin je duch vpravdě katolický. Spojil náboženství a kulturní statky v jednu velkolepou syntézu. Nepřekonatelné je jeho učení o milosti a vykoupení. Pozoruhodný je však pohled na světce jako na řeholníka – jako na autora pravidel a zakladatele řeholního života kněží a kleriků. Tyto otázky nejsou dosud podrobně objasněny.

Roku 388 se Augustin vrátil z Říma do Tagaste. V otcovském domě založil svou první komunitu, patrně v prvních měsících roku 389. Nebyl to však klášter ve vžitém slova smyslu. Členové komunity neskládali sliby. Zachovávali dočasnou a částečnou pospolitost majetku a čistotu. Byla tu jistá disciplína a jeden představený. Den se prožíval v modlitbě, ve společné účasti na bohoslužbě, ve studiu, práci a rozhovorech.

Jaké předchůdce měl Augustin v tomto podnikání? O poustevnících, o mniších a jejich klášterech jistě slyšel. Antonín (251 – 356), poustevník a kající, zvítězil stejně tak jako on nad pokušeními nečistoty a pýchy. Zpráva o jeho svatém životě hrála svou úlohu v Augustinově obrácení. Pachonius (292 – 346) již

zakládal mužské a ženské kláštery, které měly svá pravidla. Několik klášterů poznal snad Augustin na svých cestách do Milána a Říma. V Tagaste těchto znalostí použil. Rozlišoval však mezi kleriky a mnichy. Jeho řeholníci nežili v odloučení od světa, měli kromě povinností uvnitř kláštera i povinnosti

vnější, apoštolské úkoly. Ve společném životě kleriků byl Augustinovým předchůdcem biskup ve Vercelli Eusebius (biskupem byl v letech 350 – 371).

Když se bývalý manichejec stal knězem a pak biskupem, přeložil svou komunitu do Hippo a zaměřil její působnost k apoštolátu. Měl ve svých, nyní již klericích a brzy kněžích, oddané a horlivé pomocníky ve své apoštolské činnosti. Počet členů stoupal, zvyšovala se úroveň. Augustinův klášter se brzy stal semeništěm kněží a biskupů pro četné africké církevní obce.

Není však dokazatelné, že by byl biskup dal svým druhům psané stanovy a že by členové kláštera skládali sliby. Pravidlem, kterým se řídili, byl Augustinův příklad a jeho slovo. Na svých spolu-bratřích nežádal nic, čemu by se nepodroboval především on sám. Život jeho společníků nebyl ani pohodlný ale také ani velmi přísný. Byl takový, aby se hodil pro muže, kteří žili modlitbě, studiu a apoštolátu. Po umělé a mimořádné přísnosti tam není stopy. Jednoduchý šat a jednoduchá obuv, slušnost, střídmost. Odříkání jako prostředek. Důležitým požadavkem bylo zřeknout se soukromého majetku, jistě aspoň po dobu členství v komunitě.

V Hippo založil Augustin i klášter řeholnic.

Příklad biskupa Eusebia ve Vercelli a zvláště příklad Augustinův vedly mnohé biskupy křesťanské Afriky a Evropy zvláště od 5. století k organizování společného života kleriků. Tyto komunity byly velmi potřebné, jejich členové byli biskupům pomocníky a rádci, v nich se připravovali i noví kněží. Byl-li život v nich přísnější či volnější, to záleželo především na biskupovi a na klericích samotných.

Psaná tzv. *Řehole sv. Augustina* se vyskytuje ve dvojí podobě: stručné a obsírnější. Stručné zpracování, tzv. *Regula ad servos Dei*, začínající slovy „*Haec sunt quae ut observetis praecipimus*“ je obsažena v Augustinově listu hipponskému klášteru řeholnic (ep. 211), Migne PL 33, str. 958 a násl.). Někdy před rokem 700 byla pravidla přepsána i pro řeholníky s příslušnými menšími vynechávkami. Obsírnější forma řehole, začínající slovy „*Ante omnia, fratres carissimi*“, pochází z 6-7. století. Její původ není zcela jasný, zdá se však, že je to rozšířený a přizpůsobený text řehole *Ad servos Dei*.

Řehole, všeobecně dodnes užívaná různými řády, je řehole *Ad servos Dei*, před jejíž první slova „*Haec sunt*“ byla ve 13. století položena první věta obsírnější formy „*Ante omnia*“. Původně byla vcelku, později však byla rozdělena na dvanáct kapitol. Text ještě bude vyžadovat dalšího zkoumání a kritického vydání.

Augustinovo *monasterium clericorum* a komunity podle něho jinde založené, nepřežily dlouho svého zakladatele. Vysvětlení poskytují dějiny církve. Byla to doba stěhování národů a bojů a zmatků s ním spojených. Zmizely skupiny kněží a opět byli jen kněží, žijící soukromě ve svých domech. Vynikající duchové však nezapomněli na Augustinovo dílo, doba mu však nepřála, třebaže od 6. století nechybějí nové pokusy o obnovu společného života kněží podle určitých pravidel.

Od 8. století se pak rozvíjí praxe společného života kněží kolem katedrál. Tito duchovní žili podle pravidel, kterým se začalo říkat kánony (*canones*), životu podle nich pak „*vita canonica*“. Členové komunity s vyššími a nižšími svěceními byli kanovníci (*canonici*).

Cílem bylo přivést klérus zpět k životu apoštolů, zavést společný život a společné působení. V tehdejších poměrech se došlo k přesvědčení, že nejdůležitější ze všeho byl společný majetek. Tak bylo znemožněno svatokupectví, a společné bydlení znemožňovalo provinění proti celibátu a nepotismus. Když se zkoumalo, zda již předtím něco podobného v církvi bylo, přišlo se na sv. Augustina. Horlivě se studovalo vše, co zaznamenal ve svých spisech, listech a řečech o životě kleriků. Zvláštní pozornost byla věnována obojímu znění Augustinovy řehole, zkoumalo se jak žili klerici v minulých stoletích, a jak by tento život mohl být nejvhodněji obnoven v oné době.

Mezi kanovníky nastalo koncem 11. a během 12. století rozlišení. Některé katedrální a kolegiátní kapituly řeholi sv. Augustina přijaly a jejich členové se k jejímu zachovávaní zavázali sliby. Tak se stali řeholníky – „*canonici regulares*“. Jiné kapituly sice společný život zavedly nebo v něm pokračovaly (po celý středověk), ale jejich členové sliby neskládali a ponechávali si osobní jmění. To byli „*canonici saeculares*“. Světské kapituly měly možnost přijmout řeholi a také to činily. Někdy zase řeholní kapituly ji opouštěly.

Kapituly řeholních kanovníků, které byly zprvu samostatné, se spojovaly v kongregace. Congregatio sancti Victoris, založená roku 1113 Vilémem de Champeaux, která měla ústředí v pařížské kanonii sv. Viktora, proslula znamenitou teologickou školou, jejíž význam však upadal s rozkvětem pařížské university.

Takový byl stav věcí, když sv. Norbert zakládal Prémontré, s první komunitou řeholních kanovníků tohoto řádu. Z této první jiskry se rozhořel mohutný plamen četných premonstrátských komunit v dalším životě církve.

Od jeho založení budeme příští rok 2021 o vánocích slavit 900 let, a tak nám předchází řádky o sv. Augustinovi a kanovnících mohou posloužit jako určitá příprava na toto jubileum. Ve dnech, kdy vzniká tento farní list se chystáme na poutní výpravu do premonstrátského kláštera Želiv. Je však možné, že se během následujících letních měsíců během našeho putování po krásách Čech a Moravy dostaneme i na jiná místa, kde najdeme stopy této řádové tradice.

Použitá literatura:

T.Říha: Svatý Norbert a jeho dílo. Řím. Křesťanská akademie. 1971.

P. L.

Liturgický kalendář

ČERVENEC 2020

3. pátek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. sobota	První pátek v měsíci
5. NEDĚLE	Památka sv. Prokopa, opata
	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA
	patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
6. pondělí	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9. čtvrtek	Sv. Adriana a Jakuba, kněží a mučedníků premonstrátů
11. sobota	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
12. NEDĚLE	15. neděle v mezidobí
13. pondělí	Sv. Jindřicha
14. úterý	Památka bl. Hroznaty, mučedníka, hlavního patrona plzeňské diecéze
15- středa	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. čtvrtek	Panny Marie Karmelské
17. pátek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
19. NEDĚLE	16. neděle v mezidobí
20. pondělí	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21. úterý	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. středa	Svátek sv. Marie Magdalény
23. čtvrtek	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24. pátek	Sv. Šarbela, kněze
25. sobota	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. NEDĚLE	17. neděle v mezidobí
27. pondělí	Sv. Gorazda a druhů
29. středa	Památka sv. Marty
30. čtvrtek	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele církve
31. pátek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

srpen 2020

1. sobota	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2. NEDĚLE	18. neděle v mezidobí
4. úterý	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5. středa	Posvěcení římské baziliky Panny Marie
6. čtvrtek	Svátek Proměnění Páně
7. pátek	Sv. Sixta II., papeže, a druhů, mučedníků
8. sobota	Památka sv. Dominika, kněze
9. NEDĚLE	19. neděle v mezidobí
10. pondělí	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11. úterý	Památka sv. Kláry, panny
12. středa	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13. čtvrtek	Sv. Ponciána, papeže, a Hyppolyta, kněze, mučedníků
14. pátek	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. sobota	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek – poutní slavnost na Klamovce
16. NEDĚLE	20. neděle v mezidobí
19. středa	Sv. Jana Eudese, kněze
20. čtvrtek	Památka sv. Bernarda, opata a učitel církve
21. pátek	Památka sv. Pia X., papeže
22. sobota	Památka Panny Marie Královny
23. NEDĚLE	21. neděle v mezidobí
24. pondělí	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. úterý	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků
27. čtvrtek	Památka sv. Moniky
28. pátek	Slavnost sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. sobota	Památka Umučení svatého Jana Křtitele
30. NEDĚLE	22. neděle v mezidobí – žehnání žákům a studentům

Oznámení

Bohoslužby na Klamovce

Během měsíce **července a srpna se nekonají bohoslužby na Klamovce** s výjimkou poutní slavnosti **v sobotu 15. srpna, kdy bude mše svatá v 17.00 hod.**

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Úmysly na červenec

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první červencovou nedělí.

Všeobecný úmysl

Naše rodiny

Modleme se, aby rodiny dnešní doby byly doprovázeny s láskou, úctou a radou.

Národní úmysl

Za rozpadající se rodiny a manžele v krizi – ať na přímluvu **sv. Zdislavy** vzájemnou láskou, úctou a věrností najdou cestu k sobě i k Bohu.

Úmysly na srpen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první srpnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Svět moře

Modleme se za všechny, kteří pracují a žijí u moře: námořníky, rybáře a jejich rodiny.

Národní úmysl

Za ochranu přírody, požehnanou úrodu a dostatek vody – ať se na přímluvu **sv. Prokopa** staráme o vše svěřené moudře a s vděčností vůči Bohu.

Zápis schůze farní rady

ze dne 7. 6. 2020 v sakristii kostela sv. Jana Nepomuckého

Přítomní: V. Bobysud, S. Hojek, V. Funda, P. Lohel.

1) organizace a program Noci kostelů –

služba u sv. Jana Nep.: V. Bobysud a E. Ondřejková,
Nejsv. Trojice: S. Hojek, Klamovka: P. Zborník

2) Poutní výprava do Želiva a na Křemešník – plakáty s programem ve vývěskách kostelů
– **v případě nadstandartního počtu účastníků budou k dispozici dvě auta – P. Zborník a V. Bobysuda**

3) První sv. přijímání dětí – v neděli 14. června – mše sv. z příslušné neděle

4) Mše sv. na poděkování za uplynulý školní rok a farní táborák –

ve čtvrtek 25. června od 17.00 hod. Občerstvení zajistí V. Bobysud.

- 5) Prostředky na dokončení opravy varhan v kostele Nejsvětější Trojice budou letos zajištěny.
- 6) Nad chorovými varhanami kostela sv. Jana Nep. bude vymalován strop poškozený zátopou. S malířem se domluví V. Bobysud.
- 7) Instalatér zajistí opravu záchodové mísy u NT.
- 8) Oprava misijního kříže před kostelem sv. Jana Nep.

Zapsal: P. Lohel

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Iniciační svátosti

V sobotu 30. 5. 2020, během vigilie slavnosti Seslání Ducha Svatého, přijala v kostele sv. Jana Nepomuckého iniciační svátosti křtu, biřmování a eucharistie paní

LENKA ALŽBĚTA HELENA HENEBERGOVÁ.

Novokřtěnku vítáme do farního společenství a přejeme jí pevnost a vytrvalost ve víře a hojnost Božího požehnání a darů Ducha Svatého v celém dalším životě!

Košířští spolufarníci

Farní pouť do Želivského kláštera a na poutní místo Křemešník

Po roční odmlce opět podnikáme farní pouť. Letošní byla namířena do Želivského kláštera a na poutní místo Křemešník. Měli jsme trochu obavy, zda nám vládní opatření vůbec cestu dovolí, ale nakonec se všechna opatření začala postupně uvolňovat a my jsme mohli cestu plánovat. I místa v autobusu se rychle po oznámení, že se uskuteční farní pouť, začala naplňovat a celkem nás jelo přes 60 účastníků a to ještě jely v doprovodu dvě rodinky v autech.

Krásné slunečné počasí nás provázelo na cestě do Želivského kláštera, kde jsme společně slavili mši svatou v 10:00 hodin v kostele Narození Panny Marie. Pravda, ta začala nejdříve v tichosti, protože jsme nemohli najít zapínání mikrofónů a světel, ale za chvíli se objevil bratr Tadeáš, který nám se vším pomohl. A pan varhaník J. Plíšek mohl stejně jako při všech našich poutích rozeznít varhany

k doprovodu našeho zpěvu. Po mši svaté nás bratr Tadeáš provedl po klášterních ambitech, navštívili jsme kapitulní místnost, jídelnu, výstavu, ale také jsme naslouchali jeho výkladu, kdy v době komunismu se klášter stal v padesátých letech internovním táborem pro nepohodlné kněze a řeholníky. Celkem jich bylo 464! Zvlášť v ambitech tomu byla věnována celá škála fotek a svědectví. Ale i přes všechny tyto těžkosti, které byly denně přinášeny, bude příští rok řád premonstrátů slavit 900 let od svého založení. Na závěr jsme se pomodlili Anděl Páně u nově odhaleného památníku smíření, kde je uveden citát z deníku Antonína Šuránka, jednoho z internovaných kněží. Zaznamenal, že se denně modlí i za ty, kteří ho zatkli a budou ho soudit. "Abych ukázal, že jako katolický kněz nemám k nim žádné nenávisti...". Bratr Tadeáš se nás na závěr zeptal, jaká rána byla pro Pána Ježíše nejvíce bolestivá? Byla to ta šestá rána, o které lidé moc nevědí, **pravé rameno při nesení kříže.**

Poté jsme se postupně odebrali na oběd do místní klášterní restaurace. Výborná polévka, svíčková a pivo z klášterního pivovaru nás posilnilo natolik, že jsme se mohli dál vydat autobusem na cestu, směr poutní místo Křemešník. Během cesty jsme obdrželi zprávu s omluvou od P. Maxe Kašparů, že nedorazí. Ale nechal za sebe poslat náhradu. Mohli jsme navštívit nejen kostel Nejsvětější Trojice, ale i **okolní ambity a další místnosti v celém areálu. Mne osobně kostel zaujal** tím, že je zde unikátní trojboký oltář a kopie Svatováclavské koruny, kde jsou uchovány ostatky sv. Václava,

sv. Vojtěcha a sv. Jana Nepomuckého. Po prohlídce poutního místa se někteří z nás odhodlali vystoupit na nedalekou rozhlednu Pípalku. Počasí a výhled z 52 metrů vysoké rozhledny byl vskutku krásný. Před odjezdem jsme se ještě občerstvili v místní restauraci a šťastně jsme kolem 19. hodiny dorazili před kostel sv. Jana Nepomuckého.

Petr Zborník

První svaté přijímání dětí

V neděli 14. 6. 2020 přijaly v kostele sv. Jana Nepomuckého poprvé svátost eucharistie tři děti – **Iva, Luisa a Patrik.**

U oltáře byl umístěn velký obraz motýla a během bohoslužby byly demonstrovány další obrazy z cyklu Proměny, které komentoval P. Lohelius.

Obrazy představovaly **různé proměny nad kterými v údivu žasneme!**

Na příklad semeno se zahrabe do země (zdánlivě se zničí) a vyrostе květina nebo strom, zrna se rozemele, také se zdánlivě zničí a upeče se z něho chléb, housenka se zakuklí a vyvine se v nádherného motýla – to je zase přirovnání ke vzkříšení. Zkrátka žasneme!

Dětem přejeme aby i jejich proměny neustále směřovaly k dokonalejšímu a krásnějšímu cíli!

Foto a text V. Funda

MARIÁNSKÝ SLOUP NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ V PRAZE

Měsíc červen je významný pro jednu historickou událost. Jedná se o znovupostavení kopie Mariánského sloupu po 101 letech, kdy byl stržen a zničen. Byl postaven podle původního pískovcového raně barokního mariánského sloupu z r. 1652.

základy nového sloupu

Na vrcholu je umístěna socha Neposkvrněné Panny Marie (latinsky Immaculata), vytvořená akademickým sochařem Petrem Váňou dle poškozeného originálu. Oproti původnímu sloupu však zatím chybí na podstavci sochy andělů, bojujících se symboly zla a uvnitř kopie posvátného obrazu Panny Marie Rynecké, který se už v barokní době těšil veliké úctě a až do 19. stol. se zde konávaly pobožnosti a procesí. Sloup byl za přihlížení davu stržen dne 3. 11. 1918 skupinou žižkovských hasičů, kterým pražský bohém Franta Sauer namluvil, že zničení památky požaduje Národní výbor ČR. Nejvíce částí dochovaných pozůstatků sloupu se nachází v Lapidáriu Národního muzea a korintská hlavice sloupu v kostele Panny Marie Královny v Praze 4 Lhotka. Snahy o obnovení Mariánského sloupu byly už bezprostředně po jeho stržení a zničení, ale až

po sametové revoluci díky finančním darům a Společností pro obnovu Mariánského sloupu se podařilo zhotovit rekonstrukci původního sloupu a sochy P. Marie.

V lednu 2020 byla zastupitelstvem hl. m. Prahy schválena a brzy poté na místě začaly stavební práce. Zbylá architektura byla rekonstruovaná podle dochovaných částí. Plány na rekonstrukci byly vytvořeny pomocí fotogrammetrie. Hotové díly byly do června 2020 uloženy na paletách v depozitáři v Jaroměři. 11. 6. 2019 dorazila do Prahy loď s nákladem na vytvoření základů Mariánského sloupu o celkové hmotě 60 tun. Hotová kopie sochy Panny Marie, vytvořená akademickým sochařem Petrem Váňou, byla dočasně umístěna před vchodem do Týnského chrámu. Dokončený podstavec s kónickým sloupem byl až do května 2020 umístěn v zahradě kostela sv. Karla Boromejského Pod Petřínem.

STAVBA SLOUPU začala 17. 2. 2020, ráno 18. 5. 2020 naložila jeho dřík (základní díl architektury sloupu) skupina pracovníků ze zahrady Milosrdných sester sv. Karla Boromejského pod Petřínem a odvezla do středu Starého Města. Potom už dorazil jeřáb a nastala složitá logistická operace, která vyžadovala přesné zásahy obrovského jeřábu i jemnou, kamenickou práci. Na jejím konci se mnohatunový kolos (15 m, 100 tun) ocitl na korbě nákladního vozu. Vše bylo třeba dokonale vyvážit a upevnit. Poté se operace sestávala z vyzvednutí dříku sloupu, ozdobné hlavice a samotné sochy Panny Marie.

V PONDĚLÍ 18.5.2020 SE PO 101 LETECH, 6 MĚSÍCÍCH A 15 DNECH VRÁTIL NA STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ MARIÁNSKÝ SLOUP! Na závěr ještě vyrostle kolem sloupu hliníkové lešení, restaurátoři sloup vyspárují a provedou závěrečnou retuš jednotlivých dílů.

Poté budou moci věřící opět pokračovat v pobožnostech, ale už před hotovým sloupem! Navážou tak na několikaletou tradici pravidelných modliteb vždy každého třetího dne v měsíci, které se konaly ještě před pouhým označeným základem Mariánského sloupu... A také navážou i na několika staletou tradici slavných velikých poutí a procesí, zejména jezuitských

Pane Ježíši, vyslyš naše modlitby a prosby a prosíme, učiň toto krásné místo svým modlitebním útlukem...

M. Val.

SV. BERNARD Z CLAIRVOUX / 1090 - 1153 /

Dnes budeme tyto řádky věnovat veliké osobnosti, největšímu muži středověku, zakladateli mystiky sv. Bernardovi z Clairvoux. Byl to středověký teolog, filosof, myslitel, mystik, důležitý člen nově založeného řádu cisterciáků, papežův rádce.

Narozen na hradě Fontaines u Dijonu jako člen významného šlechtického rodu.

Svatořečen za 21 let po své smrti 18.1.1174 papežem Alexandrem III. v Římě. V r. 1830 byl papežem Piem VIII. prohlášen jako Učitel Církve. Zasahoval mocně do veškerého tehdejšího církevního a státního života i jako obhájce pravé víry proti tehdejším bludům.

Už jako mladík silně tíhl k víře a smyslu pro ctnosti. Vzdělání našel v klášterní škole a poté se rozhodl pro řeholní život. Se 30 druhy se usadili na otcových statcích v Chatillonu a společně se připravovali na vstup do řehole. R. 1112 vstoupili do kláštera v Citeaux. Tehdy nový cisterciácký řád byl v r. 1100 schválen papežem Paschalisem II. jako plod reformy řádu benediktinského. Pro svou horlivost byl Bernard po 3 letech vybrán, aby založil nový cisterciácký klášter CLAIRVOUX

Význam jeho osoby pro cisterciácký řád byl mnohem hlubší. Bernard byl např. autorem velmi přísných řeholních pravidel, kterými usiloval o obnovu původní přísnosti benediktinské řehole. Do konce Bernardova života bylo založeno z jeho popudu a pod jeho vedením 68 dalších klášterů. R. 1128 sepsal Bernard z pověření církevního sněmu v Troyes řeholní pravidla řádu templářů. R. 1130 vystoupil proti papeži Innocencovi II. vzdoropapež Anaktet II. Bernard zůstal na straně Innocence a po smrti Anakteta přesvědčil svého nástupce Viktora IV., aby se podřídil Innocencovi, čímž byl rozkol

zažehnán.R.1145 byl zvolen papežem Bernardův žák Evžen III., který se často obracel k němu o radu. Po dohodě s franc. králem Ludvíkem VII. s papež rozhodl vyhlásit křížovou výpravu na obranu Božího hrobu. Bernard patřil mezi NEJHORLIVĚJŠÍ VYZÝVATELE

K ÚČASTI NA VÝPRAVĚ VE JMÉNU KŘÍŽE. Objížděl Burgundsko, Německo a Francii a všude papežovým jménem vyzýval křesťany k obraně Božího hrobu.

Bernard se těšil VELIKÉ AUTORITĚ A POPULARITĚ a často byl i volán, aby řešil osobní spory vysoce postavených osob, kupř. na žádost biskupa usmířil krvavý spor v Métách.

Byl velkým odpůrcem proti bludaři Abélardovi a přispěl k zákazu jeho činnosti synodou v Soissons kvůli bludům, týkajícím se učení o Nejsvětější Trojici. Sepsal teolog. traktát "O milosti a svobodném rozhodování". Postavu nevěsty bibl. knihy Píseň písní vyložil jako OBRAZ PANNY MARIE A VÝRAZNĚ TAK OVLIVNIL MARIÁNSKOU ÚCTU VE STŘEDOVĚKU. Je autorem i závěrečných slov modlitby Zdrávas kralovno: "ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká P. Maria"

Jako jeden z prvních středověkých myslitelů rozjímal o BOŽSKÉM SRDCI, vyjadřuje se o něm už častěji a s velkou láskou, horlivostí a uctivostí.

Bernard působil TAK MOCNĚ SVÝM ZJEVEM A MOUDROSTÍ

že ho velmi často žádali o radu papežové, králové i císařové. Z jeho spisů zase vane mystický duch a NĚŽNÝ, DŮVĚRNÝ VZTAH K JEŽÍŠI I K PANNĚ MARIÍ. Pozměnil cisterciácká pravidla, byl i ZAKLADATELEM MYSTIKY, viz. předchozí řádky o Jeho vroucím vztahu k Božskému Srdci. Je i autorem knihy "O zpytování sebe a četných digmatických pojednání"

Získal přívěsisko "doctor mellifluus", tzn. medotekoucí, jenž mělo vyjádřit sladké pocity při poslechu jeho promluv a kázání. 20.8.1153 Bernard zemřel uprostřed svých mnichů.

Sv. Bernard, oroduj za nás. Uč nás vroucímu vztahu k Ježíši a k jeho Božskému Srdci, i něžné úctě k Panně Marii a důvěře v její ochranu a přímlyvy. Amen

M. Val.

HISTORIE STRAHOVA

TADEÁŠ ŘEHÁK 12. ČÁST

Bernard Sutor (Schuster) byl opatem 1656 -58. Jihlavský rodák složil sliby 1636, jako kněz byl na Strahově a pak farářem v Jihlavě. Je uváděn jako výborný kazatel a jako duchovní spisovatel. Při Norbertinské koleji založil menší tiskárnu, která tiskla menší díla pro potřebu koleje a řádu a pro arcibiskupa, výjimkou i větší (Balbín, Vita venerabilis Ernesti, Život Arnošta z Pardubic). Sutor zemřel 13. října 1658, pohřben na Strahově.

Vincenc Makarius Frank se narodil v Postupimi. Jeho otec byl luteránským kazatel, konvertoval a stal se katolickým knězem. Vincenc složil sliby 1640, byl vynikající teolog a právník a neúnavný kazatel na Strahově, ve Vratislavi, v Jihlavě a Želivě. Na Strahově byl novicmistrem, v Norbertinské koleji vicerektorem. Při jeho volbě 1658 byla poprvé přítomna císařská komise. Jako opat byl organizátor duchovní a vědecké činnosti kanonie,. Bojoval o její právní zajištění a uspořádal administrativu. Zemřel 20. listopadu 1669, pohřben na Strahově.

K velkým strahovským opatům patří **Jeroným Hirnhaim** (1670 – 79). Narozen 1637 v Opavě, oblečen 1658, knězem 1664. Asketa, doktor bohosloví, profesor norbertinské koleje, teologický spisovatel. Opatem zvolen 27 ze 41 hlasujících, 1672 vikář generálního opata. Schopný, přesný a přísný. Jako sám tyto vlastnosti vykazoval, snažil se je vypěstovat a vyžadoval je u bratří. Často nebyl chápán. Dal stavět knihovnu sál, později nazvaný teologický a kostel norbertinské koleje. Jako skeptik popíral možnost vědeckého poznání, i vědeckého – teologického, jediným pramenem poznání je mu pokorná víra. Byl vědeckým i politickým odpůrcem jezuitů. Některé jeho knihy na indexu. Vynikající jsou spisy asketicko-mystické. Zemřel ve 42 letech 27. srpna 1679, pohřben na Strahově.

Barokním prelátem byl opat **Hyacint Hohmann** (1679 – 90). Narozen 1646 v Plané, oblečen 1666, knězem 1670, novicmistr, profesor filosofie a církevního práva, teologický spisovatel (28), probošt v Doksanech 1678 – 79, opatem zvolen 51 z 54 hlasujících, od 1679 též vikář generálního opata. Staral se o lesk bohoslužby a chórové modlitby, o vzdělání bratří, řeholní kázeň. Byl vyřešen problém Milevska, získaného s majetky 1622: nebude obnoveno jako samostatná kanonie, bude na Strahovu závislým konventem. Hohmann začal a jeho nástupce dokončil barokní přestavbu kláštera, která dala po vzoru velkých monastických stavebních podniků i Strahovu dobový lesk, ze kterého podnes obdivujeme zvláště letní refektář. Jako vikář generálního opata usiloval o disciplinu všech domů cirkárie a o konsolidaci klášterů v Polsku. Vykonat více mu zabránila smrt ve 44 letech. Zemřel 11. března 1690, pohřben na Strahově.

V Hohmanových plánech pokračoval a některé z nich dokončil opat **Vít Seipel** (1690 – 1711). Narozen 1650 v Landeku v Kladsku, oblečen 1670, knězem 1678, žil trvale v konventu, nakonec jako převor, opatem zvolen 16 hlasy až ve 3. skrutiniu, 1701 titulární biskup, 1709 vikář generálního opata. Zavedl zpěv chlapců choralistů. S arcibiskupem obnovil smlouvu o působení premonstrátských profesorů norbertinské koleje na arcibiskupském semináři. Finančně bylo těžké pokračovat ve smělých stavebních plánech, protože i při dobrém hospodaření odčerpávaly prostředky velké dávky, ukládané jak papežem, tak císařem na protiturecké války, které klášter zadlužily. Opat Vít zemřel 9. března 1711, pohřben na Strahově.

Bylo výhodou kanonie, že v jejím čele stanul vynikající opat **Marián Hermann** (1711 – 41). Narozen 1675 v Praze na Malé Straně, oblečen 1691 (!), knězem 1698, novicmistr, profesor norbertinské koleje, teologický spisovatel (29). Zvolen 57 hlasy. Organizátor a hospodář, likvidoval dluhy po svém předchůdci, přitom stavebně obnovil kostel a klášter v Milevsku, postavil poutní kostel v Sepekově, kostel na Jenerálce, na Strahově budovu proviziariátu, která uzavřela klášterní nádvoří. Za něho a jeho nástupce maloval své fresky Siard Nosecký (1693 – 1753). Oslavil stoleté výročí Norbertova přenesení.

Jako vikář generálního opata (od 1714) dvakrát cestoval do Prémontré na generální kapitulu řádu: 1717 ase musel na císařův rozkaz vrátit dříve než začala, poslední (před zrušením Prémontré) generální kapituly se zúčastnil. Zemřel 19. října 1741, pohřben na Strahově.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

ZÁŘÍ

1120/21 – 2020/21 – 900 LET PREMONSTRÁTSKÉHO ŘÁDU

Na úvodní článek prázdninového farního listu 7-8/2020 volně navazuje tento úvodník. Sledovali jsme uskutečnění Augustinova záměru uspořádat určitou podobu kněžského řeholního života. Společensví řeholních kanovníků vychází z tohoto záměru. Norbertovo založení čerpá z tohoto odkazu již 900 let. V tomto institutu zasvěceného života je zastoupeno malé procento bratří bez kněžského svěcení, jinak převažují ti, kteří přijali určitý stupeň kněžského svěcení. Mohli bychom tedy v rámci přípravy na zmíněné devítistě jubileum řádu, které bude probíhat od 1. neděle adventní 2020, některé principiální prvky, které se vztahují na kněze v obecné rovině, tedy kněze diecézní i řeholní.

V současném světě se mluví o krizi kněžství v církvi. Není tedy divu, že zvláště Petrovi nástupci

na římském stolci věnují palčivou pozornost tomuto stavu v církvi. Je pochopitelné, že jsou kněží vystaveni nejrozličnějším útokům a ohrožením od těla, světa a ďábla. Podobně jako když má být nějaká armáda poražena, likvidace je zaměřena především na důstojníky – velitele. Pokud se oslabí vedení, může být ochromena celá armáda. Církev sice není armáda, ale má také své představené, kteří nesou

náležitou tíhu odpovědnosti za své podřízené v celé duchovní rodině.

Palčivou starost o kněze projevil papež Benedikt XVI., když před deseti lety stanovil Rok kněží, pod patronátem svatého Jana Marie Vianneye, faráře arského. Tento počín měl pomoci k prohloubení pohledu na povahu kněžské totožnosti a z ní vyplývající služby. Vlivem mediálního světa totiž dochází k mnoha pokřiveným a nepravdivým výkladům. Proto je třeba věci precizovat, přesně pojmenovat a vysvětlit, aby nedocházelo ke zmatkům a nedorozuměním.

V nedávno vydané společné knize Benedikta XVI. a kardinála Saraha „Z hloubi srdce“ je uvedeno jedno z mnohých upřesnění od emeritního papeže. V jedné velmi hluboké úvaze se tážal:

„Které nosné institucionální prvky v církvi opravdu charakterizují trvalé uspořádání jejího života?

Je to rozhodně svátostné kněžství přijímané v jeho různých stupních – biskupské, kněžské a

jáhenské. Svátost, která nese výmluvný název „svěcení“, je v konečném důsledku jedinou trvalou a povinnou strukturou, která, abychom tak řekli, formuje pevné uspořádání církve a konstituuje ji jako „instituci“. Teprve v našem století se stalo zvykem, především z důvodu ekumenické vhodnosti, označovat svátost kněžského svěcení prostě jako „služebné kněžství“, což je termín, který se vztahuje zcela k hledisku instituce a zdá se vycházet z toho, co se instituce týká. Avšak toto „služebné kněžství“ je „svátostí“, a tím běžné sociologické pojetí instituce jasně přestává platit. Skutečnost, že jediným trvalým strukturujícím prvkem v církvi je svátost, současně znamená, že ho Bůh musí stále znovu tvořit. Církev sama jím nedisponuje. Kněžství ji není jednoduše k dispozici, aby ho organizovala, jak se jí zlíbí. Svátost kněžství se pouze sekundárně realizuje povoláním ze strany církve, primárně však Božím povoláním konkrétního člověka, atedy především na rovině charismaticko-pneumatologické. Z toho vyplývá, že je třeba ji stále znovu přijímat a prožívat, počínaje novostí volání Ducha. Protože tomu tak je, protože církev nemůže jednoduše sama od sebe zřídit jakési „funkcionáře“, nýbrž naopak může jen spoléhat na Boží povolání, potom ano, a pouze za této podmínky, může existovat nedostatek kněží. Tato služba totiž od počátku nezávisí na instituci, ale na modlitbě, kterou je třeba vysílat k Bohu. Od počátku totiž zaznívá Ježíšovo slovo: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň“ (Mt 9,37). Potom také chápeme, že povolání Dvanácti bylo plodem Ježíšovy celonoční modlitby (Lk 6,12 a násl.).

Latinská církev výslovně zdůrazňovala tuto charismatickou povahu kněžské služby, když podle nejstarší církevní tradice spojila kněžství s celibátem, který nemůže být nikdy chápán jako vlastnost, jež je vlastní kněžskému stavu, nýbrž jako osobní charisma (tzn. Boží dar – pozn. P.L.). Jestliže od sebe oddělíme celibát a kněžství, dopějeme nakonec k tomu, že přestaneme vidět charismatickou povahu kněžství. Nebudeme v něm už vidět nic víc než funkci, kterou si organizuje sama instituce pro své zajištění a potřeby. Chceme-li brát kněžství z tohoto úhlu, z pohledu správy církve i s institucionální jistotou, kterou předpokládá, pak se závazek v charismatickém řádu spočívající na požadavku celibátu, stává pohoršením, které je třeba co nejrychleji odstranit. Potom se však církev chápe jen jako prostě lidské uspořádání a takto zaměřená jistota už vůbec nerealizuje to, čeho měla dosáhnout. Z toho, že církev není naší institucí, nýbrž vpádem něčeho jiného, že je ve své podstatě božského práva, vyplývá, že na ni nikdy nesmíme aplikovat čistě institucionální kritéria; znamená to, že je opravdu sama sebou pouze tehdy, když rozbíjí měřítko a způsoby jednání lidských institucí.“

Na podkladě těchto výstižných myšlenek o pravé povaze kněžství můžeme být ještě více podníceni k modlitbám z kněze a nová kněžská povolání. Každý první čtvrtek v měsíci je v naší farnosti celebrována mše sv. s intencí za kněze. Můžeme do ní vložit prosby nejen za další kněžská povolání, ale také za správné pojetí této svátosti, za radostné prožívání daru kněžství, za vnímavost pro poslání kněze ve společenství církve a ve světě, za dobré vztahy a plodnou spolupráci kněží s ostatními věřícími a jiné další prosby, které vedou k oslavě Boží a k prospěchu Kristovy církve.

K modlitbě za kněze sloužícího ve farnosti, která se recituje po každé mši sv., bych rád povzbudil připojit modlitbu za další kněžské povolání z našeho farního společenství.

Nechme ještě promluvit kardinala Saraha:

„Kněžství prodělává krizi. Ohavné skandály znetvořily jeho tvář a mnoho kněží ve světě vyvedly z rovnováhy. V církvi se však krize vždy překonávají návratem k radikálnosti evangelia, nikoli přijímáním kritérií světa.

Pro svět je celibát pohořšením. Jsme v pokušení ho zmírňovat. Je však naopak třeba znovu objevit, jak tvrdil Jana Pavel II., že „Duch vysvěcením kněze a jeho připodobněním k Ježíši Kristu, Hlavě a Pastýři, vytváří svazek, patřící k vlastní bytnosti kněze, který má být přijat a osobně prožíván., tj. svobodně a vědomě s touhou po neustále bohatším společenství života a lásky a stále širším a radikálnějším ztotožněním se s city a postoji Ježíše Krista. Tento svazek mezi Kristem a knězem je ontologický a psychologický svazek, svátostný a morální svazek, je základem a zároveň silou pro život podle Ducha“ a pro „evangelijní radikalismus“, k němuž je každý kněz vyzýván.“

P.L.

3. čtvrtek	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4. pátek	První pátek v měsíci
5. sobota	První sobota v měsíci
6. neděle	23. neděle v mezidobí
7. pondělí	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8. úterý	Svátek Narození Panny Marie
9. středa	Sv. Petra Klavera, kněze
10. čtvrtek	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
12. sobota	Jména Panny Marie
13. neděle	24. neděle v mezidobí
14. pondělí	Svátek Povýšení svatého kříže
15. úterý	Památka Panny Marie Bolestné
16. středa	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. čtvrtek	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků
19. sobota	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20. neděle	25. neděle v mezidobí
21. pondělí	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
26. sobota	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27. neděle	26. neděle v mezidobí
28. pondělí	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, - hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29. úterý	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. středa	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

BIBLICKÉ KATECHEZE

V sobotu 5. a 19. září budou po večerních bohoslužbách pokračovat ve farním sále u sv. Jana Nep. biblické katecheze výkladem Matoušova evangelia.

SCHŮZE FARNÍ RADY

Schůze farní rady bude v pátek 11. září po večerních bohoslužbách v kostele Nejsv. Trojice

POUTNÍ SLAVNOST SV. VÁCLAVA

Poutní slavnost sv. Václava bude v zimní svatováclavské kapli u kostela sv. Jana Nep. v pondělí 28. září v 17. 00 hod. Tato bohoslužba nahradí ranní bohoslužbu na Klamovce.

POUTNÍ AUTOBUSOVÁ VÝPRAVA

Poutní autobusová výprava do Kadaně a Mostu bude v sobotu 3. října. Odjezd účastníků bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nep. Mše sv. bude slavena během cesty, a proto nebude v tento den v kostele sv. Jana Nep. Zájemci se mohou zapsat v sákristiích kostelů.

KATECHEZE DĚTÍ

Pokud by byl ve farnosti zájem o katechezi dětí, nabízí se od začátku října termín ve čtvrtek 1. října od 16. 00 do 16.30 hod. Rodiče mohou děti přihlásit u P. Lohela.

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Úmysly na září

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první zářijovou nedělí.

Všeobecný úmysl

Úcta ke zdrojům planety

Modleme se, aby zdroje naší planety nebyly drancovány, ale sdíleny spravedlivě a ohleduplně.

Národní úmysl

Za nezávislost veřejnoprávních médií – ať pod ochranou **sv. Václava** politici hájí pravdu, spravedlnost a dobro všech.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Rekonstrukce varhan u Nejsv. Trojice pokračuje.

Naší farnosti se podařilo získat opět tři granty

od Prahy 5 cca 213.000,-Kč

Min. kultury 400.000,-Kč

Magistrát 300.000,-

Tyto prostředky by měly postačovat na dokončení rekonstrukce varhan. Vzhledem k tomu, že skříň varhan je v horším stavu než se předpokládalo, a tudíž její oprava bude dražší než byl rozpočet, přijde tuto skutečnost posoudit magistrátní komise. Děkuji všem, kteří se podíleli na získání grantů.

Nové ozvučení v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Výměna ozvučení v kostele sv. Jana Nepomuckého

Na základě stížností farníků (obojího pohlaví), že při mši špatně slyší, se rozhodla farní rada vybavit kostel novým zvukovým zařízením. Oslovili jsme firmu Romax, která nám byla doporučena a cena činila cca. 131.000,-Kč. Vzhledem k tomu, že musíme doplatit granty na varhany a peněz tak není nazbyt, **bude v září vyhlášena sbírka**. Děkuji všem, kteří pomohli kostel, po dokončení rekonstrukce firmou, uvést do provozuschopného stavu.

Vítek Bobysud

" Pod pěti hvězdami - pocta sv. Janu Nepomuckému "

Pod záštitou Mons. Dominika Duky OP, arcibiskupa pražského a Dr. Václava Lišky, předsedy Památkové komory ČR byl v našem kostele sv. Jana Nepomuckého v Košířích realizován koncert duchovní hudby v neděli dne 19.července 2020 v 19.00hod.

Nejprve nás přivítal Dr. Václav Liška, který po té předal slovo průvodci pořadu panu Pavlovi Motejzíkovi - takto manažeru mikroregionu – Nepomucko. Poutavé vyprávění o životě sv. Jana Nepomuckého bylo prokládáno slavnými písněmi ,které nám zazpívala známá sopranistka paní Michaela Katráková za klavírního doprovodu, který zajistil pan Martin Vydra.

Celé představení bylo na vysoké umělecké úrovni, takové pohlazení po duši. Jistě by to potěšilo i více posluchačů.

Zapsala Václava.D.

Výlet (dovolená) farního společenství 25.7.-1.8.2020 – Stará Ves u Rýmařova

Než začnu psát těch pár řádků o našem výletě, tak bych si dovolil začít jednoduchým hovorovým hodnocením: „*Fakt se to povedlo*“. Je, ale pravda, že někteří z nás si trochu té smůly vybrali už na začátku. Konkrétně naše vozidlo se zastavilo v několika kilometrové koloně, a to ještě v Praze, takže naše cesta se prodloužila na cca 7 hodin. Ale vše hezky po pořádku. Po loňské úspěšné akci v Dolním Žandově a navštívení krásných míst Chebska, nás letos čekala větší výzva – **Jeseníky**. Útočiště jsme našli v pensionu Johannes ve Staré Vsi u Rýmařova, který byl přestavěn z farní budovy z konce 19. století. Slovní hodnocení jednoho účastníka: „*tak Pét'o, konečně se ti to povedlo, tomu já říkám moderní fara*“. Ano a měl pravdu, krásné rodinné prostředí s velkou zahradou, hřištěm

uvnitř areálu, grilem, venkovní posezení pod pergolou a krásně stylově zařízený interiér v zámeckém duchu, to vše nás obrovsky nadchlo. Dům jsme obsadili úplně celý, Křížovští, Fridrichovi, Talknerovi, Zborníkoví, Terka F. a v neposlední řadě Vítek B., nebo-li náš Bobík. V sobotu po jednotlivém příjezdu všech aut, jsme se ubytovali a hned večer odzkoušeli náš gril. Večer hezky poseděli, ale od 20:00 hodin už to bylo na mikiny či svetry.

Druhý den ráno jsme se vydali na poutní slavnost sv.Anny, kaple poblíž Rýmařova. Naše účast zvedla statistiky návštěvnosti o 100% a pan farář byl velice potěšen. Vyptával se odkud jsme a kde tady bydlíme atd. Byl to velice příjemný rozhovor. Po té jsme si prohlédli Rýmařov, navštívili centrum turistických známek a hurá na rozhlednu Nová Ves, odkud bylo vidět na část Hrubého Jeseníku. Večer jsme si zahráli několik her a vyčkali ještě na příjezd Zafků, kteří přijeli o den později rovnou z rodinné oslavy.

Na pondělí jsme měli naplánováno, že vyrazíme na Praděd, ale počasí moc nepřálo. Mraky, déšť a

zima se v tento den vyskytovali pouze kolem Pradědu, takže jsme vyrazili do Zlatý hor. Navštívili Hornickou osadu, kde je replika zlatokopeckého srubu a Zlatokopecký skanzen, kde jsme navštívili Zlatorudné mlýny. Odpoledne se udělalo pěkné horko a dusno, takže někteří z nás se šli ochladit do Poštovní štolý (7-8°C), kde se dříve těžila ruda. Dostali jsme helmy, svítilny, pak jsme se spočetli. Průvodce říkal, že vždy nějakých 10% nedoje zpět, ale když se pomodlíme a rozsvítíme svíčku u sochy sv. Barbory, která

je u vchodu do štolý, nemůže se nám nic stát, protože ta nás určitě ochrání. Někteří z nás, hlavně ty menší a kočárkoví, zůstali na obnoveném poutním místě P. Marie Pomocné (Maria Hilf) a určitě se za nás taky modlili. Uvnitř štolý jsme mohli shlédnout důmyslný čerpací systém a mnoho dalších zajímavostí. Po zdárném shledání jsme se těšili do pensionu na teplé jídlo.

V úterý jsme se rozdělili, část jela do Velkých Losin na návštěvu poslední ruční papírny. Nejen, že nás zavedli do výroby tohoto nádherného řemesla, ale i sami jsme si mohli zkusit, jak se takový ruční papír vyrábí a co všechno je k tomu potřeba. Byl to pro nás velký zážitek. Druhá část se jela podívat na vodní nádrže Dlouhé Stráně, které byly nedávno dokončeny. Horní nádrž se nachází ve výšce 1.350 m n.m. a dolní nádrž ve výšce 825 m n.m. a mají zajistit stabilitu elektrizační soustavy v této oblasti. Celý den svítilo sluníčko, bylo horko a všude bylo moc lidí, ale na veřejném koupališti v Rýmařově, nebyl skoro nikdo. A tak se někteří z nás dali na vodní radovánky a osvěžili se po horkém dni.

Ve středu jsme si naplánovali návštěvu u řezbáře pana Halouzka a jeho Pradědovu galerii. Na několika hektarech jsou stovky vyřezaných plastik zvířat, na některé jsme si mohli i sednout, ale největší jeho poklad, jsou dřevěné sochy do betlémů v životní velikosti. Bylo to úžasné, hlavně pro děti. Autem jsme kousek popojeli a navštívili gotický hrad Sovinec. Trochu ve spěchu, ale přece, se nám podařilo dostat na prohlídku pro práčata (pro děti). Slečna průvodkyně v dobovém kostýmu, dávala dětem záladné otázky, a tím je vtáhla to tehdejší doby, jak to vlastně na takovém hradě chodilo. Na konci prohlídky se otevřela dřevěná truhla, kde všichni práčata dostali pergamen s dopisem. Co v něm bylo? To nevím, protože to bylo tajemství jenom pro práčata, což já, jakožto pisatel, bohužel nejsem.

Ve čtvrtek byl den D. Výstup na Praděd. Po vydatné snídani a rychlé poradě, jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna skupina (odvážných) šla pěšky z Karlovy studánky, proti proudou řeky Bílé Opavy a druhá nechala auta na Ovčárně a šla kratší trasu (malé děti a kočárky). Delší trasa, která měla převýšení 723 m na 9 km, byla nádherná cesta přírodou. Příjemná okolní teplota, vlhký vzduch v údolí řeky, překonávání mostů, skalních útesů a bahnité cesty, bylo pro nás zajímavým dobrodružstvím. Krátké občerstvení u chaty Barborka a hurá na poslední kilometry k vrcholu Praděd (1.491 m n.m.) Druhá skupina na nás trpělivě čekala, protože jsme se domluvili, že si uděláme společnou fotku. Podařilo se. Sešli jsme se na vrcholu a společně se vyfotili. Po postupném sestupování k záchytnému parkovišti na Ovčárně, využili někteří z nás sjezd na koloběžkách do Karlovy Studánky, kde měla první skupina svá auta. Sjezd to byl náročný, hlavně na brzdění, ale všichni jsme to ve zdraví přežili. Po takovém dni, většině nám (dospělým), zachutnala velká sklenice dobře vychlazeného piva. V pátek jsme se ještě vydali na Rešovské vodopády a odpoledne jsme navštívili rybářskou restauraci. Nejen, že jsme dostali k obědu výbornou rybu (pstruha), ale sami jsme si pak mohli zarybařit. Půjčili jsme si pruty, hned v areálu je rybník a na červy jsme začali lovit ryby. Podařilo se a zvláště tatínkové z toho měli velkou radost (zvedlo se jim sebevědomí). Ulovili jsme

12 ryb, z toho 8 sivenů a 4 pstruhy, který jsme si večer hezky ugrilovali. V sobotu nás čekalo uklízení, balení a předání domu.

Myslím si, že celá dovolená se nám moc povedla, děkujeme všem, kteří na nás mysleli a hlavně děkujeme Pánu Bohu, za spoustu zajímavých zážitků a za dar společenství, který jsme tam mohli vytvořit.

P.Zborník

ÚMRTÍ – Zdenička Vaňourková

Dne 19.8.2020 při zádušní mši jsme se rozloučili s naší drahou paní

Zdeničkou Vaňourkovou,

která zemřela 12.8.2020 ve svých 92 letech.

Byla to velmi vzácná a obětavá žena, která mimo jiné pracovala i na faře v Hostivaři u svého strýce pana děkana Josefa Fencla. V našem kostele se starala o oltářní plátna, roušky i rochetky a pomáhala, kde to bylo nutné. Navštěvovala osamělé seniorky.

Ve zdravotnictví odpracovala 50 let jako staniční sestra na odd. nedonošených dětí, kde byly i chvíle, kdy pokřtila dětičky, které nemohly dál žít. Bude nám chybět její veselá a optimistická povaha.

Vzpomínejme na ni s láskou a modlitbou a přejme jí věčný mír a radost u našeho Pána Ježíše Krista.

V.Dr.

HISTORIE STRAHOVA

TADEÁŠ ŘEHÁK

13. část

K velkým strahovským opatům patří **Jeronym Hirnhaim** (1670 – 79). Narozen 1637 v Opavě, oblečen 1658. Knězem 1664. Asketa, doktor bohosloví, profesor norbertinské koleje, teologický spisovatel. Opatem zvolen 27 ze 41 hlasujících, 1672 vikář generálního opata. Schopný, přesný a přísný. Jako sám tyto vlastnosti vykazoval, snažil se je vypěstovat a vyžadoval je u bratří. Často nebyl chápán. Dal stavět knihovni sál, později nazvaný teologický, a kostel norbertinské koleje. Jako skeptik popíral možnost vědeckého poznání i vědeckého teologického, jediným pramenem poznání je mu pokorná víra. Byl vědeckým i politickým odpůrcem jezuitů. Některé jeho knihy na indexu. Vynikající jsou spisy asketicko-mystické. Zemřel ve 42 letech 27. srpna 1679, pohřben na Strahově.

Barokním prelátem byl opat **Hyacint Hohmann** (1679 - 90). Narozen 1646 v Plané, oblečen 1666, knězem 1670, novicmistr, profesor filosofie a církevního práva, teologický spisovatel, probošt v Doksanech 1678 – 79), opatem zvolen 51 z 54 hlasujících, od 1679 též vikář generálního opata. Staral se o lesk bohoslužby a chórové modlitby, o vzdělání bratří, o řeholní kázeň. Byl vyřešen problém Milevska získaného s majetky 1622: nebude obnoveno jako samostatná kanonie, bude na Strahovu závislým konventem. Hohman začal a jeho nástupce dokončil barokní přestavbu kláštera, která dala po vzoru velkých monastických stavebních podniků i Strahovu dobový lesk, ze kterého podnes obdivujeme zvláště letní refektář. Jako vikář generálního opata usiloval o disciplinu všech domů cirkárie a o konsolidaci klášterů v Polsku. Vykonat více mu zabránila smrt ve 44 letech. Zemřel 11. března 1690, pohřben na Strahově.

V Hohmannových plánech pokračoval a některé z nich dokončil opat **Vít Seipel** (1690 – 1711). Narozen 1650 v Landsku v Kladsku, oblečen 1670, knězem 1678, žil trvale v konventu, nakonec jako převor, opatem zvolen 36 hlasy až ve 3. scrutiniu, 1701 titulární biskup, 1709 vikář generálního opata. Zavedl

Zpěv chlapců choralistů. S arcibiskupem obnovil smlouvu o působení premonstrátských profesorů norbertinské koleje na arcibiskupském semináři. Finančně bylo těžké pokračovat ve smělých stavebních plánech, protože i při dobrém hospodaření odčerpávaly prostředky velké dávky ukládané jak papežem tak císařem na protiturecké války, které klášter zadlužily. Opat Vít zemřel 9. března 1711, pohřben na Strahově.

Bylo výhodou kanonie, že v jejím čele stanul vynikající opat **Marián Hermann** (1711 – 41). Narozen 1675 v Praze na Malé Straně, oblečen 1691, knězem

1698, novicmistr, profesor norbertinské koleje, teologický spisovatel. Zvolen 57 hlasy. Organizátor a hospodář, likvidoval dluhy po svém předchůdci, přitom

stavebně obnovil kostel a klášter v Milevsku, postavil poutní kostel v Sepekově, kostel na Jenerálce, na Strahově budovu provizoriátu, která uzavřela klášterní nádvoří. Za něho a za jeho nástupce maloval své fresky Siard Nosecký (1693 – 1753). Oslavil stoleté výročí Norerova přenesení. Jako vikář generálního opata (od 1714) dvakrát cestoval do Prémontré na generální kapitulu řádu: 1717 se musel na císařův rozkaz vrátit dříve než začala, poslední (před zrušením Prémontré) generální kapituly se účastnil. Zemřel 19. října 1741, pohřben na Strahově.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátostí Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

10

říjen
2020

Košířský farní list

ŘÍJEN

ŽENA V CÍRKVI

Jeden profesor nastínil řečnickou otázku: „Proč jsou na světě kromě mužů také ženy?“ Mohl to Stvořitel určit jednodušeji a celý lidský rod stanovit jako jedno pohlaví? Teoreticky třeba ano, ale realita je jiná. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, jak čteme v Písmu sv. Je zde patrný záměr. Odpověď na otázku, proč to tak je, profesor nezůstal dlužen. Motívem celého stvořitelského Božího díla je jistě z jeho strany láska, která se pak zrcadlí v kráse tohoto díla. Ženy jsou kromě mužů na světě také proto, aby byl svět lidí krásnější. Nejen krása muže, ale také krása ženy může být vnímána jako jeden z velkých důkazů Boží existence, jak to vyjádřil jeden známý umělecký fotograf.

Nelze však ulpět pouze na vnější stránce člověka. Už staří Řekové sledovali ideál ve smyslu kaloagathia (složenina řec. slov – kalos – krásný a agathos – dobrý). Z tohoto pohledu je vnější krása bez ctnosti prázdná a také nebezpečná.

Která žena je naprosto bezesporu nejkrásnější v uvedeném smyslu? Zcela jistě je to Matka Boží Panna Maria. Během měsíce října ji věnujeme zvláštní pozornost v rozjímání posvátného růžence, i když ten, kdo se jej modlí v říjnu, jistě většinou nezanedbá tuto modlitbu ani během zbývajících jedenácti měsíců v roce.

Hlavní říjnový mariánský svátek je Památka Panny Marie Růžencové – 7. října. Motívem je poděkování za pomoc vyprošenou v růžencové modlitbě hlavně za ochranu křesťanské civilizace před náprorem islámu. Růžencové modlitbě je zvláště připisováno vítězství nad Turky u Lepanta dne 7. října roku 1571. Od doby papeže Pia V. (1571) je tedy zaváděna děkovná růžencová slavnost z vděčnosti za odvrácení děsivých pohrom půlměsíce. Roku 1716 (po vítězství u Petrovaradina) byla rozšířena na celou církev, aby srdce věřících byla v úctě blahoslavené Panny rozněcována v díkučinění za pomoc přijatou shůry.

Historie je pro nás stálým zdrojem poučení pro přítomnost. Neměli bychom polevit v důvěrném postoji vůči naší Pomocnici a Ochránkyni zvláště nyní, kdy čelíme obrovskému rozmachu islamizace Evropy.

Nesmíme však přitom zapomenout na nesmírnou celostní krásu této ženy a její postavení a působení v celém životě církve a také její význam pro pochopení místa poslání žen v Kristově tajemném Těle.

Kardinál Sarah k tomuto tématu podotýká, že „ekonomie spásy zahrnuje i Stvořitelův plán komplementarity (vzájemného doplnění) muže a ženy ve snubním vztahu Ježíše a jeho nevěsty církve. I kněz, který zpodobuje Krista – Ženicha, přičemž do tohoto obrazu je plně integrována i jeho mužská sexualita, se nachází v komplementárním vztahu se ženou, kterou ikonicky zastupuje církev-

nevěsta. Podporovat svěcení žen znamená popírat jejich identitu a také roli muže i ženy.

Potřebujeme vlohy vlastní ženám. Máme se od nich učit, jaká má být církev. Vždyť jak tvrdil Jan Pavel II., v srdci každé ženy je základní dispozice k přijímání lásky. A církev je přece v zásadě přijímáním panenské lásky Ježíšovy. Je odpovědí víry na lásku Ženicha. Troufám si tvrdit, že církev je od základu ženská; bez žen se nemůže obejít."

S touto myšlenkou je spojena úvaha sv. Jana Pavla II. V encyklice *Mulieris dignitatem*, č. 29:

Co se týče církve, je žena jako znamení víc než kdy jindy ústřední postavou, která vydává své bohatství. To vyplývá z identity samotné církve, kterou dostala od Boha a přijala ve víře. Tuto „mystickou“, hlubokou a podstatnou identitu je třeba mít na paměti při úvahách o náležitých úlohách muže a ženy v církvi. (...) Aniž by se církvi přisuzovala identita založená na historicky podmíněném modelu ženskosti, staví ji odvolání na Pannu Marii, s jejími schopnostmi naslouchání, přijetí, pokory, věrnosti, chvály a očekávání, do souvislosti s duchovními dějinami Izraele. (...) Ačkoliv se jedná o postoje, které by měly být typické pro každého pokřtěného člověka, ve skutečnosti jsou charakteristické pro ženu, která je žije se zvláštní intenzitou a přirozeností. V tomto smyslu zastávají ženy v církevním životě úkol maximální důležitosti, připomínají tyto dispozice všem pokřtěným a přispívají jedinečným způsobem k ukazování pravé tváře církve, Kristovy nevěsty a matky věřících. Jsou povolány k tomu, aby byly pro všechny křesťany nezastupitelnými vzory a svědky toho, jak má nevěsta s láskou odpovídat na lásku ženicha."

Kardinál Sarah se připojuje svou úvahou k tomuto pojetí církve: „Řízení církve je službou lásky manžela vůči manželce. Nemůže být proto svěřeno nikomu jinému než mužům, jež povaha kněžství ztotožňuje s Kristem-Ženichem a služebníkem. Jestliže do něj zatahujeme rivalitu mezi muži a ženami, redukuje ho na politickou, světskou formu moci. Potom ztrácí svou specifičnost, to jest to, že je účastí na Kristově jednání."

V naší době požadují obratně řízené mediální kampaně jáhenské svěcení žen. Čeho se tím chce dosáhnout? Co se za těmito podivnými politickými požadavky skrývá?

Působí tu světská logika rovnosti. Vzbuzuje se tak jakási vzájemná, nutně neplodná žárlivost mezi muži a ženami."

K správnému řešení této otázky pak doporučuje prohloubení prostoru pro ženské charisma.

Papež Benedikt XVI. k tomu připomíná: „Církev má velký dluh v uznání vůči ženám. Na charismatické úrovni dělají ženy pro řízení církve mnohé, troufl bych si říci, počínaje řeholicemi přes sestry velkých církevních Otců až po velké světice středověku – svatou Hildegardu, svatou Kateřinu Sienskou, potom svatou Terezii z Avily a po Matku Terezu z Kalkaty. Řekl bych, že tato charismatická oblast se jistě liší od oblastí duchovenské v přísném slova smyslu, jedná se však o opravdovou a hlubokou účast na řízení církve. Jak bychom si mohli řízení církve představit bez jejich přispění, které se občas stává velice viditelným, například když svatá Hildegarda a svatá Kateřina Sienská napomínaly římské papeže a papežové na to reagovali? Vždy se jedná o určující faktor, bez něhož by církev namohla žít." (Benedikt XVI., setkání s římským klérem, 2. března 2006).

Ještě jednu klíčovou oblast života církve je třeba zmínit, když myslíme na přínos žen. Je to bohatá studnice mystické literatury. Nechme se obdarovat úryvkem z knihy „Tekoucí světlo božství“ od Mechtildy Magdeburské:

MODLI SE , ABY TĚ BŮH HODNĚ ČASTO A DLOUHO MILOVAL, A BUDEŠ ČISTÁ, KRÁSNÁ A SVATÁ.

O, Pane, miluj mne silně a miluj mne často a dlouho; čím častěji mne budeš milovat, tím budu čistší; čím silněji mne budeš milovat, tím budu krásnější; čím déle mne budeš milovat, tím světlejší budu zde na zemi.

JAK BŮH ODPOVÍDÁ DUŠI.

Že tě miluji často, toť v mé přirozenosti, neb jsem láska sama. Že tě miluji silně, to mám ze své touhy, neb toužím, abych byl silně milován. Že tě miluji dlouho, toť z mé věčnosti, neboť jsem bez konce.

Maria, Matko církve a Královno posvátného růžence, oroduj za nás!

P.L.

Liturgický kalendář

Říjen 2020

1. čtvrtek	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. pátek	Památka svatých andělů strážných první pátek v měsíci
4. NEDĚLE	7. neděle v mezidobí
6. úterý	Sv. Bruna, kněze
7. středa	Památka Panny Marie Růžencové
9. pátek	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků Sv. Jana Leonardiho, kněze
11. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
12. pondělí	Sv. Radima, biskupa
14. středa	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15. čtvrtek	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. pátek	Sv. Hedviky, řeholnice Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
17. sobota	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
19. pondělí	Sv. Jana de Bbeufa a Izáka Joguese, kněží a mučedníků, Sv. Pavla od Kříže, kněze
21. středa	Bl. Karel Rakouský
22. čtvrtek	Sv. Jana Pavla II., papeže
23. pátek	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. sobota	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
25. NEDĚLE	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSV. TROJICE 30. neděle v mezidobí
26. pondělí	Sv. Gilberta, opata premonstrátského řádu
28. středa	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. sobota	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Farní poutní zájezd

V sobotu 3. října se předpokládá poutní výprava **do Kadaně a Mostu**. Bude však záležet na situaci s nákazou. **Odjezd autobusem od kostela sv. Jana Nep. se plánuje na 8.00 hod.** Návrat do 19.00 hod. Pokud se poutní výprava uskuteční, bude mše sv. slavena cestou, a proto se v kostele sv. Jana Nep. tento den konat nebude.

Biblická katecheze

Další biblická katecheze s výkladem Matoušova evangelia bude **v sobotu 17. října** po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep. Pokud odpadne farní pout', bude i v sobotu 3. října.

Schůze farní rady

Další schůze farní rady bude **v pátek 9. října** po večerních bohoslužbách.

Katecheze mládeže

Pokud se uskuteční katecheze školní mládeže, bude první hodina ve čtvrtek 8. října v 16. 00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Apoštolát modlitby Celosvětová síť modlitby s papežem

Úmysly na říjen

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první říjnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Misijní poslání laiků v církvi

Modleme se, aby laici, zejména ženy, v síle svého křtu měli větší podíl na odpovědnosti v církevních institucích.

Národní úmysl

Za misie – ať je na přímluvu sv. Jana Nepomuka Neumanna s nadšením podporujeme, šíříme radost evangelia a pomáháme potřebným.

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY – VPKK 18. 9.2020

Přítomní: S. Hojek, V. Funda, P. Lohelius

- 1/ Dokončení opravy varhan v kostele Nejsvětější Trojice do konce roku 2020 – k dotacím bude třeba připojit finanční podíl farnosti ve výši 110 tisíc korun. Zatím je k dispozici 61.300 Kč.
- 2/ Malování stěn uvnitř kostela sv. Jana Nep. se pravděpodobně odloží podle stavu farních financí.
- 3/ Farní pout' do Kadaně a Mostu 3. 10. 2020 se zatím neruší.
- 4/ Výměna zámků u sakristie a branky kostela Nejsvětější Trojice.
- 5/ Termín úklidu kostela sv. Jana Nep. bude určen na říjnové schůzi FR.
- 6/ Pokud připadne mariánský svátek na úterý, budou ranní bohoslužby v 7.30 na Klamovce.

Zapsal: P.Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Milí farníci,
z milosti Boží jsme v sobotu 29. srpna brzy ráno
do rodiny přivítali Stanislava.

Tereзка a Petr Grombířovi.

**Manželům Terezce a Petrovi Grombířovým
blahopřejeme k narození syna! Novoroze-
nému Stanislavovi přejeme úspěšný životní
start v lůně láskyplné rodiny, s pomocí jeho
patrona a Nebeské Matky Panny Marie.**

Košířští spolufarníci

Ze života církve

Římskokatolická duchovní správa kostela sv. Ignáce v Praze 2 prosí o zasílání jakékoliv dokumentace a svědectví o vyslyšení modliteb na přímluvu **P. Adolfa Kajpra, SJ. 5.7. 1902 – 17.9. 1959.**

Dokumenty jsou potřebné pro zahájení procesu o jeho blahořečení.

P. A. Kajpr byl členem Tovaryšstva Ježíšova 31 let, knězem 24 roků. Z toho byl pro víru v Ježíše Krista a pro věrnost církvi vězně 13,5 roku : nacisty 1941- 45, komunisty 1950 – 1959. V soudním líčení v r. 1950 byl shledán vinným z velezrady a odsouzen na 12 let žaláře a k dalším doplňujícím trestům. Prošel různými komunistickými věznicemi Praha – Pankrác, Mírov, Valdice a od r. 1951 Leopoldov. Tam byl při práci 13.9.1959 stížen infarktem myokardu, zaopatřen, převezen do vězeňské nemocnice. V nemocnici byl po čtyřech dnech stížen dalším infarktem a zemřel. Byl pohřben na vězeňském hřbitově. V říjnu 1968 bylo jeho tělo exhumováno a uloženo do řádové hrobky na Vyšehradě.

16.12. 1993 byl A. Kajpr soudně rehabilitován a prohlášen za nevinného.

A. Kajpr byl velmi vzdělaný, vynikající rétor, jeho kázání navštěvovala nejen řada soudobých intelektuálních posluchačů, ale i studentů hledajících smysl života. Byl představitelem „maximálního křesťanství“ a v mnohých posluchačích zanechal „dojem svatosti“.

Také papež sv. Jan Pavel II. představil Kajpra jako řeholníka, který dokázal i v podmínkách pronásledování dávat „příklad velké důstojnosti životem křesťanských ctností“ (26.4. 1997) a který „zemřel v pověsti svatosti“ (20.5.1995).

„Kristus je stále týž, žije a je s námi ve věčném Hodie, v neměnném Dnešku věčné přítomnosti (...).

Tuto věčnou přítomnost, věčný dnešek, mají z Něho všichni jeho praví svatí (...).

Proto by měl být věřící křesťan člověkem opravdu dnešním, moderním (...).

Přítomnost je vlastním Božím časem, jí se třeba chopit oběma rukama, ji třeba hníst a vytvářet a vtisknout jí Kristovu tvář ."

(Adolf Kajpr).

HISTORIE STRAHOVA TADEÁŠ ŘEHÁK 14. ČÁST

Opat SUTOR přijal za 2 roky svého opatování 8 nových bratrů, **Frank** za 11 roků 38, **Hirnheim** za 9 roků 42, **Hohman** za 11 roků 46, **Seipel** za 21 roků 85 a **Herman** za 30 roků svého opatského úřadu oblékl 114 noviců. Celkem tedy vstoupilo ve sledovaném období na Strahov 333 nových členů. Když odečteme 56 propuštěných a odešlých – kromě jednoho, který odešel jako kněz a stal se knězem světským před složením slibů, znamená to více než 3 vstupy ročně a ukazuje na růst

a zkvalitňování činnosti kláštera. Ze vstoupivších bylo 293 z českých zemí, 40 odjinud, většinou z Rakouska.

Přes polovinu vstoupivších má vysloveně česká příjmení (Košín, Dřímál, Košetický, Peřina, Sýkora, Vokoun, Brodský, Heřmánek, Kavika, Šťastný, Charvát, Neruda) a ukazuje to na národní příslušnost, když ovšem ani německá a polatinštělá jména ji nevyklučují (Friedenfels, Woltner, Schaffner, Arnoldt, Troger, Cassius, SartoriusLazarus, Urbanides) ji nevyklučují. Z uvedeného počtu bylo jen 5 bratří laiků. Vědecká práce kněží kanonie měla dvě svá střediska. Jedním byla knihovna, druhým norbertinská kolej. Za zakladatele tzv. Čtvrté strahovské knihovny je označován opat Vincenc Frank, když plánovitě rozmnožoval Švédy zpustošený knižní fond. Pokračovatele měl zvláště v Hirnhaimovi, který dal stavět nový knihovní sál když dřívější umístění knih, jejichž počet rychle stoupal, v budově opatství už nevyhovovalo. Knihovna sloužila vědecké práci členů kláštera a používali ji i profesori norbertinské koleje, která měla svou knihovnu příručí. Z konce období známe už jména knihovníků Leonarda Ruty ((1703 – 42) a Leopolda Leinera (1707 – 45).

K profesorům norbertinské koleje (a arcibiskupského studia) patřili všichni jmenovaní opati kromě Seipela. Vynikající úroveň mělo 1674 opatem Hirnhaimem zavedené studium církevního práva. Jmenujme Josefa Schwarze (1630 – 93), doktora teologie, rektora koleje 1664 – 67, Františka Waldhausera (1638 – 92), kanonistu, rektora koleje 1680 - 89, doksanského probošta 1689 – 92, Zikmunda Dřímala (1638-84, doktora teologie, převora 1678-84), Amanda Friedenelse (1643 – 1705, řádového historika), Gotfrída Stehra (1651 – 1712, rektora koleje 1691- 1712), Petra z Guttla (1652-1716)

doktora teologie, Ondřeje Cheno (1676 – 1736), rektora koleje 1715 - 36 a snad nejučenějšího z nich Tadeáše Schwaigera (1692 – 1743), kanonistu, o kterém je napsáno, že „vixit religioni, litteris et fructui Sineprum“, žil víře, studiu a prospěchu strahovských.

Z umělců uvedme řezbáře Melchiora Elgase (1664 – 1728) a především Siarda Noseckého (1693 – 1753), jehož fresky zdobí Strahov a jeho kostely a budovy v Žatci, Sepekově, Pátku, Zduchovicích, Horoměřicích, stejně jako sv. Apolináře a Jindřicha v Praze.

Jaké bylo rozdělení bratří? Tři čtvrtiny společně v konventech, zbylí jako faráři a administrátoři či inspektoři majetků, výjimečně jinak. Nejpočetnější byl konvent strahovský, kde kromě kněží byli novici a pak klerici před svěcením. Kněží a novici před svěcením byli i v Milevsku. Profesori a studující klerici byli v Norbertinu. Konvent kněží byl i v sesterské kanonii v Doksanech, jejíž sestry si volily ze strahovských kněží svého probošta.

Poslání ve farní duchovní správě plnili strahovští ve farnostech kde měl klášter majetky. Strahovští opustili děkanství v Časlavi a 1677 v Táboře, ale mnoho práce bylo ve farnostech na Strahově u sv. Rocha, v Žatci, Jihlavě, Milevsku, Dolánkách, Velké Chyšce, Radonicích nad Ohří, Úhonicích, Mikulovicích, Kmetněvsi. Šlo o fary inkorporované, na diecézních byli strahovští výjimečně. Ve většině nežil farář sám, ale s několika kaplany - spolubratry. Duchovní správou byla i rezidence u Mariánského kostela v Sepekově.

Podle našeho názoru, který ovšem nebyl přístupem oné doby, několik kněží odčerpávala správa majetků, ať to byl provizor a ředitel pohořeleckého soudu, kteří sídlili v klášteře, nebo administrátoři a jejich kooperátoři, sídlící v Milevsku, Hradištku, Mikulovicích u Znojma, Zduchovicích u Kamýku nad Vltavou, Kounicích, Velké Chyšce či inspektor na Pátku.

Někdy byli strahovští učitelé a vychovateli ve šlechtických rodinách. Jinou skupinou byli vojenští kaplani (6 ve sledovaném období), ze kterých několik zemřelo v daleké cizině. Strahovští byli i zpovědníky benediktinek kláštera sv. Jiří na Hradě.

Strahov, nejstarší dům české řádové cirkárie, pomáhal zvláště na počátku sledovaného období řadě řádových domů: Gerasu, Perneggu, Louce, Zábrdovicům, Vratislavi, Czarnowase v Polsku, Janoshidě. Rozmach vnitřního a vnějšího působení byl provázen také činností stavební, kterou umožňovala poměrně příznivá hospodářská situace. Mezi jižní lodí kostela a křížovou chodbu kláštera byla vložena kaple Panny Marie Pasovské na místě, kde předtím byla patrně kaple sv. Andělů (sv. Michaela). Tuto kapli začal stavět Albrecht z Valdštejna pro hrabata Pappenheima a Berchtolda z Valdštejna, padlé v bitvě u Lutzeny 1632. Po smrti Albrechtově dokončil kapli až opat Sutor 1658.

Opat Frank dal postavit pro vysloužilé strahovské zaměstnance novou budovu špitálu sv. Alžběty na jeho dnešním místě, když špitál Questenberkův byl zbořen při stavbě barokního pevnění Prahy.

Za Hirnhaima stavitel Jan Dominik Orsini postavil v patře západního křídla konventu (nad refektářem) knihovni sál, dnes zvaný teologický.

Když Třetí strahovská knihovna byla 1648 zničena švédským generálem Konigsmarkem, který dal ze Strahova odvézt nejcennější knihy ve dvaceti bednách - Konigsmark vyloupil i jiné pražské knihovny- a když opaty Frankem a Hirnhaimem založená Čtvrtá knihovna dostala v novém sále vhodné umístění, měli strahovští praktický a krásný prostor pro své vzdělání, bádání a vědeckou a spisovatelskou činnost.

Za Hirnhaima byla také Orsinim dostavěna budova norbertinské koleje a její kostel sv. Norberta.

Stavělo se i mimo Prahu, byly to kostely, farní a hospodářské budovy ve strahovském majetku, kupř. za Hirnhaima hospodářský dvůr na Strahově.

Ještě si přidejme, že když za opata Franka byl blízko severní věže kostela hlouben sklep, byla objevena krypta, později nazvaná „kaplí zakladatelů“. V ní nalezené kosti, o kterých se později domnívali, že šlo o pozůstatky biskupa Zdíka a krále Vladislava, měly být uloženy blízko kostela sv. Rocha. Je ovšem i jiný výklad, o něm později.

Nápis na Pappenheimově rakvi (přeložený do češtiny):

Bohumír Jindřich, Sv. Říše Římské maršálek a dědičný hrabě na Pappenheimu, lantkrabě v Stilingu, pán na Trauchlingu, Kosmonosích, Mladé Boleslavi a Králíkách, rytíř Zlatého rouna, Sv. Římské Říše, starší dvorský rada a místopresident, J.Mt. císař. komoří a téhož, jakož i nejjasnějšího bavorského kurfiřta polní maršálek, zde leží, jenž nepřemožen stál, dokavad žil. Posledního roku svého života zbavil Výmarsko, Hessensko a Lunebursko táborů i vojska, potřel Nasovského u Utrechtu, udolával švédského krále až ho umíraje porazil, ukázav se tak statečnějším v pádu než stoje. Ostatně abys nehledal, návštěvníku, zpráv mezi prachem a mrtvými, otaž se živoucí pověsti, jak oslaven je přežít slávu svou mezi živými na věky. Zemřel v bitvě u města Lutzenu v Míšeňsku L.P. 1632 dne 16. listopadu. Žil 38 let, 5 měsíců a 29 dní.

Náhrobek ve stěně kaple je z 1839. Nápis na něm je o něco zkrácen, ale je přidán text o synovi Bohumíra Jindřicha Vofgangu Adamovi, který zemřel v souboji 1647 a byl pohřben do otcovy hrobky. O Berchtoldovi z Valdštejna není na náhrobku zmínky.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

LISTOPAD

NEVYHNUTELNOST SMRTI

Znovu jako každým rokem nastává začátek předposledního měsíce v roce. Naše pozornost se tak obrací k dušičkovému tématu – posledních věcí člověka – smrt, soud, nebe a peklo.

Smrt v tomto roce může působit naléhavějším dojmem vzhledem k nákaze a vlně hrůzy s ní spojené a ve sdělovacích prostředcích masivně podporované. Je paradoxní, jak se

naléhavě varuje před ohrožením života nebezpečným virem, ale přitom dochází k dalšímu pokračování civilizace smrti formou euthanasie a potratů. Písmo nás však vede, abychom se na věci dívali střízlivě, tedy co nejvíce v souladu s realitou. Naše křesťanská víra nás nevede ke strachu, ale k naději, která je plná nesmrtelnosti. Před skutečností smrti neutíkáme, nezavíráme oči, ale snažíme se ji sledovat ve světle naší

víry.

K tomu by nám mohly přispět i následující poznámky.

Jsou věci pravděpodobné a jsou věci naprosto jisté. Do druhé kategorie patří smrt. Pokud u někoho neabsentuje zdravý rozum, nemůže skutečnost smrti popřít. Že smrt nevyhnutelně pro každého smrtelníka nastane, o tom nikdo nepochybuje. Kolem smrti se však vynořují nejrůznější otázky. Nejde totiž jenom o fakt smrti, ale také o její povahu, původ, smysl. Nejzávažnějším tématem je však alternativa mezi zánikem nebo dalšího života po smrti.

Kde najdeme řešení těchto otázek? Vystačíme si s výsledky přírodovědného bádání? Během důkladného pátrání zjistíme, že se ocitáme za limity přírodních věd. Například fenomény signalizující ukončení biologických funkcí tělesného organismu nebo známky rozkladu tělesných tkání a mnohé další chemické procesy provázející posmrtný stav organismu nedávají rozhodující odpověď.

Samotný moment smrti, ukončení pozemského života je tajemný. Určité poznatky zachycují biologické a psychické stavy člověka během umírání, ale vlastní exitus je skrytý a

nepopsaný. Nechme stranou tzv. „klinickou smrt“, která je pouze předstupeň skutečné smrti. Po ní nastává návrat do předchozí formy pozemského života, ale něco jiného je nenávratný stav člověka po úplné smrti. Mnozí rezignují na možnost něco se o tom dozvědět, protože nikdo z dosud žijících smrtelníků o tom nemůže podat svědectví z vlastní zkušenosti, pomineme-li biblické postavy Lazara, naimského mládence a Jairovy dcery, o kterých čteme v evangeliích jako o těch, které Kristus vzkřísil z mrtvých.

Vlastní povaha momentu smrti však nebude zřejmě pro naše poznání tak moc důležitá ve srovnání s ostatními problémy. Člověk má přirozenou obavu ze smrti nejen jako vůči něčemu neznámému, ale protože ji vnímá jako něco nepřirozeného, nenormálního. Normální je přece život. Proto nás nevyhnutelnost smrti skličuje. Toto zjištění nás pak může navést k otázce původu smrti. Kde se vůbec vzala, jak mohla vůbec vstoupit do lidské reality, která je tak bohatá a úžasná. Zde je zkušenost a přírodní vědy v koncích. Na původ smrti odpovídá teologie. Bůh nemá zálibu ve smrti, nepřeje si, aby lidé hynuli. Smrt vstoupila do lidské reality jako následek mravního selhání – hříchu člověka, svedeného padlým démonem. Smrt potom figuruje jako určitá podoba trestu za spáchanou vinu. Tím však, že Kristus přinesl dobrovolnou oběť za hřích, s ním přemohl i jeho následek – smrt.

Dále se však otevírá další mnohem závažnější oblast poznání. Je-li totiž zánik lidského pozemského těla zároveň definitivním zánikem člověka.

Zde se opět musíme odpoutat od omezeného obzoru zkušenosti a empirických věd. Řešení můžeme nalézt na poli filosofie, která je postavena na pevných metafyzických základech. I zde bychom nedospěli k řešení pomocí filosofických směrů, které redukují lidskou realitu na hmotu, tak jako různé podoby materialismu nebo k tématu zaujímají agnostický postoj, když nepřipouštějí dosažení pravdy v této věci.

Nabízí se řešení na základě antropologie. Charakterizujeme-li člověka jako bytost, osobu s trvalým zaměřením na trvalé hodnoty, kterými je pravda a láska, potom je toto zaměření smysluplné, pokud nezaniká. Zánik by zde znamenal rozpor. Zaměření by měl, ale zánikem by se zmařila jeho realizace. Takže by ho měl a zároveň neměl. Připuštěním definitivního zániku člověka narážíme na absurditu.

Rovněž veškeré celoživotní mravní úsilí člověka by vyznělo naprázdno. Veškeré bezpráví na něm páchané by postrádalo adekvátní kompenzaci. Často velmi kruté nespravedlnosti by křičely do prázdna.

V souladu s tímto přirozeným odůvodněním posmrtné existence člověka vyznívá i nadpřirozené kladné řešení na poli Božího zjevení. Bible je „milostný dopis nebeského Otce jeho dětem o jejich záchraně“. Nejvýmluvnější důkaz je možné objevit v Kristu, který ze smrti vstoupil do slávy vzkříšení. Tím smrt ztratila svůj bodec i pro ty, kteří umírají ve spojení s ním, aby měli podíl na jeho životě na věčnosti. Mohou se tak na smrt dokonce těšit.

Poznání těchto souvislostí osvobozuje člověka od přehnaného strachu ze smrti, vnáší do jeho života vyrovnanost, jistotu a útěchu v zármutcích i v procesu vlastního umírání. Vede jej k radostné službě všem, kteří jej potřebují, k trvalé dispozici k dobrému jednání. Nachází motivaci k lásce.

P.L.

Liturgický kalendář

Listopad 2020

1. NEDĚLE	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. pondělí	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. úterý	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4. středa	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
6. pátek	První pátek v měsíci
7. sobota	Sobotní památka Panny Marie – první sobota v měsíci
8. NEDĚLE	32. neděle v mezidobí
9. pondělí	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. úterý	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. středa	Památka sv. Martina, biskupa
12. čtvrtek	Památka v. Josafata, biskupa a mučedníka
13. pátek	Památka sv. Anežky České, panny
14. sobota	Sobotní památka Panny Marie
15. neděle	33. neděle v mezidobí
16. pondělí	Sv. Markéty Skotské, Sv. Gertrudy, panny
17. úterý	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. středa	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
21. sobota	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
23. pondělí	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
	Sv. Kolumbána, opata
24. úterý	Památka sv. Ondřeje Dung Laca, kněze a druhů, mučedníků
25. středa	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
28. sobota	Sobotní památka Panny Marie
29. NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30. pondělí	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Odpustky pro duše v očistci:

V neděli 1. listopadu odpoledne a v pondělí 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (svátost smíření, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s výkladem evangelia sv. Matouše budou ve farním sále sv. Jana Nep. pokračovat v sobotu 7. a 21. listopadu po večerních bohoslužbách.

Farní rekolekce

Adventní farní rekolekce s P. Cyrilem Matějcem O.Praem. bude v sobotu 5. prosince s obvyklým programem od 15.00 hod. - 1. promluva, poté možnost sv. smíření, adorace NSO a v 17 hod. mše sv. s 2. rekolekční promluvou.

Farní rada

Farní rada se setká v pátek 13. Listopadu po večerních bohoslužbách v 18.00 hod.

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první zářijovou nedělí.

Všeobecný úmysl:

Oblast umělé inteligence

Modleme se, aby **pokrok v oblasti robotiky a umělé inteligence** byl vždy ve službách člověka.

Národní úmysl:

Za kostelníky, ministranty, akolyty, lektory a farní rady - ať pod ochranou **sv. Jana Nepomuckého** každý naplno slouží na svém místě v církvi.

Zápis z farní rady ze dne 16. 10. 2020

Přítomní: E. Horáková, V. Bobysud, S. Hojek, V. Funda, P. Lohelius

1/ Malování stěn kostela sv. Jana Nepomuckého – žlutá a bílá barva, délka práce – cca tři týdny, do konce roku 2020 úhrada 20.000,-, další zbývající úhrada během dalšího období.

2/ Porušená střecha kostela sv. Jana Nepomuckého – voda protekla do sákrstie – bude zajištěna oprava – zaletování potrhané mědi.

3/ Dokončení opravy varhan v kostele Nejsvětější Trojice – třetí týden v listopadu 2020 – do vánoc bude zapláceno z dotací a podílu farnosti 110 tisíc.

4/ Krádež v domečku u kostela Nejsvětější Trojice. Odcizená socha Panny Marie byla nalezena a policií předána farnosti. Dále bylo odcizeno několik svícňů, náradí restaurátora a vrtačka. Zloděj byl zachycen kamerovým systémem hřbitovní správy a probíhá pátrání po muži ve středním věku s černými vlasy. Na tváři měl roušku.

5/ Navzdory všem potížím byl konstatován požehnaný rok košířské farnosti. Vděčnost patří všem, kteří se podílejí na společném díle.

Zapsal: P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Farní výprava do Kadaně a Mostu 3. 10. 2000

Všem nástrahám navzdory vyrazilo 22 statečných v sobotu ráno autobusem směr Kadaň. Cesta s dvojicí řidičů (naš známý autodopravce) probíhala bez problémů. Mohli jsme si prohlédnout rozestavěné části dálnice, minuli jsme Panenský Týnec, kde se nacházejí stěny nedostavěné katedrály a klášter. Podle některých historiků se zde můžou nacházet ostatky sv. Anežky. Plánuji navštívit toto místo na některém z dalších farních výletů.

Do Kadaně jsme dorazili cca v 9:45. Prošli jsme se částí Kadaně a už nás tlačil čas návštěvy

děkanského kostela Povýšení svatého Kříže. Zde na nás čekal místní farář, který nás velmi srdečně uvítal. Pak následovala mše svatá, kterou celebroidal P. Lohelius s našimi známými ministranty (Vít Bobysud a Petr Zborník) a po ní výklad pana faráře o historii kostela. Ti zdánlivější se vydali do věže ke zvonu vážícímu 4 tuny. Začal nás tlačit čas a tak jsme se vydali občerstvit tělo do restaurace Bílý Beránek. Vývar i svíčková všem velmi chutnaly.

Nastal čas vydat se k další pamětihodnosti a to františkánskému klášteru Čtrnácti svatých Pomocníků. Klášter se stále renovuje a v příštím roce by měla být ukončena rekonstrukce kostela. Prohlídka zaujala i drobotinu. Slečna průvodkyně měla pro malé pochopení. No a po prohlídce už nastal čas nasednout na autobus směr Most. Cesta vedla okolo velkolomů a děti uviděli i obří rypadlo. V Mostě pan řidič přešel odbočku, ale nakonec jsme cestu našli dorazili k pozdně gotickému chrámu Nanebevzetí Panny Marie.

Tento kostel jako jediná památka přežil bourání Mostu a byl přesunut cca 800 m jinam. Byl to jistě velký počin Československého strojírenství, ale zároveň to trochu zakrylo hrůzu z toho, že kvůli uhlí zmizelo celé město. Problém nastal, když jsem zjistil, že poslední prohlídka byla v 15.00 hod. My jsme přijeli v 15:45. Naštěstí vyšla ven paní pokladní se kterou jsem si povídal před týdnem na průzkumné výpravě. Podařilo se mi ji přesvědčit a tak prohlídka proběhla i s výkladem. Kostel

zvenku je celkem nezajímavý. Zato vnitřní výzdoba je nádherná. Po skončení výpravy jsme chtěli koupit vína, nebo burčák od místního vinařství Chrámce.

Toto vinařství vyrábí i košer vína. No problém nastal, když zavírací doba na internetu a realita byla jiná. Bylo zavřeno. Tak jsme vyrazili směr Praha. Cestou jsme si dali zastávku na benzínce a cca 15:30 jsme dorazili do Prahy.

Příští výpravu navrhují znovu do Kadaně, protože je zde mnoho míst, které jsme neviděli. Pak navštívíme i Panenský Týnec a loretu ve Slaném.

Vítek Bobysud

KŘEST

V neděli 18.10.2020 při mši svaté
v 10 hodin, byl náš

Stanislav Petr Vintíř

skrze svátost křtu přijat do společenství
církve. Bohužel okolnosti nepřály, abychom tuto slavnost prožili spolu s farníky.

Rodina Grombířova

ÚMRTÍ

V ranních hodinách 19. října L. P. 2020 dokončil svůj boj s těžkou a dlouhotrvající nemocí a vydechl naposled vzácný člověk, vědec, oldskaut a věrný křesťan

Dr. Milan Práger, PhD.

Žil rád, i když se musel potýkat se zdravotními těžkostmi, které mu v posledních letech bránily v takových bohoslužebných aktivitách, které by si přál. Ještě v nedávných dnech se věnoval s velkou pečlivostí přípravě Košířského farního listu. Několik let nám na jeho stránkách pravidelně přibližoval životy našich světců. Jistě mu všichni přejeme, aby po své dlouhé pozemské pouti dosáhl vytouženého cíle a patřil do jejich společenství v blaženém patření na Boží tvář.

R.I.P.

PL

SV. KAREL BOROMEJSKY A BOJ S PANDEMIÍ MORU

11. listopadu slavíme svátek jednoho z největších světců na prahu novověku a bojovníka s morovou pandemií, **sv. Karla Boromejského (2. 10. 1538 – 3. 11. 1584)**. Ač hraběcí synek,

který vyrostl na rodovém zámku, byl již od dětství veden k duchovnímu povolání. Ve 12 letech vstoupil do duchovního stavu a přijal tonsuru i duchovenský oděv. Dosáhl dvou doktorátů - práva a filozofie na univerzitě v Pavii už ve svých 14 letech. R. 1563 přijal kněžské svěcení. Překonal vadu řeči a patřil k nejvýznamnějším kazatelům 16. stol. Povahou jemný, zdvořilý, ve svých rozhodnutích vždy pevný a neústupný, nestrpěl kompromisy, v jednání byl důsledný, až pedantický, systematický. Prováděl mnohé reformy, předpisy, normy, zakládal semináře pro mladé kněze, svolával synody, konal pastorační vizitace. Založil teologickou fakultu v Pavii, sepsal reformní předpisy pro milánskou diecézi, příručku péče o chrámové vybavení a uchovávání eucharistie (v té době se říkalo, že není zbožnějšího ctitele Nejsvětější Svátosti oltářní, než Karel) . Zavedl zpovědnice , tj. uzavřenou kabinu s mřížkou, reformoval ženské

kláštery. Byl nesmiřitelný v boji s protestanty, zvláště s kalvinisty, odvracel obyvatelstvo od nich a přiváděl ho ke katolicismu, těžké provinilce posílal rovnou na popraviště. Rovněž potíral magii, hereze, bludy.

V r. 1576-1578 vypukla obrovská morová epidemie, až s 10 tisíci obětí. Karel zavedl přísný HYGIENICKÝ REŽIM - dezinfekce (ocet, nehašené vápno, vykuřování, vypalování), izolaci nakažených osob (karanténa), provizorní stavby špitálů, hromadné pohřbívání do šachet. Tvrdě a nekompromisně vyžadoval plnění, např. i u majetných rodin vyžadoval izolaci nakažených a naprostou likvidaci jejich osobních předmětů, i vnitřního vybavení domů, paláců, zámků.

Kromě toho postupně rozprodal veškerý svůj majetek, aby financoval náklady na živobytí zbídačených obyvatel Milána. Pravidelně navštěvoval špitály a novými předpisy prikazoval kněžím, aby kdykoliv sloužili nemocným a zaopatřovali umírající. Karel se sám choval příkladně - beze strachu před nákazou nemocným uděloval svátosti, utěšoval, vyprošoval pomoc, obstarával léky, ošacení, potraviny.

Též VÝRAZNĚ OVLIVNIL TRIDENTSKÝ KONCIL, zasloužil se o znovuoobnovení rozhovorů mezi soupeřícími stranami. Na jeho přímluvu nechal papež okamžitě zavést závěry koncilu do života Církve. Akta koncilu Karel ve své diecézi důsledně a tvrdě prosazoval. Svolal 6 diecézních sněmů za účelem uvádění tridentské reformy v život. Zřídil seminář se správou jezuitů.. Reformoval uspořádání pastorační služby - arcibiskupství rozdělil na 12 obvodů. Některé neúčelné farnosti zrušil, zřídil nové. Staral se o všechna církevní zařízení - školy, sdružení, charitativní střediska - aby maximálně plnily svůj účel. Vizitační cesty konal pěšky nebo na koni, navštěvoval farnosti až ve vzdálených alpských údolích. Měl zájem o pořádky, co se týče křtů, uzavírání manželství, sesazení nehodných duchovních, získával zpět přeběhlíky k protestantům.

Měl mimořádnou úctu k Eucharistii, sám podával věřícím. R. 1580 při návštěvě Brescie připravil k prvnímu sv. přijímání budoucího světce sv. Aloise Gonzagu.

Sv. Karle Boromejský, drž svou ochrannou dlaň nad námi, postiženými pandemií Covid19, přispěj svou přímluvou k jejímu brzkému ukončení a uzdravení nemocných. Amen

M.Val.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.00 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.00 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.00 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.00 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://farnostkosire.webnode.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné

PROSINEC

DVOJÍ VÝROČÍ NAROZENÍ – 2021 A 900 ROKŮ

První adventní nedělí 29. 11. 2020 jsme letos vstoupili do jubilejního roku 2021, kdy si připomeneme 900 let od založení premonstrátského řádu.

Na Boží hod vánoční roku 1121 totiž mladá komunita v Prémontré slavila s církví radostně výročí Narození Páně. Slavila zároveň zrození nového řádu v křesťanské společnosti. Tehdy Norbert a po něm všichni jeho žáci složili slavné sliby stálosti a poslušnosti. Nejstarší zachovaný ritus (Codex Monacensis z let 1140-53 z opatství Scheftlarn), jehož patrně použil Norbert a jeho první žáci, obsahuje tuto formuli slibů: „Já bratr N. obětuji a věnuji sebe sama kostelu svaté Marie, Matky Boží (v rukopise stojí ovšem: kostelu sv. Diviše, patrona Scheftlarnu). Slibuji obrácení svých mravů a stálost na tomto místě podle Kristova evangelia, apoštolského zřízení a podle kanovnické řehole sv. Augustina. Zároveň slibuji dokonalou poslušnost v Kristu panu N., představenému uvedeného kostela a jeho nástupcům, které zvolí moudřejší část (senior pars) konventu.“

Šlo tehdy o záměr zakladatele nebo dílo Boží prozřetelnosti. Mohlo se spojit obojí. Každopádně můžeme každým rokem slavit s Narozením Páně také zrození Norbertova řádu v Prémontré.

To nás přivádí ke kořenu a podstatě naší křesťanské víry – Vtělení Božího Syna – přijetí lidské přirozenosti druhou Božskou osobou a tím její napojení do života Nejsvětější Trojice. Zatímco všechny mimokřesťanské spirituality usilují o povznesení člověka k Bohu nebo k různým božstvům, křesťanské tajemství spočívá v sestoupení Boha v Kristu do lidské reality tím nejosobnějším myslitelným způsobem – spojením božské a lidské přirozenosti v jedné osobě Syna, který je soupodstatný s Bohem Otcem a Duchem svatým v realitě Trojjediného Boha. Svým vtělením se Kristus určitým způsobem spojil s každým člověkem. Do živého společenství s ním však člověk vstupuje vírou, křtem a ostatními svátostmi, které ustanovil.

K jádru křesťanské víry, kterým je vtělení Krista se obracela řada učených teologů a mystiků. Mezi nimi nemůže chybět sv. Tomáš Akvinský. Ve své Teologické summě III. sleduje důvody vtělení a způsob, jakým se uskutečnilo. V první otázce rozvíjí v šesti člancích výklad o vhodnosti vtělení.

Pro hlubší pochopení klade stejně jako u jiných pojednání námitky plynoucí z Božích vlastností. Je-li např. Bůh věčný, proč by se měl spojovat s pomíjivým lidským tělem. Je-li absolutně dokonalý, jak by se mohl spojit s tak omezenou realitou jako je lidské tělo. Ten, kterého nemůže pojmut celý vesmír, by se nemohl ukrýt do nepatrného dětského tělíčka. Vladař by starost o celý svět přenesl na jedno tělíčko; jak píše Volusianus Augustinovi.

Proti těmto námitkám je možné uvést, že je velmi vhodné, aby neviditelné věci Boží byly zjeveny viditelnými: proto totiž byl stvořen celý svět, jak potvrzuje úvaha sv. Pavla v listě Římanům: „Neviditelné věci Boží se dají poznat z věcí stvořených.“ Sv. Jan Damašský na začátku 3. knihy O Pravé Věře: „Tajemstvím vtělení se ukazuje zároveň dobrota Boží a moudrost, spravedlnost a moc Boží neboli síla. Dobrota totiž, protože nepohrdl slabostí svého stvoření; spravedlnost pak, protože neponechal vítězství tyranovi a také nevytrhuje člověka násilím ze smrti; moudrost, protože našel nejdůstojnější řešení věcí nejobtížnější; moc však, čili síla nekonečná, protože není nic většího, než když se Bůh stane člověkem.

Sv. TA rozvíjí svou argumentaci na základě Boží dobrotivosti takto: „Musí se říci, že to je pro každou

věc vhodné, co jí přísluší podle povahy vlastní přirozenosti, jako je u člověka vhodné, aby usuzoval, protože mu to přísluší jako rozumnému tvorů podle jeho přirozenosti. Vlastní povaha Boží je však dobrota, jak je patrné z Diviše I, hlava O Bož. Jmén. Proto všechno, co patří k pojmu dobra, je Boha hodné.

K pojmu dobra patří, aby se sdělovalo: Proto patří k pojmu nejvyššího dobra, aby se sdělovalo tvorů nejvyšším způsobem. Což se nejspíše uskuteční tím, když se tak spojí se stvořenou přirozeností, aby povstala jedna osoba ze tří: ze Slova, duše a těla: jak praví Augustin XIII. O Troj. Proto je jasné, že bylo vhodné, aby se Bůh vtělil.

Odpověď na námitky není těžká. Vtělení neodporuje věčnosti Boží. Ta zůstává nedotknutelná. Týká se změny v lidské realitě. Ta vzešla z neexistence stvořením k existenci a vtělením se otvírá další změna k nesmírné kvalitě nadpřirozeného života díky vtělení.

Dále je zřejmé, že nepříslušelo lidskému tělu podle stavu jeho přirozenosti, aby bylo spojeno s Bohem v jednotě osoby: protože to bylo nad jeho důstojnost. Bylo však vhodné pro Boha, podle nekonečné vznešenosti jeho dobroty. Aby se s ním spojil pro spásu člověka.

K poslední námitce nacházíme Augustinovu odpověď Volusianovi, že totiž vstupem Boha do lidského těla Bůh neopustil starost o řízení vesmíru, ani nepřenesl tuto starost, jako by zúženou na toto tělíčko: to je názor lidí, kteří neumí myslet na nic jiného než na tělo: Bůh však není veliký hmotou, nýbrž silou; proto netrpí velikost jeho síly jakýmkoliv omezením v omezeném. Proto není neuvěřitelné, aby jako přecházející slovo lidské, které je zároveň celé slyšeno i od mnohých i od jednoho každého, Slovo Boží zůstávající bylo všude zároveň celé. Proto ze Vtělení Božího neplyne žádná nevhodnost.

Jakou souvislost však nacházíme ve dvojím zrození Krista a Norbertova řádu. Důvodem vtělení Božího Syna, jak jsme poznali, je dokonalá Boží dobrotivost, která se sdílí. Z dobrého úmyslu sv. Norberta vzešlo společenství řádu. Dobro přijaté od Boha je dáno ke sdílení. Každá řeholní společnost má být požehnáním – obdarováním pro církve a celou lidskou společnost. Jak vnímají po staletí toto své poslání synové a dcery sv. Norberta? Jak se snaží rozdávat dary přijaté od nejvyššího Dárce? Jak se zrcadlí jeho Dobrota v jejich srdcích?

P.L.

Liturgický kalendář

prosinec 2020

1. úterý	Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka
3. čtvrtek	Památka sv. Františka Xaverského, kněze
4. pátek	Sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve
5. sobota	sobota po 1. neděli adventní
6. NEDĚLE	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
7. pondělí	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. úterý	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
9. středa	Sv. Jana Didaka Cuauhtlatatzina
10. čtvrtek	čtvrtek po 2. neděli adventní
11. pátek	pátek po 2. neděli adventní Sv. Damasa I., papeže
12. sobota	sobota po 2. neděli adventní Panny Marie Guadalupské
13. NEDĚLE	3. NEDĚLE ADVENTNÍ
14. pondělí	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
15. úterý	úterý po 3. neděli adventní
16. středa	středa po 3. neděli adventní
17. čtvrtek	čtvrtek po 3. neděli adventní
18. pátek	pátek po 3. neděli adventní
19. sobota	sobota po 3. neděli adventní
20. NEDĚLE	4. NEDĚLE ADVENTNÍ
21. pondělí	Sv. Petra Kanisia
23. středa	Sv. Jana Kentského, kněze
24. čtvrtek	Večer mše z vigilie NAROZENÍ PÁNĚ
25. pátek	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
26. sobota	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. NEDĚLE	Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa
28. pondělí	Svátek sv. Mlád'átek, mučedníků
29. úterý	Pátý den v oktávu Narození Páně (Sv. Tomáše Becketa, biskupa a mučedníka)
30. středa	Šestý den v oktávu Narození Páně
31. čtvrtek	Sedmý den v oktávu Narození Páně - (Sv. Silvestra I., papeže)

PROSBA

Obracím se na vás, milí farníci, kteří nemůžete v této covidové době přicházet na bohoslužby, s prosbou o dary na účet farnosti č.ú.:**125708379/0800**
Poplatky na vodu, plyn, elektřinu, alarm a některé další provozní výdaje za nás nikdo nezaplatí. Během celého roku činí cca 100.000 Kč.

Díky za vaše pochopení a štědrost.

P. Lohel

Oznámení

Duchovní obnova

V sobotu 5. prosince bude farní duchovní obnova pod vedením P. Cyrila Matějce O.Praem.

Program začne promluvou v 15.00 hod. Bude pokračovat příležitostí ke sv. smíření a slavením eucharistie v 17.00 hod.

Biblická katecheze

Další biblická katecheze se bude konat v sobotu 19. prosince po večerních bohoslužbách.

Schůze farní rady

Schůze farní rady bude v pátek 11. prosince.

Celosvětová síť modlitby s papežem Apoštolát modlitby

Denní modlitba Celosvětové sítě modlitby s papežem (Apoštolátu modlitby)

Nebeský Otče,

kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

Všeobecný úmysl Život modlitby

Národní úmysly Za nenarozené, nechtěné a zneužívané děti – ať na přímluvu sv. Ludmily každého přijímáme s vděčností a úctou k Bohu za dar života.

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY 13. 11. 2020

Přítomní: V. Bobysud, E. Horáková, V. Funda, P. Lohelius

1/ Dokončení výmalby kostela sv. Jana Nepomuckého v průběhu příštího nebo následujícího týdne – čištění a ošetření lavic.

2/ Roráty budou v pondělí a úterý během adventní doby v kapli P.M. Na Klamovce

3/ Duchovní obnova farnosti – v sobotu 5. 12. 2020 pod vedením P. Cyrila Matějce O. Praem.

4/ Dokončení opravy varhan v kostele Nejsvětější Trojice – 20. 11. 2020 – kontrolní den

5/ Oprava střechy kostela sv. Jana Nepomuckého – uskutečněna

6/ Během příštího roku 2021 oprava vyvýšené západní stěny kostela sv. Jana Nep., která je v havarijním stavu.

7/ Zámečnické práce na domečku u kostela Nejsvětější Trojice po loupeži

Zapsal: P. Lohelius

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Úmrtí

Ing. Jan Nekula

+3. 11. 2020

„Naše léta trvají tak sedmdesát roků, osmdesát, jsme-li při síle; je-li jich mnoho, jsou jen obtíží a zklamáním, neboť rychle pominou a my odlétáme.“

Tato slova 90. žalmu nosil náš zesnulý bratr – věrný košířský farník Ing. Jan Nekula v posledních letech stále u sebe, aby si je připomínal. Na jednom z posledních farních výletů nám je četl u stolu z malého lístečku, který se zachoval v českém i anglickém znění.

Sám na sobě poznal jejich pravdivost, vycházející z bohaté lidské zkušenosti věků. Osmdesátku překročil ještě dosti při síle, poslední roky do svého skonu v 88 letech však protrpěl s obtížemi, už jich bylo opravdu mnoho. Rychle pominuly a on nám odletěl. Vnímál pomíjivost tohoto pozemského života a věděl, kam odletí, až to zde všechno skončí. Léta na zemi nepromarnil, ale naplnil dobrým životem v rodině, ve farním společenství, v zaměstnání, s přáteli ve sportu i u dobrého vínečka v rozumné uměřenosti.

Rád přicházel do Božího domu k hostině Božího Beránka.

Přejeme mu, aby patřil mezi blahoslavené, které Pán pozval na svou hostinu v plnosti Božího království! R. I. P.

P. Lohelius

HISTORIE STRAHOVA

TADEÁŠ ŘEHÁK

15. ČÁST

Za Hohmanna a Seipela došlo k pronikavé barokizaci kláštera. Bylo postaveno dlouhé jižní křídlo, kterým se konvent připojil k prodloužené budově opatství, vybudován reprezentační letní refektář, v konventě zřízena kaple sv. Marie Magdaleny, postavena vnitřní budova s kuchyní v přízemí. Plány od Matheye, stavěl Carloni a Canevalli. V Milevsku barokizace budovy konventu.

Za Hermanna postaven provizoriát a mariánský poutní kostel v Sepekově. Pohřebiště zůstaly krypty v kostele.

Zemřelí bratři pohřbíváni také v Milevsku, Jihlavě, Mikulovicích, Zduchovicích, výjimečně i na farním hřbitově u sv. Rocha, kde od 1660 byla i farní budova rozlehlé strahovské farnosti na dosud řídké obydleném území dnešních farností Strahov, Střešovice a Nebušice.

Bratři strahovské kanonie (jako i ostatních kanonií) tohoto v českých dějinách složitě hodnoceného období měli živé vědomí svého řeholního povolání. Jako řeholní kanovníci se považují za pokračovatele díla apoštolů v bohoslužbě a vnější činnosti. Jejich kanonie je místní církev, úd tajemného těla Kristova.

Opati při prelátském postoji navenek jsou otci řeholní rodiny. Bratřím v konventu je hlavním posláním slavná bohoslužba s denním a nočním chórem. Vědecká práce, které se věnují stále více, zvláště ve vědách náboženských a církevních, je konána při zachování přísných řeholních observancí. Farní duchovní správa a všechna vnější činnost je konána ex abundantia contemplationis, z „přebytku“ nazírání. Kanonii jde o pravý prospěch náboženství a Církve a je přesvědčeba, že ten je i pravým prospěchem lidí a rodné země. Snad o žádném klášteře nelze říci, že byl tak ve své zemi zakořeněn jako Strahov, i když včlenění každého premonstrátského kláštera do jeho země patří do stylu premonstrátského života. Bratři jsou česky a německy mluvící Češi. Poplatnost „úřední“ němčině je postupně omezována. V obou pražských kostelech zavádí už opat Frank pravidelná česká kázání, ve farnostech konána duchovní správa v řeči farníků. Nepřenášejme ovšem pozdější hlediska na tuto dobu.

Nebudeme říkat, že vše bylo ideální, že se nepřimísilo lidské a chybné, že v úsilí o prospěch kláštera vždy bylo dodrženo, co dodrženo být mělo. Ale je třeba prohlásit, že to byla doba velkého, upřímného a nadšeného snažení o ideály.

Strahov za osvícenství.

Osvícenství přichází s 18. stoletím, postupně a rychle. Je to myšlenkové hnutí vycházející z přesvědčení o všemohoucnosti rozumu, usiluje o přebudování společnosti emancipací nižších vrstev, v náboženské oblasti chce nahradit náboženství nadpřirozené přirozeným. To vše v přesvědčení, že dosavadní společenské zřízení ustrnulo a potřebuje změny. Garantem reformy má být všemohoucí stát. Nám zde nejde o široký výklad, ale o vystižení, jak se s novým prouděním vyrovnávaly naše kláštery, zvláště Strahov. Proti osvícení jsou zvláště jezuité. Přes jejich počet - jezuitů bylo u nás jen o málo méně než všech ostatních mužských řádů dohromady – a přes jejich vědeckou úroveň a mocenské postavení třeba říci, že úporně bojovali i proti změnám neodvratným a že se tak střetávali jak s představiteli států, tak s biskupy a jejich diecézním kněžstvem a s jinými řády. V nerovném boji podlehl.

V nové situaci chtěli premonstráti spojit staré a nové. Chtěli pokračovat v apoštolském poslání bohoslužbou a duchovní správou, více času věnovat vědecké práci, přidat vědy světské a umění,

příspěvek k hospodářskému pokroku a k šíření obecné vzdělanosti a k emancipaci širokých vrstev lidu. Čas a síly nestačily pak vždy na dodržování všech posavadních řeholních observancí, i když od nich bylo ustupováno nerado a s bolestí. Snaha nebyla státem Marie Terezie a Josefa II. chápána. Kláštery byly rušeny, i když Strahov sám byl zachován. To je pokus o vzhled do situace za následujících čtyř opatů.

Gabriel Kaspar (1741 - 64) začal úřad v těžkých letech válek Marie Terezie. Narozen 1694 v Třebnici, oblečen 1714, knězem 1721, profesor norbertinské koleje, pak novicmistr. Opatem zvolen 52 z 90 hlasujících. Klášter trpěl za slezských válek a za války sedmileté. Stavebně utrpěl kostel a klášter 1742 při rakousko-francouzském dělostřeleckém souboji při obléhání Prahy. Za míru hospodářský stav dovolil rychle opravit škody i další stavební podnikání. Opat Gabriel zemřel 4. srpna 1764 v 70 letech, pohřben na Strahově.

V poměrně klidnější době mohl kulturní činnost Strahova více rozvinout **František Michal Daller** (1764 - 77). Pražský rodák 1724, oblečen 1743, knězem 1748, studoval v Římě, profesor norbertinské koleje a teologický spisovatel. Zvolen 50 z 90 hlasujících. Formován římským studiem velkou péčí věnoval vzdělání noviců, kleriků a mladých kněží. Založil knihovnu norbertinské koleje ve větším rozsahu. Zřídil školu na Pohořelci. Vybavil vnitřek strahovského kostela. Zemřel za norbertinských oslav 2. května 1777, pohřben na Strahově.

Pro krátkou dobu zastávání úřadu nemohl více udělat opat **Bohuslav Jan Herwig** (1777 – 79). Žatecký rodák 1723, oblečen 1743, knězem 1748, tedy stejně jako jeho předchůdce. Profesor a rektor norbertinské koleje, teologický spisovatel, inspektor hospodářství. Zvolen 72 z 83 hlasujících. Zemřel 6. ledna 1779 v 56 letech, pohřben na Strahově jako poslední z opatů.

***Milostiplné prožití vánočních svátků a Boží pomoc a ochranu v následujícím roce přeje svým čtenářům i nečtenářům a všem košířským farníkům
Redakce KFL.***

Hledáme spolupracovníky pro přípravu a vydávání Košířských farních listů v r.2021. Velmi vítané přihlášky k jakékoliv spolupráci prosíme dodávat otci Lohelovi osobně či posílat na mail: lohel@seznam.cz nebo technickému redaktorovi Václav Dráb vaclav.drab@seznam.cz

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://farnostkosire.webnode.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep. čtvrtek 24.12. 16.00 hod.

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep. 25. 12. 00.00 hod.

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep. pátek 25.12. 9.00 hod.

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice pátek 25.12. 11.00 hod.

Svátek sv. Štěpána

kostel sv. Jana Nep. sobota 26.12. 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice sobota 11.00 hod.

Svátek sv. Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel Sv. Jana Nep. neděle 27.12. 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice neděle 11.00 hod.

Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků

Klamovka 28. 12. 7. 30 hod.

Poděkování za rok 2020 a prosba do roku 2021

kostel sv. Jana Nep. čtvrtek 31.12 17.00 hod.

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep. pátek 1.1.21 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice pátek 1.1.21 11.00 hod.

Slavnost Zjevení Páně – Tří králů

Kostel Nejsv. Trojice středa 6.1.21 17.00hod.

Svátek Křtu Páně

kostel sv. Jana Nep. neděle 10.1.21 9.00 hod.

kostel Nejsv. Trojice neděle 10.1.21 11.00 hod.